Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016 Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, Μακαρίου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Γεροντίου, Βασιλείδου Μαρτύρων, Ἄχαζ τοῦ Δικαίου, Εὐθυμίου Ὁσίου | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2111

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀπευθυνόμαστε σέ Σᾶς, τούς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, καί ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί θά θέλαμε νά σᾶς γνωστοποιήσουμε τήν ἔντονη ἀνησυχία μας, καθώς καί τήν ἀντίθεσή μας γιά τά ὅσα ἔχουν συμβεῖ, συμβαίνουν ἤ ἐπίκειται νά συμβοῦν, ὅσον ἀφορᾷ στά θέματα τῆς Πίστεώς μας, στά πλαίσια τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθώς καί γιά τίς ἐπικίνδυνες ἐνέργειες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου πού τόν στηρίζουν καί τόν προωθοῦν. Ἡ δική σας ἀπουσία καί ἀφωνία στά τεκταινόμενα μᾶς θλίβει βαθύτατα, καθώς δίνει τήν ἐντύπωση συμπορεύσεώς σας μέ τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού μαστίζει ἐδῶ καί δεκαετίες τήν Ἐκκλησία μας.

Ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Κρήτης μας, καλεῖται σέ λίγο καιρό νά φιλοξενήσει τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» γιά τίς ἀποφάσεις τῆς ὁποίας -ὑπάρχουν σοβαρές ὑποψίες- ὅτι θά εἶναι ἀλλότριες πρός τήν Ὀρθόδοξη Πίστη καί τήν Ἁγιοπατερική Παράδοση. Σ' αὐτή τήν ἀνησυχία μᾶς ὁδηγοῦν τά κείμενα τῶν Προσυνοδικῶν Διασκέψεων πού κυκλοφόρησαν πρόσφατα καί θά τεθοῦν πρός ψήφιση στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο. Σ' αὐτά ὑπάρχει πλῆθος ἀντορθοδόξων καί ἀντικανονικῶν θέσεων, πού ὑπογραμμίζονται σ' ἕνα πλῆθος ἄρθρων καί ἐμπεριστατωμένων μελετῶν πού ἔχουν γραφεῖ στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα ἀπό Σεβασμιωτάτους μητροπολίτες, ὅπως ὁ Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, ὁ Πειραιώς κ. Σεραφείμ, ὁ Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος, καθώς καί ἀπό ἐγκρίτους θεολόγους, ὅπως ὁ κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης, π. Θεόδωρος Ζήσης, π. Γεώργιος Μεταλληνός καί πολλοί ἄλλοι.

Οἱ κριτικές ὅλων γιά τά Κείμενα αὐτά, εἶναι πολύ ἀρνητικές καί ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή θά εἶναι μᾶλλον λῃστρική καί ὄχι Ὀρθόδοξη.

Καλό θά ἦταν ὡς Ἐπίσκοποι καί Ποιμένες, νά ἐνημερωθεῖτε, ἄν δέν εἴσαστε ἤδη ἐνήμεροι, γιά ὅλα αὐτά καί νά προβάλετε ἀντίσταση στά σχέδια τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἔτσι ὥστε νά μή ὑπάρξει κίνδυνος γιά σχίσματα μέσα στήν Ἐκκλησία μας.

Πρός ἐπίρρωσιν τῶν ἀνωτέρω σᾶς ἐπισυνάπτουμε σχετικῶς, ἕνα ἔντυπο τῆς Συνάξεως Ὀρθοδόξων Ρωμηῶν «Φώτης Κόντογλου» καί ἕνα ἀνάτυπο ἀπομαγνητοφωνημένης συνεντεύξεως τοῦ Καθηγητοῦ κ. Δημ. Τσελεγγίδη, μέ τίτλο «"Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας" μία σύνοδος μέ ἔλλειμμα συνοδικότητας καί Ὀρθόδοξης αὐτοσυνειδησίας», στήν ὁποία καταφαίνεται περίτρανα τό ἀντιπατερικό πνεῦμα τῶν προσυνοδικῶν κειμένων πού ἀποφασίσθηκαν, καθώς συμπεραίνουν καί οἱ ἀνωτέρω θεολόγοι.

Ἀπό τήν μελέτη τῶν παραπάνω ἀνακοινώσε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Κίνδυνος διά ἐσωτερικάς διαμάχας καί ἀξιοκατάκριτα σχίσματα

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑΣ;

Μυστικαί διαβουλεύσεις τῶν Ἐπισκόπων. Αἱ φανεραί καί ἀφανεῖς ἀντιδράσεις καί κινήσεις.

Παρελήφθη Σχέδιον Ἀρχιερατικῆς διακηρύξεως

Κατ' αὐτήν τήν περίοδον περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας μία Διακοίνωσις, μέ τήν ὁποίαν ἐνδεχομένως, θά ἐκδηλωθῇ ἡ ὅποια ἀπόφασις ἤ **ἀντίδρασις** τῶν **συνειδητῶν Διαδόχων** τῶν **Ἀποστόλων**, τῶν Ἀρχιερέων, ἐάν παρεμποδισθοῦν νά συμμετάσχουν εἰς τήν Μεγάλην Σύνοδον, (ἐάν βέβαια καί ἐφ' ὅσον, ὀψέποτε, αὕτη λάβῃ χώραν καί πραγματοποιηθῇ).

Δέν λαμβάνομε θέσιν ἐπάνω εἰς τό περιεχόμενον, οὔτε προβαίνομε ἐπί τοῦ παρόντος, εἰς **ἀξιολογικήν κρίσιν**, ἀλλά φοβούμεθα, μήπως, ἐάν δέν συμμετάσχουν **ἀπαξάπαντες** οἱ Ἀρχιερεῖς, τότε θά προκληθοῦν ἐσωτερικοί ἀναβρασμοί, μυστικοί «**πόλεμοι**», σχίσματα καί συγκρουσιακές καταστάσεις, ἐντός τῶν τειχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πρός ἄφατον χαράν τῶν ἐχθρῶν καί ἀντιπάλων της, ἀκόμη δέ καί αὐτοῦ τοῦ **Διαβόλου**.

Καθίσταται φανερόν πώς, εἰς κάθε περίπτωσιν παρεμποδίσεως συμμετοχῆς τῶν Ἐπισκόπων, θά ὑπάρξουν βραχυπρόθεσμες καί μακροπρόθεσμες **συνέπειες** διά τήν ἀκώλυτον καί ἐλευθέραν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροσυνοδικοῦ μας Συστήματος καί θά ἐμφυτευθοῦν ἀφανῆ ναρκοπέδια διά τήν οὐσιαστικήν ἐσωτερικήν **ἑνότητα** τῆς Ἐκκλησίας μας. (Βλέπε ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος» τῆς 18ης Δεκεμβρίου 2015, ἄρθρον μέ τίτλον: **«ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΝΑ ΣΥΓΚΛΗΘΗ *ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ* ΔΙ' ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ»**).

Προβαίνομεν εἰς **ἀπαθῆ**, ἀδιάφορον καί ψυχράν **δημοσίευσιν** τῆς Διακοινώσεως, πρός ἐνημέρωσιν τοῦ φιλοχρήστου λαοῦ μας, καθώς καί τῶν **ἐνθέρμων πυρφόρων** Πατέρων μας, Μοναχῶν ἤ Κληρικῶν εἰς ἅπασαν τήν Ὑφήλιον. Νιώθουμε ὑποχρεωμένοι νά λειτουργοῦμε ὡς γνήσιοι διακονητές τῆς **ἀληθείας**, ὡς ὑπερασπισταί τῆς ἐν ἀγάπῃ **ἑνότητος** καί ὡς συνειδητοί **ἀγωνισταί** τῆς Ὀρθοδοξίας καί Ὀρθοπραξίας.

Ἐν τέλει, μᾶς καθιστοῦν λίαν προσεκτικούς καί ὑποψιασμένους, εἰς ὅλα τά σχετικά θέματα τῶν ἐκτροπῶν τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑπεραληθεῖς διαπιστώσεις τοῦ κορυφαίου μας Οἰκουμενικοῦ Πατρός, τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ **Χρυσοστόμου**, ὁ ὁποῖος ἐδιώχθη καί οὐσιαστικά «**ἐδολοφονήθη**», μετά ἀπό «**συνοδικάς**» ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες ἐλήφθησαν λόγῳ τῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν ραδιουργιῶν καί τῶν πονηρῶν μυστικῶν **βασιλικῶν** κατευθύνσεων. Ἰδού λοιπόν, εἰς ποῖον ζήτημα μᾶς καθιστᾶ προσεκτικούς ὁ «**Μεγαλομάρτυς**» Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως:

«Οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν, ὡς **φιλαρχία**· οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι. ... Τοῦτο γάρ ἐστιν ὃ πάντα ἄνω καὶ κάτω πεποίηκε, καὶ οὐ τὴν **οἰκουμένην** μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν **μυρίων ἐνέπλησε** θορύβων».

Ἐφαρμογή

Ἐπειδή, κατά τήν ταπεινότητά μας, ἡ **ἑνότης** τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ὕψιστον ἀγαθόν, τό ὁποῖον πρέπει νά διαφυλάσσεται μέ μεγίστην προσοχήν, χωρίς βεβαίως νά σημαίνῃ ὅτι θά θυσιάζουμε τήν Ἀλήθειαν καί τό Δόγμα, δι' αὐτόν τόν λόγον, ἡμεῖς εἰσηγούμεθα μέ τήν ἰσχνήν μας φωνήν, νά **μή προωθηθῇ** ἡ Ρηματική Διακοίνωσις, **ἐπί τοῦ παρόντος** καί μέχρι νά ἴδωμεν τίς τελικές κινήσεις.

Εἰσηγούμεθα ὅμως, ὁ εὐσεβής λαός τοῦ Θεοῦ νά ἐνεργῇ ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Μέγας ἀγωνι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 22αν Μαρτίου ἐ.ἔ. τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν ἐκφράζων τὴν ἀνησυχίαν του διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον:

«Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Μέ συνοχήν καρδίας ἀπευθύνομαι πρός τήν ἀγάπην Σας σήμερον, προκειμένου νά Σᾶς ἐξωτερικεύσω σκέψεις, αἵτινες κυριαρχοῦν εἰς τήν ταλαίπωρον καρδίαν μου καί προκαλοῦν ἀνησυχίαν οὐ τήν τυχοῦσαν.

Πρόκειται διά τήν μέλλουσαν νά συνέλθῃ εἰς τήν Κρήτην Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον κατά τόν προσεχῆ Ἰούνιον.

Πολλά εἶναι τά σημεῖα τῆς ἀνησυχίας μου.

1. Ὁ τόπος, ὅπου συγκαλεῖται ἡ Μεγάλη αὐτή Σύνοδος. Ἡ ἐπιλογή τῆς νήσου Κρήτης ἀποτελεῖ μεγάλην ταπείνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος! Ἡ Κρήτη τυγχάνει μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, δέν εἶναι ὅμως καί ἡ πρωτεύουσα πόλις αὐτῆς! Διερωτῶμαι, λοιπόν: τί ἄραγε θά σκεφθοῦν οἱ δεκάδες Προκαθημένων καί λοιπῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν θά βιώνουν ὡς γεγονός τήν ταπεί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὀρθόδοξος ἀπάντησις εἰς τὴν Πανορθόδοξον τῆς Γενεύης

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου**, Ἱεροκήρ. Ἱ. Μ. Πατρῶν, Δρ. Θ.*

Κατόπιν τῆς ἀνακοινώσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης (21-28 Ἰανουαρίου 2016) καὶ ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τὸν Ἰούνιο ἐ.ἔ. στὴν Κρήτη, θὰ ἤθελα ὡς κανονολόγος νὰ τοποθετηθῶ κυρίως ὡς πρὸς τὰ θέματα, τὰ ἀφορῶντα στὶς σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μόνης Ἐκκλησίας μετὰ τῶν αἱρετικῶν ὁμάδων τῶν ἀποκεκομμένων ἀπὸ τὸ Σῶμα της.

Ἑνότητα ἢ Ἐπιστροφή;

Στὶς περισσότερες παραγράφους τοῦ προαναφερθέντος κειμένου ὑπογραμμίζεται ἡ εὐθύνη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν καὶ μάλιστα τῶν χριστιανικῶν «ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν». Ἀπαντοῦμε ὡς πρὸς αὐτὴ τὴν ἀναφορά:

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνα. «Μεμέρισται ὁ Χριστός;» (Α΄Κορ. 1, 13). Ὁ καθηγητὴς καὶ ἐπίσκοπος Νικόδημος Μίλας γράφει ἐπ' αὐτοῦ: «Ἐπειδὴ μία κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει, δηλονότι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δέον ἡ Ἐκκλησία, ἡ τὸ σῶμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἱεροκανονικὴ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Φαναρίου

*Τοῦ **κ. Παναγιώτου Π. Νούνη***

«Τοὺς ὅρους αἱρετικὸς καὶ αἱρετικὲς δοξασίες ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὶς ἀποδώσῃ σὲ κάποιον μόνον ἡ Σύνοδος».

Γράφει ὅμως ὁ ὅσιος Κανονολόγος καί Οἰκουμενικός Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Γέρων Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος: "Ἀλλ΄ οἱ αἱρετικοί εἶνε δύο εἴδῶν: Ἐκεῖνοι, τούς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἐδίκασε καί κατεδίκασε καί ἀπέκοψε ἐκ τοῦ Σώματος αὐτῆς, καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι οὔτε κατεδικάσθησαν ἀκόμη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ἐξῆλθον αὐτοβούλως ἐξ αὐτῆς, ἀλλά διατελοῦν ἀκόμη ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Μία τοιαύτη περίπτωσις εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ Πατριάρχου. Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔχει κηρύξει αἱρετικά φρονήματα..." [ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ (ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ/ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΣ), σελ.114].

Σκεφθεῖτε, τί θά ἔγραφε ὁ Γέρων Ἐπιφάνιος τήν σήμερον διά τόν πατριάρχην Βαρθολομαῖον;(!) Καλά ἐμεῖς οἱ μαθητές αὐτοῦ, δέν διαθέτομεν τίποτα, δίκαιον ἔχετε. Μᾶλλον οὔτε ὁ γ. Ἐπιφάνιος διέθετε "ἐκκλησιολογι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τῆς ἡμερίδος διὰ τὴν Μ. Σύνοδον

Χαιρόμεθα διότι ὁ Σεβ. Πειραιῶς ὑπεστήριξε τὰς θέσεις τοῦ «Ο.Τ.»

Ἀκολούθως παραθέτομεν χαρακτηριστικὰ τμήματα τῶν ὁμιλιῶν τῆς ἡμερίδος, ποὺ ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν 23ην Μαρτίου 2016 σχετικῶς μὲ τὴν Μ. Σύνοδον, ἐνῶ τὰς πλήρεις εἰσηγήσεις δύναται κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰ πρακτικά, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν.

Χαιρετισμός τοῦ Σεβ. Πειραιῶς

Ἡ μέλλουσα, λοιπόν, «Ἁγία και Μεγάλη Σύνοδος», ἄν πραγματικά ἤθελε νά εἶναι Ὀρθόδοξη Σύνοδος, θά ἔπρεπε νά λάβει τίς ἑξῆς καίριες ἀποφάσεις:

α) Νά ἀναγνωρίσει τίς θεωρούμενες ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους δύο Συνόδους τοῦ ἑνάτου καὶ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ὡς Οἰκουμενικές, δηλ. τήν Η΄ ἐπὶ Μ. Φωτίου, τοῦ 879-880, καὶ τήν Θ΄ ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ 1351, οἱ ὁποῖες, κατεδίκασαν ἡ μὲν πρώτη τὸ Filioque καί τό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«Εἶμαι ὑποτακτικὸς ὅλου τοῦ κόσμου»

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ο ΑΓΙΟΣ Παΐσιος ὁ ἁγιορείτης ἐντυπωσίαζε τούς πολλούς ἐπισκέπτες του, ὅταν πηγαινοερχόταν στό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι, γιά νά τούς προσφέρει λουκούμι καί νερό. Ἕνας ἐνάρετος καί γνωστός γέροντας δέν εἶχε ἕνα ὑποτακτικό νά τόν βοηθάει! Ὅλα τά ἔκανε μόνος του. Καί ὅταν τελείωνε τό κέρασμα, καθόταν καί αὐτός στό πεζούλι ἤ σ' ἕνα κούτσουρο, γιά νά ἀκούσει τούς ἐπισκέπτες του καί νά ἀπαντήσει στίς ἐρωτήσεις τους. Γρήγορα ὅμως σηκωνόταν, γιατί ἔξω στό σύρμα εἶχαν ἔλθει καί ἄλλοι. Ἄνοιγε, χαιρετοῦσε, κερνοῦσε καί συνέχιζε τήν ἐπικοινωνία.

Σ' ἐκείνους πού τόν ρωτοῦσαν γιατί δέν ἔχει κάποιον ὑποτακτικό, ὁ γέροντας ἀπαντοῦσε: «Δέν ἔχω ὑποτακτικό, γιατί εἶμαι ὑποτακτικός ὅλου τοῦ κόσμου». Πράγματι ὁ ἅγιος ἦταν ὑποτακτικός ὅλου τοῦ κόσμου. Οἱ δεκάδες καί ἑκατοντάδες καθημερινοί ἐπισκέπτες ἤθελαν νά ἐπικοινωνήσουν μαζί του καί αὐτός πάντα ἔκανε ὑπακοή. Δέν ἀρνοῦνταν νά τούς ἀκούσει καί νά συνομιλήσει. Αὐτό ἀπαιτοῦσε πνεῦμα ὑπακοῆς καί ἀγάπης. Ὑπακοῆς ἔμπονης καί ἀγάπης κουραστικῆς.

Μερικοί ἐπισκέπτες εἶχαν ψυχολογικά προβλήματα καί τόν ἀπασχολοῦσαν ὧρες, γεγονός πού τόν ἐξαντλοῦσε, χωρίς ὅμως νά τό δείχνει. Δέν ἤθελε νά σχηματίσουν τήν ἐντύπωση ὅτι δέν ἤθελε νά τούς ἀκούσει, γι' αὐτό δέν τούς διέκοπτε. Ἄκουγε μέ ὑπακοή τήν πολύωρη ἐξιστόρηση τῶν πασχόντων ἀδελφῶν!

Θά μπορούσαμε νά ἐξηγήσουμε τό λόγο τοῦ ἁγίου γέροντος μέ πέντε φράσεις. Ἔκανε ὑπακοή στόν καθένα πού τόν ἐπισκεπτόταν. Θεράπευε τούς λογισμούς τῶν ἀνθρώπων. Τούς ἀνέπαυε μέ τίς συμβουλές του. Ἄκουγε τά προβλήματά τους. Προσευχόταν γι' αὐτούς.

Ἡ ὑπακοή τοῦ ἁγίου Παϊσίου ἔφτανε τά ὅρια τῆς θυσίας. Ἡ ἐπικοινωνία του μέ τούς ἀνθρώπους δέν ἦταν ἁπλή, μέ χαμόγελα καί κατά συνθήκην λόγια. Ἦταν συμμετοχή στή ζωή τους. Διόρθωνε τίς σκέψεις τους. Μιλοῦσε γιά τούς καλούς λογισμούς. Ἔδινε κατευθύνσεις πῶς θά τούς ἀποκτοῦν καί τί πρέπει νά ἀποφεύγουν. Τούς ἔβγαζε ἀπό τά ἀδιέξοδα καί τούς προβληματισμούς. Σήκωνε ἀπό τή ζωή τῶν ἀνθρώπων τά ἐμπόδια, ἄλλοτε ὑπαρκτά καί ἄλλοτε φανταστικά. Καί ἀφοῦ γινόταν κοινωνός τῶν προβλημάτων τους προσευχόταν γι' αὐτούς. Εἶχε πολλές ὑποθέσεις, πού ἔπρεπε καθημερινά νά διεκπεραιώνει. Δέν ἦταν ποτέ ἄνεργος. Ἡ ὑπακοή του στόν κόσμο καί ἡ προσευχή του γιά τόν κόσμο ἦταν τό μεγάλο πνευματικό του ἔργο, γιά τό ὁποῖο ὁ Θεός τόν ἔκανε δικό του. Ἀλλά καί ὁ λαός τόν εἶχε ὡς ἅγιο στή συνείδησή του, κάτι πού πρόσφατα ἐπισημοποιήθηκε μέ τήν πράξη ἁγιοκατάταξης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος εἶναι πηγή φωτός. Τό παράδειγμά του ἄς γίνει ὁδηγός στή ζωή μας, γιά νά διακονοῦμε τούς ἀδελφούς καί ἰδιαίτερα τούς πονεμένους καί τούς ἐν ἀγνοίᾳ εὑρισκόμενους.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- ***Τρία φλέγοντα ζητήματα θέτει ὁ Σεβ. Κονίτσης.*** *Σελ. 8*
- ***Δὲν τολμᾶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ἄθωνα ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως;*** *Σελ. 8*
- ***Ἡ Κυβέρνησις δὲν γνωρίζει τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐγκυονεῖ ἡ Μεγάλη Σύνοδος.*** *Σελ. 8*
- ***Πατμιακὴ ἐπιτροπὴ Ὀρθοδόξου ἀγῶνος.*** *Τοῦ **Ἰακώβου Κουτλάκη, Πατμίου.** Σελ. 8*

Οἱ ἁγιορεῖται θὰ μείνωμεν ἀπαθεῖς;

*Τοῦ **Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου***

Ἡ παρατεταμένη τεχνητὴ καὶ πονηρὴ οἰκονομικὴ κρίση, ποὺ μαστίζει τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ ποὺ διατηρεῖται ἀμείωτη μέχρι σήμερα, ἄμβλυνε καὶ ἐνέκρωσε τὰ ἀντανακλαστικὰ τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἔτσι ἐπέρασαν καὶ θὰ περάσουν ἀπὸ τὸ κοινοβούλιο, χωρὶς σθεναρὴ ἀντίδραση, πολλοὶ ἀντιχριστιανικοὶ νόμοι.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει δυστυχῶς καὶ στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πολύχρονος δῆθεν θεολογικὸς διάλογος μεταξὺ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ παπικῆς αἱρετικῆς «ἐκκλησίας» καὶ οἱ προχωρημένες προδοτικὲς συμπροσευχὲς ἔχουν κατὰ πολὺ ἀμβλύνει τὰ ἀντανακλαστικὰ τοῦ ὀρθοδόξου πιστοῦ. Καὶ τώρα ποὺ ἔχουν ὡριμάσει τὰ πράγματα, θὰ βαδίσουμε πλέον μὲ ἐντολὴ τῆς Μεγάλης Συνόδου γιὰ τὴν «ποθούμενη ἕνωση» τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας μὲ τὴν παπικὴ αἵρεση. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔχει κατὰ πολὺ ἀμαυρωθῆ καὶ ἀπαξιωθῆ, καὶ εὐτελισθῆ τὸ πρόσωπο τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης. Ὅ,τι παράνομο ἔχει περάσει μέχρι σήμερα ὡς νόμιμο καὶ ὅποιος διάλογος ἔχει γίνει μεταξὺ ὀρθοδόξου ἀληθείας καὶ παπικῆς αἱρέσεως, μὲ τὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἔχει πάρει τὴν «νομιμότητα». Ὅπως ὁ πόθος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Ν. Ἐποχῆς, ποὺ ἐργάζονται πυρετωδῶς στὸ σκοτεινὸ παρασκήνιο εἶναι ἡ παγκοσμιοποίηση, βλέπε καὶ δήλωση Ἕλληνα πολιτικοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΞΕΝΟΝ ΤΟΚΟΝ ΙΔΟΝΤΕΣ, ΞΕΝΩΘΩΜΕΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

Γ΄ στάσις Ἀκαθίστου Ὕμνου

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Οἱ ἄγνωστοι διωγμοὶ τοῦ π. Μάρκου Μανώλη

*Τοῦ **κ. Χρήστου Κ. Λιβανοῦ***

Θεοφάνεια 1974. Ὁ πολιὸς Γέρων π. Σίμων Ἀρβανίτης τελεῖ τὸν Μέγαν Ἁγιασμὸν τῶν Θεοφανείων ἔξω ἀπὸ τὸ Κελλάκι του εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Παντελεήμονος Πεντέλης. Διακρίνεται ὁ τότε Διάκονος π. Μάρκος, εὑρισκόμενος ἐξόριστος ἀπὸ τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν λόγῳ τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος τοῦ Ο.Τ.

2ον

Συνεχίζουμε σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες, τὴν παρουσίασι τοῦ δευτέρου δημοσιεύματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου τοῦ ἔτους 1970, τό ὁποῖον ἀναφέρεται στοὺς ἀγῶνες τοῦ μακαριστοῦ π. Μάρκου Μανώλη καὶ τὸν διωγμό, ποὺ ὑπέστη, ἐξαιτίας αὐτῶν τῶν ἀγώνων του. Τὸ δημοσίευμα μὲ τίτλο «Ἀνακρίσεις ἐναντίον τοῦ διακόνου Μάρκου Μανώλη» ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὡς εἴχομεν γράψει εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ ζηλωτὴς θεολόγος διάκονος Μᾶρκος Μανώλης εὐθαρσῶς διεμαρτυρήθη διὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Σιωπᾶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων;

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Σᾶς γράφω ἀναφορικά μέ τό ἄρθρο τῆς Ἐφημερίδας σας «ΝΟΣΗΡΑΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ» (19/2). Εἶχα τήν μεγάλη εὐλογία νά ἐπισκεφθῶ τούς Ἁγίους Τόπους πρό πολλῶν ἐτῶν καί να προσκυνήσω τά Πανάγια Προσκυνήματα. Αἰσθάνθηκα πολύ ὑπερήφανος γιά τό γεγονός ὅτι τά Προσκυνήματα ἦταν σέ Ἑλληνικά χέρια καί Ἕλληνες Μοναχοί, οἱ Ἀγιοταφίτες, κάτω ἀπό πραγματικά δύσκολες συνθῆκες ὑπηρετοῦν ἐκεῖ. Γνώρισα καί πολλούς Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀφ' ἑνός μέν μέ διαβεβαίωσαν ὅτι νοιώθουν ἰδιαίτερα εὐλογημένοι πού ἀξιώθηκαν νά βρίσκονται ἐκεῖ, ἀφ' ἑτέρου ὅμως μοῦ ἐξέφρασαν τήν λύπη τους καί τήν ἀγωνία τους γιά τό μέλλον τοῦ Πατριαρχείου, ἐπειδή, ὅπως μοῦ εἶπαν, ὑπῆρχε μεγάλη λειψανδρία ἀλλά καί ἀδιαφορία ἀπό τούς ὑπευθύνους γιά τήν λειτουργία τοῦ Πατριαρχείου. Ὅταν τούς ρώτησα, γιατί δέν διαμαρτύρονται γιά τήν κατάσταση αὐτή, μοῦ εἶπαν ὅτι

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον»

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες στὰ μισὰ περίπου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα, ποὺ κάνουμε, στὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων μας. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὅλους μας ἄρχισε νὰ μᾶς καταλαμβάνει κάποια (μικρὴ ἢ μεγάλη) κόπωση καὶ γι' αὐτὸ ἔχουμε ἀνάγκη στήριξης. Τὸ στήριγμά μας δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν Τίμιο Σταυρό, τὸν ὁποῖο προβάλλει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, τὴν Γ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν γιὰ προσκύνηση. Χωρὶς ἀμφιβολία, τὴν κόπωσή μας αὐτὴ μᾶς τὴν ὑποβάλλει ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος μᾶς μισεῖ ἰδιαίτερα αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο, ποὺ ἀγωνιζόμαστε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ δολερά του δίχτυα καὶ τὶς πανουργίες του. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὴν προσευχή μας, τὴ νηστεία μας, τὴν ἀποκοπὴ τῶν παθῶν μας, τὴν ἀπόκτηση ἀρετῶν, τὴν συμμετοχή μας στὴ μυστηριακὴ καὶ λατρευτικὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸν «τσουρουφλίζει» ἡ ἀπόφασή μας νὰ ἀλλάξουμε πορεία στὴ ζωή μας καὶ νὰ βαδίσουμε τὴ ζωή τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἑνωθοῦμε μαζί Του καὶ νὰ σωθοῦμε. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγείρει στὴν ψυχή μας τεράστιο πόλεμο καὶ στήνει παγίδες, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἀγῶνα μας. Ἕνα εἶναι τὸ ἀποτελεσματικὸ ὅπλο, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸν «φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἐπάνω στὸ Σταυρὸ συντρίφτηκε ἡ δύναμή του καὶ καταλύθηκε τὸ κράτος του! Γι' αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ κλίνουμε τὸ γόνυ μας στὸν προβαλλόμενο Τίμιο Σταυρὸ καὶ νὰ ζητήσουμε τὴν ἀκατανίκητη δύναμή του, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο Λυτρωτή μας! Τίμιε Σταυρέ, σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου!

Φραγκόπαπας ἐτέλεσε κηδείαν εἰς τεφροδόχον!

Η ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ στὸν παπισμὸ εἶναι ἕνας ἀσταμάτητος κατήφορος! Δὲν ὑπάρχει κοσμικὴ πρακτική, ποὺ νὰ μὴ τὴν «εὐλογεῖ»! Πρόσφατα εἴδαμε μὲ ἔκπληξη φραγκόπαπα, νὰ «κηδεύει» … τεφροδόχο σὲ σχῆμα καφετιέρας! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ Ἰταλὸς "Βασιλιὰς τοῦ Καφὲ" κηδεύτηκε σὲ μία καφετιέρα Renato Bialetti! Ὁ "Βασιλιὰς τοῦ Καφέ", ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε τὴν ὀκταγωνικὴ καφετιέρα τοῦ ἐσπρέσσο παγκόσμιο σύμβολο καὶ ἀντικείμενο ἐμβλήματικὸ γιὰ τοὺς λάτρεις τῆς μόκας σὲ ὅλο τὸν κόσμο, κηδεύτηκε σὲ ἕνα τέτοιο σκεῦος.

Οἱ στάχτες τοῦ 93χρονου Renato Bialetti τοποθετήθηκαν στὸ δοχεῖο μιᾶς μεγάλων διαστάσεων καφετιέρας Moka μετὰ τὸν θάνατό του, ὅπως περιγράφει τὸ CNN. Στὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία ποὺ τελέστηκε στὴ γενέτειρά του, Καζάλε Κόρτε Σέρο, στὸ Πεδεμόντιο, χοροστάτησε ὁ τοπικὸς ἱερέας καὶ στὴ συνέχεια τὸ δοχεῖο τῆς καφετιέρας μὲ τὶς στάχτες τοῦ Renato μεταφέρθηκε στὸν οἰκογενειακὸ τάφο. Ὅταν ὁ πατέρας τους πέθανε, τὰ παιδιά του Alessandra, Antonello καὶ Alfonso τοποθέτησαν τὶς στάχτες του σὲ μία ἐσπρεσσιέρα καὶ τὴ μετέφεραν στὴ γενέτειρά του, τὴν πόλη Casale Corte Cerro. Ἐκεῖ, στὴν ἐκκλησία τῶν παιδικῶν του χρόνων, ἡ καφετιέρα- τεφροδόχος δέχθηκε τὴν εὐλογία τοῦ ἱερέα» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Μὲ αὐτὴ τὴν «ἐκκλησία», ἡ ὁποία «εὐλογεῖ» καρβουνιασμένα πτώματα σὲ καφετιέρες, θέλουν νὰ μᾶς ἑνώσουν! Καήκαμε!

Φρίκη: Βουλευταὶ ζητοῦν νομιμοποίησιν τῆς παιδεραστίας!

ΟΤΑΝ ψηφίστηκε τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν σοδομιστῶν, εἴχαμε γράψει πὼς θὰ ἔχουμε καὶ συνέχεια. Δυστυχῶς ἐπαληθευτήκαμε! Δεῖτε γιὰ ποιὸ (φρικτὸ) πρᾶγμα μιλᾶμε: «Ἐμεῖς νὰ ποῦμε "καλωσόρισες νόμιμη παιδεραστία"; Ὁ κ. Παρασκευόπουλος πρόκειται νὰ ἀποδεχτεῖ τὴν κατάργηση τοῦ ἄρθρου 347 τοῦ ποινικοῦ κώδικα περὶ ἀποπλάνησης ἀνηλίκου μετὰ ἀπὸ συζητήσεις τροπολογίας ἀπὸ βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, στὸ πλαίσιο σχεδίου νόμου σχετικοῦ μὲ τὸ Σύμφωνο Συμβίωσης. Ἡ τροπολογία ἔχει κατατεθεῖ ἐδῶ καὶ μέρες ἀπὸ πέντε βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ (Β. Κατριβάνου, Κ. Δουζίνας, Ἀν. Καββαδία, Χρ. Καραγιαννίδης, Γ. Ψυχογιός). Αὐτὸ ποὺ ὑπογραμμίστηκε εἶναι ὅτι "ἡ ὕπαρξη τῆς διάταξης αὐτῆς στιγματίζει ποινικὰ μία κατηγορία ἀτόμων, ἐνῷ διαιωνίζει καὶ ἐπιτείνει τὶς διακρίσεις καὶ τὸν ρατσισμὸ σὲ βάρος τους"!!! Ἐμεῖς νὰ ποῦμε "καλωσόρισες νόμιμη παιδεραστία"; Ἀνήκουστα πράγματα...! Νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὡς "ἀπαρχαιωμένο" χαρακτήριζαν τὸ 2013 τὸ ἄρθρο 347 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, οἱ ἑνώσεις τῶν Ἑλλήνων Ἀδελφάτων κάνοντας συνεχεῖς ἐκκλήσεις νὰ τὸ καταργήσουν! Ἀκόμα καὶ σήμερα ἀπευθύνονται στὸ ΣΥΡΙΖΑ, τὸ ΠΑΣΟΚ καὶ τὴ ΔΗΜΑΡ μὲ ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ γιὰ κατάργηση τοῦ συγκεκριμένου ἄρθρου, δέκα ὀργανώσεις ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ δικαιώματα τῶν ΛΟΑΤ» (Ἰστολ. karapetas.blogspot.gr)! Ἡ «σεβαστή» μας κυβέρνηση, μπορεῖ νὰ μὴ μπορεῖ ἢ νὰ μὴ θέλει, νὰ μᾶς λύσει τὰ μεγάλα προβλήματά μας, ἀλλὰ φροντίζει νὰ μᾶς φέρνει τὰ «καλὰ» τῆς Εὐρώπης! Ἀφοῦ ἡ παιδεραστία εἶναι νόμιμη στὴ «Λευκὴ Δαιμονία»! Ἑλλάς, ἀλίμονό σου: ἀπὸ Χώρα ἁγίων καὶ ἡρώων, κατάντησες Χώρα Σοδόμων καὶ Γομόρρων, μὲ τὶς ἄφρονες πολιτικὲς (καὶ ὄχι μόνον) ἐπιλογές σου!

Ὑποχρεωτικὴ ἐκκλησιαστικὴ κηδεία εἰς ὅσους ἐπέλεξαν νὰ ἀποτεφρωθοῦν!

Η «ΣΕΒΑΣΤΗ» μας κυβέρνηση «δουλεύει στὰ μουλωχτά», προκειμένου νὰ «περάσει» κάθε μέτρο ποὺ μπορεῖ νὰ πλήξει τὴν Ἐκκλησία. Ἔτσι «στὰ μουλωχτὰ» πέρασε μία διάταξη, ἡ ὁποία ὑποχρεώνει τοὺς ἱερεῖς νὰ τελοῦν ὑποχρεωτικὰ ἐκκλησιαστικὴ κηδεία σὲ ὅσους τὸ εἶχαν ἐπιλέξει πρὶν πεθάνουν! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὑποχρεωμένοι διὰ νόμου εἶναι πλέον ὅλοι οἱ κληρικοὶ τῆς Χώρας νὰ τελοῦν θρησκευτικὴ κηδεία σὲ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποτεφρωθοῦν, ἄσχετα ἐὰν κάτι τέτοιο ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Στὸ Φύλλο Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως Νο 21 τῆς 21ης Φεβρουαρίου 2016, δημοσιεύθηκε ὁ νόμος 4368/2016 ποὺ ψήφισε τὸ Σάββατο ἡ Βουλή, στὸ 15ο ἄρθρο τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: 1. Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ τόπου ἐνταφιασμοῦ εἶναι δικαίωμα τοῦ προσώπου. 2. Κάθε φυσικὸ πρόσωπο, ἐφόσον τὸ ἐπιθυμεῖ, μπορεῖ ἐλεύθερα μὲ ρητή, χωρὶς ὅρο ἢ αἴρεση, δήλωσή του ἐνώπιον συμβολαιογράφου νὰ ὁρίσει τὸν τύπο τῆς τελετῆς τῆς κηδείας του καὶ τὸν τόπο ἐνταφιασμοῦ του. Μὲ τὴ δήλωσή του αὐτὴ ὁρίζονται τὰ πρόσωπα, συγγενικὰ ἢ μὴ ποὺ θὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐπιθυμία του, τὰ ὁποῖα μὲ σχετικὴ δήλωσή τους στὸ ἴδιο συμβολαιογραφικὸ ἔντυπο ἀποδέχονται τὴ δήλωση τοῦ προσώπου καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση νὰ τὴν ἐκτελέσουν» (Ἰστολ. koukfamily)! Καὶ καταλήγει τὸ Ἰστολόγιο: «Ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας δὲν κάνει μία τέτοια δήλωση σημαίνει ὅτι ὑποτάσσεται ἀμαχητὶ στὴν προδοτικὴ κι ἀνθελληνικὴ κυβέρνηση....»! Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα!

Ἐπιβεβλημένος ὕμνος εἰς συγχρόνους ἡρωΐδας!

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ κοινὴ γνώμη βλέπει μὲ θαυμασμὸ τὴν «ἀνδρεία» τῶν γυναικῶν στὴ Συρία καὶ στὸ Κουρδιστάν, οἱ ὁποῖες πολεμοῦν, συναγωνιζόμενες ἐπάξια τοὺς ἄνδρες πολεμιστές, ἐναντίον τῶν δαιμονικῶν «μαχητῶν τοῦ Ἀλλάχ». Τὴ στιγμὴ ποὺ χιλιάδες νεαροὶ ἄνδρες φεύγουν, ὡς πρόσφυγες καὶ μετανάστες, ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ Συρία, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴ στράτευση, ἐγκαταλείποντας τὴν πατρίδα τους στοὺς δολοφόνους τῆς ISIS, χιλιάδες γυναῖκες «ἔντυσαν τὸ χακὶ» καὶ πολεμοῦν στὴ θέση τῶν λιποτακτῶν ἀνδρῶν! Σύμφωνα μὲ εὔστοχο σχόλιο διαπρεποῦς ξένου δημοσιογράφου, ἀρνήθηκαν νὰ γίνουν πόρνες στὶς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἀπελευθερώσουν τὴν πατρίδα τους. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς ἄρπαξαν τὰ ὅπλα, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς βιαστές τους μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖες ὑπέστησαν ἀνείπωτα μαρτύρια στὰ χέρια τῶν σατανικῶν πιστῶν τοῦ Ἀλλάχ! Στὴν πλειοψηφία τους οἱ ἡρωικὲς καὶ ἀξιοθαύμαστες αὐτὲς γυναῖκες εἶναι χριστιανὲς καὶ ἐπιδεικνύουν μὲ καμάρι τοὺς σταυροὺς ποὺ φοροῦν στὸ λαιμό τους! Τὸ ἴδιο ἡρωικὲς μὲ τὶς Σύριες πολεμίστριες εἶναι καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ ἐπίσης μαρτυρικοῦ Κουρδιστάν, οἱ ὁποῖες πολεμοῦν στὸ πλευρὸ τῶν Κούρδων ἀνδρῶν, ἐναντίον τῶν τούρκων σωβινιστῶν, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν τὴ γενοκτονία σὲ βάρος αὐτοῦ τοῦ ἀδούλωτου λαοῦ! Οἱ γυναῖκες αὐτὲς μᾶς θυμίζουν τὶς δικές μας ἡρωΐδες ἑλληνίδες, σὲ πολλὲς φάσεις τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, οἱ ὁποῖες συνέβαλλαν τὰ μέγιστα γιὰ τὸ ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας! Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ εὐχηθοῦμε νὰ τὶς σκεπάζει ὁ Θεός, στὸν ἀγῶνα τους γιὰ ἐλευθερία καὶ ἀξιοπρέπεια!

Ρὸκ καλόγριαι διεσκέδασαν τὸν Πάπαν!

ΚΑΤΑ τὸ πρόσφατο ταξίδι τοῦ «ἀλάθητου» ἡγετίσκου τοῦ «κράτους τοῦ Θεοῦ» στὴ Λατινικὴ Ἀμερική, συνέβησαν πολλὰ εὐτράπελα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν μὲ τὸν πλέον σαφῆ τρόπο, τὴν παντελῆ ἔλλειψη ἐκκλησιαστικότητας τοῦ παπισμοῦ, σὲ μία περίοδο ποὺ οἱ «δικοί» μας ἐπιχειροῦν νὰ τοῦ προσδώσουν «ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση», μέσῳ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου! Δεῖτε ἕνα τέτοιο εὐτράπελο: «Οἱ ρὸκ καλόγριες ποὺ διασκέδασαν τὸν Πάπα! Τὸ ὄνομά τους "Βοηθοὶ"(Siervas) καὶ τὸ κομμάτι τους Confia en Dios, (Ἔχε πίστη στὸ Θεό). Εἶχε ἄμεση ἀποδοχή, καὶ ἔγινε viral ἐπιτυχία στὸ You toube ἑνθουσίασε μὲ τὸ ταλέντο τῶν 12 γυναικῶν, ποὺ ἔχουν ἀφιερώσει τὴ ζωή τους στὴ φιλανθρωπία 270.000 χρῆστες (ἴσως καθολικούς). Κατέκτησαν τὸ διαδίκτυο στὰ τέλη τοῦ 2015, ὅταν ἀνέβασαν στὸ Youtube τὸ video clip τους γιὰ τὸ single τους. Τὸ πρωτότυπο στὴ σύνθεσή του συγκρότημα ἐμφανίστηκε live μπροστὰ στὸν Πάπα στὰ πλαίσια τῆς ἐπίσκεψής του στὸ Μεξικὸ» (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Δὲν ξέρουμε ἂν πρέπει νὰ γελᾶμε ἢ νὰ κλαῖμε μὲ τὰ κατορθώματα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θέλει νὰ «τὸ παίζει», πέρα ἀπὸ «ὑπερεπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ «πνευματικὸς ἡγέτης» τῆς ἀνθρωπότητας. Μᾶλλον πρέπει νὰ κλαῖμε!

Καλλιέργεια ἱστορικῆς μνήμης

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ λησμονοῦμε τὴν ἱστορία μας καὶ μάλιστα σημαντικὰ ἱστορικὰ ὁρόσημα, ποὺ διδάσκουν καὶ παιδαγωγοῦν τοὺς λαούς. Ὅπως γιὰ παράδειγμα τὴ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων Ἀμισιατῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, τὴ Γενοκτονία τῶν Ποντίων καὶ τῶν Ἀρμενίων ἀπὸ τοὺς ἰδίους, καὶ τόσα ἄλλα. Ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρου τῆς πατρίδας μας τελοῦνται μνημόσυνα, θρησκευτικὰ καὶ φιλολογικά, γιὰ τὶς Γενοκτονίες. Μόνο οἱ ἠθικοὶ καὶ φυσικοὶ αὐτουργοὶ παραποιοῦν τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Γιατί ἐνοχλοῦνται ἢ ἔτσι τοὺς συμφέρει.

Οἱ Ἕλληνες ὅμως καὶ πολλοὶ ἄλλοι σοβαροὶ καὶ πολιτισμένοι λαοὶ ἔχουν μνήμη καὶ μιλοῦν καὶ καταδικάζουν τέτοιες ἀπάνθρωπες καὶ ἀναίσχυντες πράξεις.

Ἡ ἱστορία διδάσκει εἴτε θετικὰ εἴτε ἀρνητικά. Καὶ εἶναι ἀδέκαστος κριτής. Πολὺ περισσότερο ὁ Δικαιοκρίτης Θεὸς ποὺ εἶναι Θεὸς τῆς ἀγάπης, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικοκοινωνικῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, θ' ἀποδώσει μία μέρα, τώρα ἢ μετά, τὸ δίκαιο στὸν καθένα χωριστά. Καὶ ἐμεῖς ὅμως ἂς μὴ πιοῦμε, μέχρι τότε, ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς λησμονιᾶς. Κίνδυνος - θάνατος ἐθνικός!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

Τὴν 1 Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ἡ ὁσία Μαρία καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καί ἔζησε στούς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ. Ἀπό μικρή ἡλικία ζοῦσε ἀκόλαστη ζωή καί γιά αὐτό πολλούς ἀνθρώπους εἶχε ὁδηγήσει στήν ἁμαρτία. Ἀφοῦ ἔζησε μέ αὐτόν τόν τρόπο δέκα ἑπτά ὁλόκληρα χρόνια, κάποτε θέλησε νά παραβρεθῆ στήν ἑορτή τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στά Ἱεροσόλυμα, ὅπου πολλοί χριστιανοί παρευρίσκονταν καί μαζί τους ἡ ὁσία Μαρία μαζί μέ ἄλλους ἀσχρούς νέους. Ὅταν ὅμως προσπάθησε νά μπῆ μέσα στόν Ναό τῆς Ἀναστάσεως, γιά νά δῆ καί νά προσκυνήση τόν ζωοποιό Σταυρό τήν σταματοῦσε μία ἀόρατη δύναμη. Τότε αἰσθανόμενη τήν ἁμαρτωλότητά της ἦλθε σέ συναίσθηση καί ἀφοῦ ἔβαλε ἐγγυήτρια τήν Κυρία Θεοτόκο, δίνοντάς της ὑπόσχεση ὅτι ἐάν τῆς ἐπέτρεπε νά προσκυνήση τόν Τίμιο Σταυρό θά φύλαγε σωφροσύνη στό μέλλον καί δέν θά μόλυνε τό σῶμα της μέ αἰσχρές ἐπιθυμίες στό ἑξῆς. Ἔτσι ἡ ὁσία Μαρία, ἀφοῦ προσκύνησε, πέρασε τόν Ἰορδάνη ποταμό καί ἔφυγε γιά τήν ἔρημο, ὅπου παρέμεινε γιά τριάντα ἑπτά χρόνια χωρίς νά ἔλθη σέ ἐπαφή μέ ἄνθρωπο. Ἀσκούμενη μέ ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες, γιά νά καθαρισθῆ καί νά ἀποκτήση τίς θεῖες ἀρετές. Ἦταν δέ τόση ἡ μετάνοιά της καί ἔφτασε σέ τέτοιο ὕψος ἀρετῶν, πού ὅταν προσευχόταν σηκωνόταν ἀπό τήν γῆ καί παρέμενε μετέωρος στόν ἀέρα καί ἔτσι ἀπέκτησε ζωή ἀγγελική καί ὑπεράνθρωπη. Ζώντας μέ αὐτόν τόν τρόπο κοιμήθηκε ἐν εἰρήνῃ καί ἀπῆλθε πρός τά οὐράνια σκηνώματα.

Ἡ Θεολογία τοῦ πρωτείου καὶ ἡ Πανορθόδοξος...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπειδὴ δὲν κοινωνοῦν μὲ τὸν πάπα δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία μὰ ἐκκλησίες. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ πίστη μὰ μόνο τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου, ὅπως εἴδαμε, οἱ ὀρθόδοξοι γι' αὐτοὺς ἀδυνατοῦν νὰ δημιουργήσουν τὴν καθολικὴ Ἐκκλησία, δηλαδὴ τὴν προσωπικὴ κοινωνία τῶν ἐπισκόπων μὲ τὸν πάπα καὶ ὄχι μόνον μὲ αὐτὸν ἀλλὰ οὔτε μὲ κανένα πρῶτο. Ἄρα ἡ προσωπικὴ κοινωνία δὲν συντελεῖται μὲ σωστὸ τρόπο, δὲν ὑπάρχει ἐγγύηση τοῦ πάπα γιὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν πιστεύουν σὲ κανένα ἀλάθητο, μένουν ἑτερότητες ποὺ ποτὲ ἂν δὲν ἑνωθοῦν μὲ τὸν πρῶτο δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ὑπάρξουν ὡς Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία!

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ ἐδῶ μὲ τὴν καταπολέμηση αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων. Ἔχουν γραφτεῖ πολλὰ ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ δὲν θὰ εἶχα νὰ προσφέρω τίποτε περισσότερο. Θὰ ἤθελα μόνο νὰ ἀναφέρω ὁρισμένες κριτικὲς Ρωαμαιοκαθολικῶν θεολόγων γιὰ τὴν θεολογία αὐτῆ τοῦ πρωτείου. Θεολόγων ποὺ διαβάζουν τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔχουν στραμμένα τὰ μάτια τους στὴ πανορθόδοξο σύνοδο ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ γίνει τὴν Πεντηκοστὴ τοῦ 2016.

Σ' ἕνα διάλογο ποὺ ἔκανα μὲ ἕνα καθολικὸ ἐπίσκοπο καὶ μελετητὴ τῶν πατέρων μοῦ εἶχε πεῖ. Ἂν θέλουμε ἐμεῖς οἱ καθολικοὶ νὰ καταλάβουμε τὴν ἱερωσύνη, θὰ πρέπει νὰ μελετήσουμε πῶς αὐτὴ ἐκφράστηκε ἀπὸ τοὺς πατέρες καὶ πῶς λειτουργεῖ στὴ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία". Δὲν κατάλαβα τί ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ καὶ τὸν ρώτησα τί ἐννοοῦσε. Ἡ ἀπάντησή του μὲ ἐξέπληξε: "Δυστυχῶς ἐμεῖς οἱ λατῖνοι περάσαμε ἀπὸ πολὺ νωρὶς σὲ μία μεταπατερικὴ θεολογία, γιατί δεχόμαστε τὴν θεωρία τῆς ἐξέλιξης στὴ θεολογία» Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φτιαγμένος ἔτσι ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ καταλαβαίνει τὸν Θεὸ μὲ διανοητικὸ τρόπο. Μὲ ἄλλα λόγια κάθε φορὰ ποὺ θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἀποκαλύψει τὸν ἑαυτό Του, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν καλλιεργήσει τὴν διάνοιά τους. Καὶ βέβαια κάθε διανοητικὴ κατάσταση εἶναι ἐξελίξιμη. Ἡ κάθε ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διανοητικὴ κατάσταση κάθε ἐποχῆς. Κατὰ συνέπεια αὐτὸ ποὺ κατάλαβε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία γιὰ τὸν Θεὸ ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴν ἐποχή του, ἡ ὁποία ἦταν σὲ διανοητικὴ κατάσταση ὄχι τόσο ἀνεπτυγμένη, ἀλλὰ μᾶλλον νηπιώδη. Ἕνα νήπιο δὲν καταλαβαίνει τὴν ἀλήθεια, ὅπως ἕνας ὥριμος ἄνδρας. Ἡ κάθε μεταγενέστερη λοιπὸν ἐποχὴ προσέγγιζε μὲ πιὸ μεγάλη βαθύτητα τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου ὑπονοεῖ ὅτι ἡ διανοητικὴ του ἐξέλιξη ἀναπτύσσεται μὲ τὸν χρόνο. Ἐδῶ ἔχουμε τὴν γνωστὴ ἱστορικὴ εἰκόνα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος ἦταν νήπιο, μεγάλωσε καὶ ὡρίμασε καὶ τώρα καταλαβαίνει καλύτερα. Κατὰ συνέπεια σήμερα ποὺ τὸ διανοητικό μας ἐπίπεδο εἶναι ὑψηλότερο, ἀντιλαμβανόμαστε μὲ πιὸ μεγάλη ἀκρίβεια τὴν Ἀποκάλυψη ἀπ' ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες σὲ προηγούμενες ἐποχές. Τὸ νήπιο ἔγινε ἔφηβος καὶ σήμερα εἶναι ὥριμος ἄνδρας.

Μὲ αὐτὴ τὴ νοοτροπία ἡ δυτικὴ χριστιανικὴ παράδοση δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μελέτη τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται πλέον ξεπερασμένοι. Καὶ μελετῶνται μόνο ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ συγκριτικῆς ἀπόψεως. Τώρα μία τέτοια ἐξέλιξη βασίζεται πάνω στὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα. Γιατί ποιὸς μπορεῖ νὰ δώσει τὴν ἐγγύηση ὅτι ἡ ἐξέλιξη βαδίζει σύμφωνα μὲ τί θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι μὲ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα; Μόνο ὁ πάπας καὶ ἔτσι ἡ καθολικὴ ἐκκλησία μετατράπηκε σὲ παπικὴ ἐκκλησία καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῶν πατέρων καὶ θεωμένων. Καὶ συνέχισε ὁ καθολικὸς

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ ἰδιαίτερα εἶναι ὅτι ἀλλάζει καὶ ἡ ἱερωσύνη. Δηλαδὴ γιὰ νὰ καταλάβεις μόνο ὁ πάπας τὴν ἐκφράζει ἀπόλυτα, δηλαδὴ κατέχει ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ὅλη τὴν ἱερωσύνη. Ἕνας καρδινάλιος ἔχει τὸ 90%, ἕνας ἀρχιεπίσκοπος πέφτει στὸ 80%, ἕνας ἁπλῶς ἐπίσκοπος σὰν καὶ μένα μόνο τὸ 60%. Δὲν εἶναι ἴσοι λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι, μὰ μόνο ὁ Πέτρος ἐκφράζει τὴν ἀπόλυτη ἱερωσύνη καὶ ὅλοι οἱ ἄλλο ἔπονται. Κατὰ συνέπεια καὶ οἱ ἐπίσκοποι δὲν εἶναι ἴσοι. Ἑπομένως μόνο ὁ πρῶτος ἐκφράζει τὸ ἀπόλυτο καὶ ἡ κοινωνία μαζί του σὲ κάνει νὰ εἶσαι καὶ καθολικὸς καὶ ἐπίσκοπος. Μετατραπήκαμε ἀπὸ τὸν πάπα τὸν Πιὸ τὸν ἕνατο σὲ πραγματικὴ παπικὴ ἐκκλησία, γι' αὐτὸ καὶ ἂν κοιτάξεις τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ μετὰ ἡ ἱστορία τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας συμπίπτει μὲ τὴν ἱστορία τῶν παπῶν".

Γιὰ τὴν ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ὅμως ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ δὲν εἶναι μία προσωποπαγὴς διαδοχὴ ἐπισκόπων ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους μέχρι σήμερα. Γιατί πρῶτον οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἦταν ἐπίσκοποι μιᾶς συγκεκριμένης πόλης, ἐπειδὴ γύριζαν ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, γιὰ νὰ διδάξουν τὸν χριστιανισμό. Εἶναι λοιπὸν πρωτίστως ἡ πίστη στὸν Χριστὸ καὶ ἡ ζωή ἐν Χριστῷ. Εἶναι δηλαδὴ ὀρθοδοξία καὶ ὀρθοπραξία. Δὲν ὑπάρχει ὀρθοδοξία χωρὶς τὴν ἐν Χριστῷ ζωή καὶ δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ ὑπάρξει ἐν Χριστῷ ζωὴ ἄνευ ὀρθοδοξίας. Οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ὀρθόδοξοι ὄχι μόνο, ἐπειδὴ χειροτονήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἀλλὰ γιατί ἔχουν τὴν ἴδια πίστη μὲ αὐτοὺς καὶ τὴν ἴδια ἐν Χριστῷ ζωή. Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐξέλιξη στὴν ὀρθοδοξία. Δὲν ἐξελίσσεται τὸ δόγμα. Μπορεῖ νὰ διατυπώνεται σὲ διάφορες γλῶσσες, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται μία διαφορετικὴ ὁρολογία διατύπωσης, γιὰ νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὶς αἱρέσεις, ἀλλὰ δὲν ἐξελίσσεται. Καὶ αὐτὸ γιατί ἡ Θεολογία δὲν εἶναι μία ἀνθρώπινη, αὐτόνομη, διανοητικὴ γνώση, ἀλλὰ μετοχὴ στὴν θεία Ζωή, δηλαδὴ γνώση ποὺ ἀντλεῖται ἀπὸ τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς. Ἂν ἦταν ἡ θεολογία διανοητικὴ γνώση θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς δινόταν μὲ ἀκαδημαϊκὰ κριτήρια καὶ τίτλους. Βέβαια ὁ μοντέρνος ἄνθρωπος σήμερα βλέπει ὅτι ἡ θεολογία διδάσκεται στὰ πανεπιστήμια ἀπ' ὅπου ἐξέρχονται πτυχιοῦχοι, οἱ ὁποῖοι φέρουν τὸν ἀκαδημαϊκὸ τίτλο τοῦ θεολόγου. Ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ θεολογία δὲν εἶναι αὐτή. Κανένας δὲν ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους ἀκαδημαϊκὰ κριτήρια. Κανεὶς δὲν ζήτησε ἀπὸ τοῦ ἁγίους τῆς ἐκκλησίας μας νὰ ἔχουν μαθητέψει στὰ καλύτερα πανεπιστήμια.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἰατρικὴ ζητάει μὲ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ὁμιλία τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων, κ. Παν. Τσαγκάρη εἰς ἑορταστικὴν ἐκδήλωσιν διὰ τὴν 25ην Μαρτίου

Ὁ Γενικὸς Γραμματέας τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων, κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης, μίλησε σὲ μία λαμπρὴ καὶ πολυπληθῆ ἑορταστικὴ ἐκδήλωση γιὰ τὴν 25η Μαρτίου ποὺ διοργάνωσε στὴ Μυτιλήνη, ἡ Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Ἀδελφότητα «ΕΥΣΕΒΕΙΑ» στὴν Αἴθουσά της, Τερπάνδρου 1, τὴν Τετάρτη 23 Μαρτίου 2016, στὶς 6 μ.μ.

Ὁ κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης στὴν ὁμιλία του μὲ θέμα: «Αὐτοὶ μᾶς ἐλευθέρωσαν, αὐτοὶ μᾶς ἐμπνέουν», παρέθεσε μικρὰ κι ἀσήμαντα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀλλὰ καὶ ἄλλα γνωστὰ καὶ σημαντικὰ περιστατικά, γεγονότα καὶ πρόσωπα τοῦ ἀγώνα, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταδεικνύεται ποιὲς ἦταν οἱ ἠθικοπνευματικὲς ἀλλὰ καὶ ὑλικὲς δυνάμεις ποὺ ὤθησαν τὸν ἡρωικὸ λαό μας στὸ ἀθάνατο ’21.

Ὁ κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης κατέληξε τὴν ὁμιλία του λέγοντας: «Μέσα σὲ ἕνα κόσμο ποὺ φλέγεται καὶ βυθίζεται στὸ σκοτάδι τῆς ἀνομίας, τῆς τρομοκρατίας, τῆς βίας καὶ τοῦ πολέμου, ἡ πρόκληση καὶ πρόσκληση εἶναι μία, ξύπνα ραγιά, ξύπνα Ἕλληνα. Γιὰ πόσο καιρὸ ἀκόμη θὰ ἀνέχεσαι ἐγχώρια καὶ ξένα κέντρα ἀποφάσεων, νὰ ὑποτιμοῦν καὶ νὰ περιφρονοῦν τὴν πίστη σου, νὰ διαστρεβλώνουν τὴν ἱστορία σου, νὰ ἀλλοιώνουν τὴ γλώσσα σου, νὰ περιορίζουν τὴν ἐλευθερία σου, νὰ ὑπονομεύουν τὴν ἐδαφικὴ ἀκεραιότητα τῆς Χώρας σου καὶ δὲν θὰ ἀντιδρᾶς; Σχετικὰ ἀναφέρω ἐνδεικτικά, μόνο τρία πρόσφατα περιστατικά: 1) Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας θέλει τὰ Θρησκευτικὰ νὰ τὰ μετατρέψει σὲ πολυθρησκεία - θρησκειολογία, 2) ἀπαγορεύτηκε ἡ εἴσοδος τοῦ Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικολάου σὲ σχολεῖο διότι, ὅπως εἰπώθηκε, φοράει ράσο καὶ 3) ὅταν ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεὶμ πῆγε νὰ μοιράσει τρόφιμα στοὺς πρόσφυγες ποὺ βρίσκονται στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ καὶ φοροῦσε ἕνα σκουφάκι ποὺ εἶχε πάνω τὸ σῆμα τοῦ Σταυροῦ, τότε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ εἶπε νὰ τὸ βγάλεις αὐτό...

Ξύπνα ραγιά, ξύπνα Ἕλληνα, θυμήσου τὸν ἀγῶνα τοῦ ’21, θυμήσου τοὺς ἥρωες τοῦ ’21, μὲ τί ἐφόδια πραγματοποίησαν τὸ θαῦμα τοῦ ’21. Θυμήσου τέλος, ὅτι, «χωρὶς τὴν Ὀρθοδοξία, Ἑλληνισμὸς οὔτε θὰ ὑπῆρχε οὔτε καὶ πρόκειται νὰ ὑπάρξει», ὅπως ἔχει πεῖ καὶ ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Νὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ μηνύματα ποὺ ἀποκομίζουμε ἀπὸ αὐτὴν τὴ μικρὴ γιορτὴ – ταπεινὸ ἀφιέρωμα μνήμης στὸ ἀλησμόνητο ’21 καὶ σὲ αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἐλευθέρωσαν, σὲ αὐτοὺς ποὺ συνεχίζουν ἀκόμα καὶ σήμερα νὰ μᾶς ἐμπνέουν.

Εὐτυχῶς ὅμως, «δὲν μένουν σβησμένες ὅλες οἱ φωτιὲς οἱ πλάστρες μέσα στὴν χώρα» (Κ. Παλαμᾶς). Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερα, γενναῖοι νέοι Ρωμιοί! Ὑπάρχει ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ χαθεῖ ἡ Ἑλλάδα, διότι ζεῖ στὶς καρδιὲς αὐτῶν τῶν νέων, στὶς καρδιὲς τὶς δικές μας, στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων ποὺ κρατοῦν Θερμοπύλες».

http://www.petheol.gr/nea/omiliatouggrammateatespethkpantsankareseeortastikeekdelosegiaten25emartiou

Ἡ εὐλογημένη ἐργασία

• Ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς «Δι’ ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν. Ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον» (Λουκ. 5, 5). Δηλαδή, Διδάσκαλε, τοῦ λέγει ὁ Ἀπ. Πέτρος, ὅλη τὴν νύκτα κουρασθήκαμε νὰ ρίχνουμε τὰ δίκτυα καὶ δὲν πιάσαμε τίποτα. Ἔχοντας πίστη στὸν δικό σου λόγο θὰ ρίξω τὸ δίκτυ.

Καὶ πράγματι ἦταν τόσα πολλὰ τὰ ψάρια ποὺ ἔπιασαν, ὥστε ἔσχισαν τὰ δίχτυα. Ὅσο καὶ νὰ κουραζώμαστε, ὅσα θέλει ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δώση. Καὶ πότε θὰ μᾶς τὰ δώση; Ὅταν ἡ ἐργασία μας εἶναι εὐλογημένη.

• Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Εὐνοῦχος, ὅταν ἦταν νέος, ρώτησε κάποιο Γέροντα.

- Πῶς σεῖς μπορέσατε νὰ κάνετε τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ μὲ ἀνάπαυση, ἐνῶ ἐμεῖς, ἂν καὶ καταβάλλουμε κόπο ἐν τούτοις δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό;

Ὁ Γέροντας ἀπάντησε:

- Ἐμεῖς μπορέσαμε, ἐπειδὴ στὴν πρώτη θέση βάζουμε τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ θεωροῦμε ἐντελῶς δευτερεύουσα τὴν ἱκανοποίηση τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν. Ἐνῶ σεῖς ἀντιθέτως, δίνετε πρωταρχικὴ σημασία στὴν ἱκανοποίηση τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν καὶ θεωρεῖτε ἀσήμαντο τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ, γι’ αὐτὸ καὶ κουράζεσδε.

Διότι δὲν σκέπτεσδε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Κύριός μας καὶ Λυτρωτὴς στοὺς Μαθητές Του. «Νὰ ἐπιζητῆτε πρῶτα τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπίγεια θὰ σᾶς δοδοῦν μαζὶ μὲ ἐκεῖνα» (Ματθ. στ΄ 33).

• Στὸν βίο τοῦ Ὁσίου Σεραφεὶμ Λεβαδείας, διαβάζουμε τὸ ἑξῆς:

Κάποτε ὁ Ὅσιος Σεραφεὶμ ἔστειλε μερικοὺς Μοναχοὺς γεωργοὺς στὰ χωράφια, γιὰ νὰ τὰ σπείρουν. Τοὺς εἶχε ὅμως προειδοποιήσει αὐστηρά, ὅτι στὶς παραμονὲς τῶν ἑορτῶν καὶ Κυριακῶν νὰ ἀφήνουν ἐνωρὶς τὴν ἐργασία τους καὶ νὰ ἐπιστρέφουν στὴν Ἱ. Μονή, γιὰ νὰ παρευρίσκωνται καὶ αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὴν ἀκολουδία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἕνα Σάββατο, ἐπειδὴ δὲν πρόλαβαν νὰ τελειώσουν τὸ χωράφι ποὺ σπέρνανε μέχρι τὴν ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ, παρέτειναν τὴν ἐργασία τους, παραβαίνοντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Ὁσίου.

Ὅταν ὁ Ὅσιος ἔμαδε αὐτὸ γέλασε καὶ τοὺς εἶπε: «Ἂς εἶναι εὐλογημένο, ἀλλὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβετε πάλι αὐτό».

Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα διέταξε τὸν Οἰκονόμο καὶ τοποδέτησε σημάδια στὸ χωράφι, ποὺ ἔσπειραν μετὰ τὸν Ἑσπερινό.

Ὅταν ἔφδασε ὁ καιρὸς τοῦ δερισμοῦ, διέταξε τοὺς δεριστὲς νὰ βάλουν φωτιά, γιὰ νὰ καῆ ὁ καρπὸς τοῦ χωραφιοῦ τῆς παρακοῆς. Τοὺς εἶπε δὲ ὅτι εἶναι ἄδικο νὰ ἑνωδῆ ὁ καρπὸς τοῦ χωραφιοῦ αὐτοῦ μὲ τὸν εὐλογημένο καρπὸ τοῦ ἄλλου χωραφιοῦ, διότι ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὴν ἐργασία τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν καὶ ὄχι τῶν ἑορτῶν. Διότι οἱ ἑορτὲς καδιερώδηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πρὸς δοξολογία καὶ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι γιὰ βιοτικὲς μέριμνες.

• Μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ:

Μοναχέ, νὰ μὴ προφασίζεσαι ἀπὸ ὀκνηρία, ὅτι εἶσαι ἀσδενής, διότι ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει: «καὶ τὴν ἐπιδυμίαν των ἔδωσες εἰς αὐτούς».

• Λέγουν γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Κολοβό.

Κάποτε, ὅταν ἦταν νεώτερος, εἶπε στὸν μεγαλύτερο ἀδελφό του· ἤδελα νὰ εἶμαι ἀμέριμνος, ὅπως οἱ Ἄγγελοι εἶναι ἀμέριμνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ συνεχῶς λατρεύουν τὸν Θεό. Καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ ἱμάτιό του, ἔφυγε στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ παρέμεινε μία ἑβδομάδα καὶ ἐγύρισε πάλι στὸν ἀδελφό του.

Μόλις ἐκτύπησε τὴν πόρτα τὸν ἄκουσε ἀπὸ μέσα ὁ ἀδελφός του καὶ λέγει, πρὶν νὰ ἀνοίξη:

- Ποιὸς εἶσαι σύ;

- Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφός σου· ἀπάντησε ἐκεῖνος.

- Ὁ Ἰωάννης ἔγινε Ἄγγελος καὶ δὲν εὑρίσκεται πλέον μεταξὺ τῶν ἀνδρώπων· ἀπεκρίδη ἀπὸ μέσα ὁ ἀδελφός του.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε καὶ παρεκάλει· ἐγὼ εἶμαι, ἔλεγε. Παρ’ ὅλα αὐτὰ δὲν τοῦ ἄνοιξε, ἀλλὰ τὸν ἄφησε ἕως τὸ πρωῒ νὰ στενοχωρῆται.

Μετὰ τὴν δοκιμασία αὐτή, τοῦ ἄνοιξε καὶ τοῦ λέγει:

- Εἶσαι ἄνδρωπος καὶ ἔχεις ἀνάγκη πάλιν νὰ ἐργάζεσαι, διὰ νὰ τραφῆς.

Τότε ὁ Ἰωάννης ἔβαλε μετάνοια στὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ λέγει: συγχώρεσέ με.

• Ἕνας Γέροντας εἶπε· τὸν ὀκνηρὸ καὶ αὐτόν, ποὺ δὲν ἐργάζεται, δὲν τὸ δέλει ὁ Θεός.

• Ἀδελφοί, ἂς μὴ περιφρονοῦμε τὴν χάρη τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία μᾶς χαρίζει τὴν δύναμη νὰ ἐργαζώμεδα τὸ καλό· μὲ τὴν δύναμη δὲ αὐτὴ νὰ ἐργαζώμεδα τὸ ἀγαδό καὶ νὰ εὐχαριστοῦμε πάντοτε τὸν Χριστό. Στὴν Ἁγία Γραφὴ εἶναι γραμμένο· «νὰ ἐργάζεσδε ὄχι διὰ τὸ φαγητό, ποὺ χάνεται, ἀλλὰ δι’ αὐτό, ποὺ διατηρεῖ τὸν ἄνδρωπο στὴν αἰώνιο ζωή» (Ἰωαν. στ΄, 27). Τὰ χέρια σου ἂς ἐργάζωνται τὸ καλό, ὥστε καὶ αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀνάγκη νὰ εὕρῃ ἄρτο, καὶ ἡ καρδιά σου νὰ εἶναι συνεχῶς ἀφοσιωμένη πρὸς τὸν Κύριο, καὶ τότε πραγματικὰ δὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν τροφή, ποὺ μένει παντοτινὰ καὶ ὄχι δι’ αὐτήν, ποὺ χάνεται μαζὶ μὲ τὸ σῶμα. Νὰ ἐργάζεσαι λοιπὸν καὶ νὰ μὴ ἀναπαύεσαι, δηλαδὴ νὰ μὴ πορεύεσαι χωρὶς ἐργασία· διότι ἡ ἀργία φανερώνει πολλὴ κακία.

Δίωξις τοῦ Σεβ. Ἀχρίδος

Ἀπὸ τὸ κράτος τῶν Σκοπίων διώκεται ὁ Σεβ. Ἀχρίδος διὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐδνικὰ ζητήματα. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ HellasForce τῆς 12ης Μαρτίου 2016:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης τῆς Ὀχρίδας ἀντιμετώπισε σήμερα ἕνα ἄλλο παράδειγμα δικαστικῆς δίωξης ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς ΠΓΔΜ. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς μόνης ἐκκλησιαστικὰ ἀναγνωρισμένης Ἐκκλησίας στὸν Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ κόσμο, ΡΟΑ (Ὀρθόδοξη Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀχρίδας), ἡ ὁποία εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸ σχίσμα ἀπὸ τὴν «Μακεδονικὴ» Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία («ΜΡΟ», δημιούργημα τῶν Γιουγκοσλάβων κομμουνιστῶν τοῦ 1967), ἀντιμετώπισε τὶς δικαστικὲς ἀρχὲς σὲ ὅ,τι ἦταν μία προφανὴς δίκη σταλινικοῦ τύπου, γιὰ ὑποτιθέμενη ὑπεξαίρεση κεφαλαίων. Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο τῆς δίκης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος τῆς δίωξης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννη γιὰ ἀρκετὰ χρόνια (πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε δαπανήσει στὴ φυλακὴ) σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο καταδικάστηκε ἀπὸ ἀρμόδια θεσμικὰ ὄργανα ὡς μία διαδικασία μὲ πολιτικὰ κίνητρα, κράτησε σχετικὰ λίγο, μαζὶ μὲ τὴν ἐξέταση δύο μαρτύρων στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ Ὀνομαστικοῦ Δικαστήριο στὴν πόλη τῶν Σκοπίων.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δημόσια ἀμφισβήτηση τοῦ καθεστῶτος τῆς σχισματικῆς «ΜΡΟ» ἀμφισβήτησε ἐπίσης τὴν ἐπίσημη ἐδνικὴ ἱστορία τῆς ΠΓΔΜ σὲ πολλὲς συνεντεύξεις στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἐδῶ καὶ χρόνια, δίνοντας ἔμφαση στὴ βουλγαρική, σερβικὴ καὶ ἑλληνικὴ πτυχὴ τῆς ἐθνοτικῆς καὶ πολιτιστικῆς ταυτότητας τῶν Χριστιανῶν στὴν ΠΓΔΜ. Οἱ πτυχὲς αὐτές, ἰδιαίτερα τὰ τελευταῖα 10 χρόνια, σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀγνοοῦνται ὑπὲρ τῶν μάταιων (ἀλλὰ σὲ μεγάλο βαθμὸ χρηματοδοτούμενων ἀπὸ τὴν κυβέρνηση) ψευδὸ-ἐπιστημονικῶν προσπαδειῶν νὰ συνδεδεῖ ἡ ὀντότητα τῆς Ἀρχαίας Μακεδονίας μὲ τὴν ταυτότητα τῶν Σλάβων τῆς ΠΓΔΜ ποὺ δημιουργήδηκαν μετὰ τὸ 1943.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης εἶναι γνωστὸς γιὰ τὴν ἄρνηση κάδε προσπάδειας νὰ ἀποφύγει τὶς δικαστικὲς καὶ ἄλλες ἀρχὲς τῆς ΠΓΔΜ σὲ ἠδικὸ ἔδαφος. Ἂν καὶ οἱ νόμοι τῆς ΠΓΔΜ ποὺ δίεπουν τὴ δικαστικὴ διαδικασία διακηρύσσουν ὅτι «ὅλες οἱ δίκες εἶναι πλήρως ἀνοικτὲς γιὰ τὸ εὐρὺ κοινό», ἀκόμη καὶ διαπιστευμένα μέλη τοῦ Τύπου δὲν ἦταν παρόντα στὴν αἴδουσα τοῦ δικαστηρίου. Ἡ συνέχιση τῆς δίκης ὁρίστηκε ἀπὸ τὸ Δικαστήριο γιὰ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2016».

Ἀνακοίνωσις τῆς Π.Ε.Θ.

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων, εὑρίσκεται στήν εὐχάριστη θέση νά ἀνακοινώσει στούς συναδέλφους καί νέους θεολόγους ὅτι, στό Ἐπιμορφωτικό Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καί Διδακτικῆς Κατάρτισης, στά Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλη 37, ὅροφος 3ος) εἰσηγητής στίς 2-4-2016 ἡμέρα Σάββατο καί ὥρα 11.00 - 14.00 θά εἶναι: ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μανίκας, Ἐπίκουρος Καθηγητής τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ θέμα: «Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατά τήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας». Παρακαλοῦνται οἱ συμμετέχοντες νά ἔχουν προετοιμάσει θέματα γιά συζήτηση καί ἐρωτήσεις.

Ἀπό τή Γραμματεία τῆς ΠΕΘ

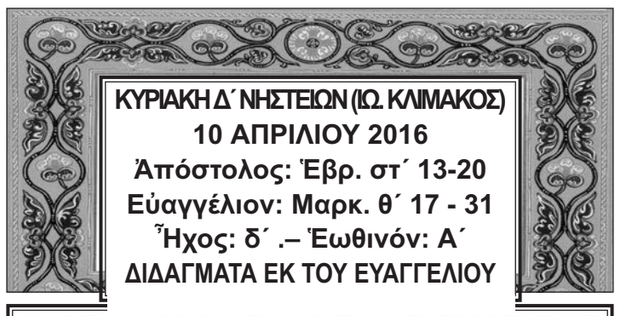

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩ. ΚΛΙΜΑΚΟΣ)
10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ἑβρ. στ΄ 13-20
Εὐαγγέλιον: Μαρκ. θ΄ 17 - 31
Ἦχος: δ΄ .– Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ο ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

Ἡ Δ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν σήμερα καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία προβάλλει τὴν ἀσκητικὴ μορφὴ τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου, συγγραφέως τῆς Κλίμακος, καὶ τιμᾶ τὴν ἱερὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ε΄ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Τερεντίου Μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης σὲ ἡλικία 16 περίπου ἐτῶν προσέφερε τὸν ἑαυτό του στὸν Χριστὸ ὡς «θυσίαν εὐάρεστον καὶ δεκτήν», μὲ τὸ νὰ εἰσέλθη στὸν δίαυλο τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας στὸ ὄρος Σινᾶ. Ἀπὸ αὐτὴ δὲ τὴν διαμονή του στὸν ὁρατὸ τόπο, πορευόταν καὶ κατευθυνόταν πρὸ τὸν ἀόρατο Θεό.

Καὶ τὴν μὲν ξενιτεία τὴν ἀκολούθησε σὰν προστάτιδα τῶν νοερῶν νεανίδων, δηλ. τῶν ἀρετῶν τῆς ψυχῆς. Ὑποτάχθηκε καὶ ἐμπιστεύθηκε τὴν ψυχή του ἐν Κυρίῳ στὸν πνευματικό του πατέρα σὰν σὲ ἕνα ἄριστο κυβερνήτη, καὶ ἔτσι ἀκίνδυνα ἐταξίδευε τὸ μεγάλο ἐπικίνδυνο καὶ τρικυμιώδες ταξείδι τῆς παρούσης ζωῆς. Τόσο πολὺ δὲ ἀπέθανε γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὰ προσωρινά του θέλγητρα, σὰν νὰ εἶχε ψυχὴ χωρὶς λογικὴ καὶ χωρὶς θέλησι καὶ ἀποξενωμένη τελείως ἀπὸ τὶς φυσικὲς κλίσεις καὶ ἐπιθυμίες.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔτσι πολιτεύθηκε ἐπὶ 19 χρόνια καὶ στολίσθηκε μὲ τὰ κατορθώματα τῆς μακαρίας ὑποταγῆς, ὅταν πιὰ ὁ ἅγιος Γέροντας ποὺ τὸν ἐπαιδαγώγησε εἶχε φύγει ἀπὸ τούτη τὴ ζωή, τότε ἀποδίδεται καὶ ὁ ἴδιος στὸν ἀγῶνα τῆς ἡσυχαστικῆς ζωῆς, κρατῶντας στὰ χέρια του σὰν ὅπλα δυνατὰ τὶς ἱερὲς εὐχὲς τοῦ Γέροντά του, γιὰ νὰ καταρρίψη μὲ αὐτὲς τὰ ὀχυρώματα τοῦ σατανᾶ.

Ἐκλέγει τὴν παλαίστρα τῆς ἐρημικῆς του ἀσκήσεως σὲ ἀπόστασι πέντε «σημείων», (δηλ. 8 χιλιόμ.), ἀπὸ τὸ Κυριακὸ τῆς Μονῆς, στὴν τοποθεσία ποὺ λεγόταν Θολᾶς καὶ διαβιώνει ἐκεῖ 40 ὁλόκληρα χρόνια, χωρὶς ὀκνηρία καὶ ἀμέλεια, πυρπολούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν διακαῆ ἔρωτα καὶ τὴν φλόγα τῆς θείας ἀγάπης.

Ἔτρωγε ἀπ’ὅλα ὅσα ἐπιτρέπονται στοὺς Μοναχούς, πολὺ λίγο ὅμως. Ἔτσι ὥστε μὲ μεγάλη σοφία νικοῦσε συγχρόνως τὸ κέρας τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς οἰήσεως. Διότι μὲ τὴν λίγη τροφὴ συνέθλιβε μὲ κάθε τρόπο τὴν κοιλία, τὴν μανιώδη καὶ ἄπληστη αὐτὴ δέσποινα, καὶ μαζὶ μὲ τὴν στέρησι τῆς ἔλεγε: «σιώπα, πεφίμωσο», κλεῖσε δηλ. τὸ στόμα σου. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ἔτρωγε λίγο καὶ ἀπ’ὅλα τὰ φαγητὰ νικοῦσε καὶ ἀποδούλωνε τὴν τυραννία τῆς κενοδοξίας. Ἐπὶ πλέον δὲ μὲ τὴν ἀπόλυτη μοναξιὰ καὶ τὴν ἀποφυγὴ συναντήσεων μὲ ἄλλα πρόσωπα ἔσβηνε τὴν φλόγα καὶ τὴν κάμινο τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας, μέχρι ποὺ τὴν ἔκανε ὁριστικὰ στάχτη καὶ τὴν ἀπεκοίμισε.

Ἀνδρείως ὁ ἀνδρεῖος ἀπέφυγε, μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν στέρησι τῶν ἀναγκαίων γιὰ τὴ συντήρησί του, καὶ τὴν προσκύνησι τῶν εἰδώλων (δηλ. τὴν φιλαργυρία καὶ τὴν προσκόλλησι στὰ ὑλικά).

Τὴν ψυχή του τὴν ἀνέστησε ἀπὸ τὸν θάνατο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε κάθε στιγμή, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀκηδία καὶ τὴν ἀδράνεια, κεντρίζοντάς την μὲ τὸ κεντρὶ τῆς μνήμης τοῦ θανάτου. Μὲ τὴν ἀπονέκρωσι πάλι κάθε «προσπαδείας γιὰ τὰ κοσμικά» ἴσως καὶ μὲ κάποια αἴσθησι τῶν ἀϋλων καὶ οὐρανίων ἀγαθῶν, ἔκοψε τὰ δεσμὰ τῆς λύπης. Ἐνωρίτερα δὲ εἶχε θανατώσει μὲ τὸ ξίφος τῆς ὑπακοῆς τὴν τυραννικὴ ὀργή.

Μὲ τὸ σῶμα ποὺ δὲν ἔβγαινε ἔξω καὶ μὲ τὸ λόγο ποὺ ἀκόμη περισσότερο δὲν ἐξερχόταν ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐθανάτωσε τὴν βδέλλα τῆς κενοδοξίας, ποὺ ἀπλώνει παντοῦ τὸν ἰστό της σὰν ἀράχνη. Τί ἀπέμεινε λοιπόν; Ἡ νίκη καὶ τὸ βραβεῖο κατὰ τῆς ὀγδόης κακίας, ἡ τέλεια δηλ. κάθαρσι ἀπὸ τὴν ἀντίθεο ὑπερηφάνεια...

Ἀλλὰ καὶ σὲ ποιὸ μέρος τοῦ στεφάνου ποὺ πλέκω νὰ τοποδετήσω τὴν πηγὴ τῶν δακρύων τοῦ Ὁσίου; Χάρισμα ποὺ δὲν βρίσκεται σὲ πολλούς. Τῶν δακρύων αὐτῶν τὸ ἀπόκρυφο ἐργαστήριο σώζεται ἀκόμη μέχρι σήμερα, καὶ εἶναι ἕνα πολὺ μικρὸ σπήλαιο... Ὁ ὕπνος ποὺ ἔπαιρνε ἦταν τόσος, ὅσος χρειαζόταν γιὰ νὰ μὴ βλαφθῆ τὸ μυαλό του ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία. Πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο δὲ προσευχόταν πολὺ καὶ τακτοποιοῦσε τὰ κείμενα ποὺ ἔγραφε, διότι αὐτὸ μόνο εἶχε σὰν φίμωτρο τῆς ἀκηδίας καὶ ἀδρανείας. Ὅλη ἡ πορεία τῆς ζωῆς του ἦταν προσευχὴ ἀέναος καὶ ἔρωτας ἀνέκφραστος πρὸς τὸν Θεόν...

Ἦταν ἀκόμη καὶ ἰατρὸς τῶν κρυφῶν παθῶν ὁ ἄνδρωπος αὐτὸς τοῦ Θεοῦ. Μερικοὶ πονηροὶ ἄνδρωποι κεντημένοι ἀπὸ φδόνο ἐναντίον τοῦ ἀειμνήστου Πατρός, ποὺ σκορποῦσε πλούσια τὸν λόγο τῆς Χάριτος καὶ ἐπότιζε ὅλους ὅσους τὸν ἐπλησίαζαν μὲ τὰ ἄφδονα νάματα τῆς διδασκαλίας του, τὸν κατηγοροῦσαν ὡς «λάλον καὶ φλύαρον», προσπαθώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτό νὰ σταματήσουν τὴν τόση ὠφέλεια ποὺ προσέφερε.

Ἐκεῖνος δὲ γνωρίζοντας ὅτι «πάντα ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ» καὶ μὴ θέλοντας νὰ παιδαγωγῆ μόνο μὲ τὰ λόγια ὅσους τὸν πλησίαζαν γιὰ ὠφέλεια, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὴν σιωπὴ καὶ τὴν μελέτη τοῦ παραδείγματός του, ἐπὶ πλέον δὲ -καθὼς λέγει καὶ ἡ Γραφή- γιὰ νὰ κόψη τὴν ἀφορμὴ «τῶν ζητούντων ἀφορμήν», ἐσιώπησε γιὰ ὡρισμένο διάστημα καὶ σταμάτησε τὸ μελιστάλακτο ῥεῖθρο τοῦ διδασκαλικοῦ του λόγου.

Ὅταν, ἀργότερα, ἄρχισαν νὰ τὸν ἱκετεύουν καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ συνεχίση τὸν λόγο τῆς διδαχῆς του, ὑπεχώρησε ἀμέσως· αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε μάδει νὰ ἀντιλέγη καὶ συνέχισε πάλι τὴν προηγούμενη τακτική του.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τόσο πολὺ τὸν ἐδαύμαζαν, διότι ὑπερτεροῦσε ὅλους σὲ ὅλα, ὅλοι μαζὶ οἱ Μοναχοὶ σὰν ἕνα νέο Μωϋσῆ τὸν ἀνέβασαν μὲ τὴ βία στὸν ἡγουμενικὸ θρόνο...

Τό τέλος τοῦ ἐπιγείου βίου του τὸν εὐρῆκε ἐπάνω στὸ ἔργο τῆς καθοδηγήσεως τῶν Μοναχῶν. Δὲν ὡμοίασε ὅμως στὸν Μωϋσῆ σὲ ἕνα σημεῖο: Στὸ ὅτι αὐτὸς ἀσφαλῶς ἀνέβηκε στὴν ἄνω Ἰερουσαλήμ, ἐνῶ ἐκεῖνος -δὲν γνωρίζω πῶς- ἔχασε τὴν κάτω Ἰερουσαλήμ.

Τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ ἀγαπήσωμε καὶ νὰ ποθήσωμε, ὅπως ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, τὶς πτευματικὲς ἀρετὲς τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ὑπακοῆς, τῆς ὑπομονῆς, τῆς πραότητος καὶ ἀπλότητος, μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες, καὶ νὰ μισήσουμε τὶς ἀντίστοιχες κακίες καὶ τὰ πάδη, ὅπως τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν μνησικακία, τὴν κατάκρισι, τὸ ψεῦδος, τὴν φιλαργυρία καὶ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἔτσι μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν θεῖο φωτισμὸ θὰ κάνωμε τὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ἀνάβασι στὴν πνευματικὴ Κλίμακα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, ποὺ ἀνεβάζει τὸν πιστὸ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό.

† Ὁ Κυθήρων Σεραφείμ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τὴν **Κυριακὴν 3 Ἀπριλίου 2016**, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, μετὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινόν, ποὺ θὰ τελεσθῆ εἰς τὸν **Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νεκταρίου καὶ ὥραν 5.30 μ.μ.**, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε., **«Ἀρχ/της Μᾶρκος Μανώλης»** (Λεωφόρος Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία), θὰ ὁμιλήση (**6.30 μ.μ.**), ὁ Ὁμ. Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, **κ. Γεώργιος Κρουσταλάκης**, μὲ θέμα:

«Ἡ θεραπευτικὴ παιδαγωγικὴ τοῦ Ὁσίου Πορφυρίου».

Ἡ παρουσία σας θὰ ἀποτελέση δι’ ἡμᾶς ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ τιμὴν.

Διὰ τὸ Δ.Σ. τῆς Π

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

12ον

Τὸ δεύτερο στάδιο τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ἑνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ Νομίσματος περιφρουρήθηκε ἀπὸ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht στὸ ἄρθρο 109[2Τ], μὲ τὴν δημιουργία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Ἱδρύματος (ΕΝΙ), ποὺ ὑπῆρξε ὁ πρόδομος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κεντρικῆς Τράπεζας.

«1. Κατὰ τὴν ἔναρξη τοῦ δεύτερου σταδίου, ἱδρύεται καὶ ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά του τὸ Εὐρωπαϊκὸ Νομισματικὸ Ἵδρυμα, (ἐφεξῆς καλούμενο "ΕΝΙ"). Τὸ ΕΝΙ ἔχει νομικὴ προσωπικότητα, ἡ δὲ διεύθυνση καὶ διαχείρισή του γίνονται ἀπὸ ἕνα συμβούλιο ἀπαρτιζόμενο ἀπὸ ἕνα πρόεδρο καὶ τοὺς διοικητὲς τῶν ἐθνικῶν κεντρικῶν τραπεζῶν, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων διορίζεται ἀντιπρόεδρος.

Ὁ πρόεδρος **διορίζεται** μὲ κοινὴ συμφωνία ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν σὲ ἐπίπεδο ἀρχηγῶν κρατῶν ἢ κυβερνήσεων, ὕστερα ἀπὸ σύσταση, κατὰ περίπτωση, τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Διοικητῶν τῶν κεντρικῶν τραπεζῶν τῶν κρατῶν μελῶν, καλούμενης ἐφεξῆς "Ἐπιτροπὴ τῶν Διοικητῶν", ἢ τοῦ συμβουλίου τοῦ ΕΝΙ, καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ μὲ τὸ Συμβούλιο. **Ὁ πρόεδρος ἐπιλέγεται μεταξὺ προσώπων ἀναγνωρισμένου κύρους καὶ μὲ ἐπαγγελματικὴ ἐμπειρία σὲ νομισματικὰ καὶ τραπεζικὰ θέματα.** Μόνον ὑπήκοος κράτους μέλους μπορεῖ νὰ γίνεται πρόεδρος τοῦ ΕΝΙ Τὸ συμβούλιο τοῦ ΕΝΙ διορίζει τὸν ἀντιπρόεδρο.

Τὸ καταστατικὸ τοῦ ΕΝΙ περιλαμβάνεται σὲ πρωτόκολλο ποὺ προσαρτᾶται στὴν παροῦσα συνθήκη.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Διοικητῶν διαλύεται κατὰ τὴν ἔναρξη τοῦ δευτέρου σταδίου».

Ὁ ἔλεγχος τοῦ ΕΝΙ ὁρίσθηκε νὰ εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἴδιος μὲ αὐτόν, ποὺ προβλέφθηκε[1] στὸ σχῆμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κεντρικῆς Τράπεζας, δηλαδὴ μὲ **διορισμένο** καὶ ὄχι αἱρετὸ πρόεδρο καὶ συμβούλιο. Δὲν θὰ μποροῦσαν, ἄλλωστε, οἱ ἐμπνευστὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης νὰ ἀφήσουν **ἐκτὸς τοῦ ἐλέγχου τους** ἕνα ὄργανο, ποὺ οὐσιαστικὰ σηματοδότησε καὶ ὁριοθέτησε τὴν πορεία πρὸς τὴν Νομισματικὴ Ἕνωση, δηλαδὴ τὴν Εὐρωζώνη. Σύμφωνα μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht:

«2. Τὸ ΕΝΙ:

— ἐνισχύει τὴ συνεργασία **μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν κεντρικῶν τραπεζῶν,**

— ἐνισχύει τὸ συντονισμὸ **τῶν νομισματικῶν πολιτικῶν τῶν κρατῶν μελῶν,** μὲ στόχο τὴν ἐξασφάλιση τῆς σταθερότητας τῶν τιμῶν,

— παρακολουθεῖ τὴ λειτουργία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Συστήματος,

— διεξάγει **διαβουλεύσεις γιὰ θέματα τῆς ἁρμοδιότητας τῶν ἐθνικῶν κεντρικῶν τραπεζῶν ποὺ ἐπηρεάζουν τὴ σταθερότητα τῶν χρηματοπιστωτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν χρηματαγορῶν,**

— ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ταμείου Νομισματικῆς Συνεργασίας, τὸ ὁποῖο διαλύεται· οἱ σχετικὲς λεπτομερεῖς διατάξεις περιλαμβάνονται στὸ καταστατικὸ τοῦ ΕΝΙ,

— διευκολύνει τὴ χρήση τοῦ Ecu καὶ ἐποπτεύει τὴν ἀνάπτυξή του, συμπεριλαμβανόμενης τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ συστήματος συμψηφισμοῦ σὲ Ecu».

Ἡ ρύθμιση, ποὺ προβλέπει πὼς τὸ ΕΝΙ «διεξάγει **διαβουλεύσεις γιὰ θέματα τῆς ἁρμοδιότητας τῶν ἐθνικῶν κεντρικῶν τραπεζῶν ποὺ ἐπηρεάζουν τὴ σταθερότητα τῶν χρηματοπιστωτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν χρηματαγορῶν»** εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ γίνει ἀντιληπτὸ καὶ στὸν πλέον ὑδύσπιστο πὼς ὁ πρωταρχικὸς στόχος τῆς Ἕνωσης ἦταν **νὰ ἐπιβληθεῖ** μία ἑνιαία πολιτικὴ στὰ κράτη μέλη καὶ **ὄχι νὰ ὑπάρξει σύγκλιση.**

Ἄλλωστε, στὸ συγκεκριμένο ὄργανο δόθηκαν ὅλες οἱ ἁρμοδιότητες καὶ οἱ ἐξουσίες προκειμένου νὰ προετοιμάσει τὴν Εὐρωζώνη σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τῶν ἐμπνευστῶν της. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ἄλλωστε, πὼς τὸ ΕΝΙ μποροῦσε νὰ πάρει –ὅπως καὶ πῆρε– **σημαντικὲς ἀποφάσεις, ποὺ ἐπηρέασαν καθοριστικὰ τὰ κράτη μέλη, χωρὶς τὴν ἀπόλυτη πλειοψηφία** ἀκόμα καὶ μέσα στὸ διορισμένο συμβούλιό του!

«3. Γιὰ τὴν προπαρασκευὴ τοῦ τρίτου σταδίου, τὸ ΕΝΙ:

— προετοιμάζει **τὰ μέσα καὶ τὶς διαδικασίες ποὺ εἶναι ἀναγκαῖες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἑνιαίας νομισματικῆς πολιτικῆς** στὸ τρίτο στάδιο,

— προωθεῖ, ὅπου εἶναι ἀναγκαῖο, τὴν ἐναρμόνιση τῶν κανόνων καὶ πρακτικῶν ποὺ διέπουν τὴ συλλογή, ἐπεξεργασία καὶ διανομὴ τῶν στατιστικῶν στοιχείων στὸ πεδίο τῆς ἁρμοδιότητάς του,

— προετοιμάζει τοὺς κανόνες γιὰ τὶς πράξεις ποὺ ἐκτελοῦνται ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς κεντρικὲς τράπεζες στὰ πλαίσια τοῦ ΕΣΚΤ,

— προωθεῖ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν συστημάτων διασυνοριακῶν πληρωμῶν,

— ἐποπτεύει τὴν τεχνικὴ προπαρασκευὴ τῆς ἔκδοσης τραπεζογραμματίων Ecu.

Τὸ ἀργότερο ἕως τὶς 31 Δεκεμβρίου 1996, τὸ ΕΝΙ προσδιορίζει τὸ κανονιστικό, ὀργανωτικὸ καὶ ὑλικοτεχνικὸ πλαίσιο ποὺ χρειάζεται τὸ ΕΣΚΤ, γιὰ νὰ ἀσκεῖ τὰ καθήκοντά του κατὰ τὸ τρίτο στάδιο. Τὸ πλαίσιο αὐτὸ ὑποβάλλεται προὸς ἀπόφαση στὴν ΕΚΤ τὴν ἡμερομηνία τῆς ἵδρυσής της.

4. Τὸ ΕΝΙ, **ἀποφασίζοντας μὲ πλειοψηφία τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου του,** μπορεῖ:

— νὰ διατυπώνει **γνῶμες ἢ συστάσεις γιὰ τὸν γενικὸ προσανατολισμὸ τῆς νομισματικῆς καὶ συναλλαγματικῆς πολιτικῆς καθὼς καὶ γιὰ τὰ σχετικὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται σὲ κάθε κράτος μέλος,**

— νὰ διατυπώνει **γνῶμες ἢ συστάσεις προὸς τὶς κυβερνήσεις καὶ τὸ Συμβούλιο σχετικὰ μὲ πολιτικὲς ποὺ μποροῦν νὰ ἐπηρεάζουν τὴν ἐσωτερικὴ ἢ ἐξωτερικὴ νομισματικὴ κατάσταση στὴν Κοινότητα** καί, ἰδίως, τὴ λειτουργία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Συστήματος,

— νὰ ἀπευθύνει **συστάσεις στὶς ἐθνικὲς νομισματικὲς ἀρχὲς τῶν κρατῶν μελῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἄσκηση τῆς νομισματικῆς τους πολιτικῆς.**

5. Τὸ ΕΝΙ μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει ὁμόφωνα νὰ ἀνακοινώσει δημόσια τὶς γνῶμες καὶ τὶς συστάσεις του.

6. Τὸ Συμβούλιο ζητᾶ τὴ γνώμη τοῦ ΕΝΙ ὅσον ἀφορᾶ κάθε πρότταση κοινοτικῆς πράξης ποὺ ἐμπίπτει στὸ πεδίο τῆς ἁρμοδιότητάς του.

Ἡ γνώμη τοῦ ΕΝΙ ζητεῖται ἐπίσης ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῶν κρατῶν μελῶν ὅσον ἀφορᾶ κάθε σχέδιο νομοθετικῆς διάταξης ποὺ ἐμπίπτει στὸ πεδίο τῆς ἁρμοδιότητάς του, ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους ποὺ ὁρίζει τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία μετὰ ἀπὸ πρότταση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διαβούλευση μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Διοικητῶν ἤ, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωση, μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ τὸ ΕΝΙ».

Τὸ ΕΝΙ εἶχε ἁρμοδιότητες, ποὺ σήμερα ἔχουν μεταβιβασθεῖ στὴν ΕΚΤ σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα προέβλεπε ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht. **Τίποτε δὲν ἄλλαξε στὴν πορεία!** Τὰ πάντα ἦταν γνωστὰ καὶ συμφωνημένα ἐξ ἀρχῆς, ἀκόμα καὶ τὸ σύγχρονο "δρᾶμα" τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἔχει ὡς πρωταγωνιστὲς τὰ ὄργανα τῶν δανειστῶν καὶ τὴν ἑκάστοτε "ἀχυρένια" Ἑλληνικὴ κυβέρνηση! Τὸ ἄρθρο 109Η εἶναι ἀπολύτως σαφὲς καὶ "προέβλεπε" πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὴν τύχη, ποὺ ἔμελλε νὰ ἔχει ἡ Ἑλλάδα μας.

«1. Σὲ περίπτωση **δυσχερειῶν ἢ σοβαρῆς ἀπειλῆς δυσχερειῶν στὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν ἑνὸς κράτους μέλους,** οἱ ὁποῖες ὀφείλονται εἴτε σὲ ὁλικὴ διατάραξη τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν εἴτε στὸ εἶδος τῶν συναλλαγμάτων ποὺ διαθέτει, καὶ οἱ ὁποῖες **εἶναι σὲ θέση ἰδίως νὰ θέσουν σὲ κίνδυνο τὴ λειτουργία τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἢ τὴν προοδευτικὴ πραγματοποίηση τῆς κοινῆς ἐμπορικῆς πολιτικῆς,** ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξετάζει **ἀμελλητὶ τὴν κατάσταση αὐτοῦ τοῦ κράτους, καθὼς καὶ τὰ μέτρα ποὺ αὐτὸ ἔλαβε ἢ δύναται νὰ λάβει σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῆς παρούσας συνθήκης,** χρησιμοποιώντας ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει. **Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποδεικνύει τὰ μέτρα, τὴ λήψη τῶν ὁποίων συνιστᾶ στὸ ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος.**

Ἂν ἡ δράση ποὺ ἀνέλαβε ἕνα κράτος μέλος καὶ τὰ μέτρα ποὺ ὑπέδειξε ἡ Ἐπιτροπὴ **ἀποδεικνύονται ἀνεπαρκῆ,** γιὰ νὰ ἐξαλείψουν τὶς δυσχέρειες ἢ τὴν ἀπειλὴ δυσχερειῶν, ἡ Ἐπιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεως μὲ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ ἄρθρου 109Γ, συνιστᾶ στὸ Συμβούλιο **τὴν παροχὴ ἀμοιβαίας συνδρομῆς καὶ τὶς κατάλληλες μεθόδους.**

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνημερώνει τακτικὰ τὸ Συμβούλιο περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐξελίξεώς της.

2. Τὸ Συμβούλιο παρέχει, **μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία,** τὴν ἀμοιβαία συνδρομή. Ἐκδίδει ὁδηγίες ἢ ἀποφάσεις, ποὺ καθορίζουν τοὺς ὅρους καὶ τὶς λεπτομέρειές της. Ἡ ἀμοιβαία συνδρομὴ δύναται ἰδίως νὰ συνίσταται:

α) σὲ συντονισμένη δράση ἐνώπιον ἄλλων διεθνῶν ὀργανισμῶν, στοὺς ὁποίους τὰ κράτη μέλη δύνανται νὰ προσφεύγουν· [σημείωση ἀρθρογράφου: Σὲ αὐτὴν τὴν διάταξη στηρίχθηκε ἡ παρουσία καὶ ἡ ἀνάμειξη τοῦ Διεθνοῦς Νομισματικοῦ Ταμείου μὲ τὴν οἰκονομία τῆς Πατρίδος μας]

β) σὲ μέτρα ποὺ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἀποφυγὴ ἐκτροπῶν τοῦ ἐμπορίου, ἂν τὸ εὑρισκόμενο σὲ δυσχέρεια κράτος διατηρεῖ ἢ ἐπανεισάγει ποσοτικοὺς περιορισμοὺς ἔναντι τρίτων χωρῶν· [σημείωση ἀρθρογράφου: Σὲ αὐτὴν τὴν διάταξη στηρίζονται τὰ περισσότερα μέτρα, ποὺ περιλαμβάνουν οἱ τρεῖς –μέχρι στιγμῆς– δανειακὲς συμβάσεις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ δανειστῶν]

γ) σὲ χορήγηση περιορισμένων πιστώσεων ἐκ μέρους ἄλλων κρατῶν μελῶν, ἐφόσον αὐτὰ συμφωνοῦν. [σημείωση ἀρθρογράφου: Σὲ αὐτὴν τὴν διάταξη στηρίχθηκε ἡ ἔνταξη μεγάλου μέρους τοῦ ἐξωτερικοῦ δανεισμοῦ τῆς Ἑλλάδος στὸν Μηχανισμὸ Στήριξης τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, τὸν γνωστὸ EFSF, πρώην ESM]

3. Ἂν ἡ προτεινομένη ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ ἀμοιβαία συνδρομὴ δὲν παρασχεθεῖ ἀπὸ τὸ Συμβούλιο ἢ ἂν ἡ παρασχεθεῖσα ἀμοιβαία συνδρομὴ καὶ τὰ ληφθέντα μέτρα εἶναι ἀνεπαρκῆ, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιτρέπει στὸ κράτος ποὺ εὑρίσκεται σὲ δυσχέρεια νὰ λάβει μέτρα διασφαλίσεως, τῶν ὁποίων **οἱ ὅροι καὶ οἱ λεπτομέρειες καθορίζονται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπή.**

Τὸ Συμβούλιο δύναται, μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία, νὰ ἀνακαλεῖ τὴν ἄδεια αὐτὴ καὶ νὰ τροποποιεῖ τοὺς ὅρους καὶ τὶς λεπτομέρειές της.

4. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 109Κ παράγραφος 6, τὸ παρὸν ἄρθρο παύει νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ τρίτου σταδίου».

Ποιός, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες πολιτικοὺς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ καὶ νὰ γίνει πιστευτὸς πὼς δὲν γνώριζε ἐξαρχῆς σὲ ποιὲς περιπέτειες ἔβαζε τὴν Χώρα μὲ τὴν ὑπογραφὴ αὐτῆς τῆς Συνθήκης;

Μ. Β.

Σημείωσις:

1. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς φύλλου 2108, 11 Μαρτίου 2016.

Ἱεροκανονικὴ ἀπάντησις...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κήν συνείδησιν";! Ἀλλά ἄν σᾶς ἐνοχλῆ ὁ ὅσιος Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος νά σᾶς παραθέσωμεν ἕτερον Καθηγητήν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου:

«Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν σέ κάτι διαφορετικό ἀπ΄ ὅ,τι πιστεύει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἐπιπροσθέτως ΔΕΝ ἔχουν ἀφορισθεῖ, λέγονται ἤ πρέπει νά λέγονται ἑτερόδοξοι. (Σημείωσις δική μου: Ἄρα λοιπόν, εἶναι ἀντικανονική καί ἄτοπη, ἡ ἔκφρασις, νά ἀποκαλοῦμεν τούς Παπικούς καί Προτεστάντες, ὡς ἑτερόδοξους, μιᾶς καί ἔχουν ἀφορισθεῖ καί καταδικασθεῖ, τά πολυ-αἱρετικά συστήματά των ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία! Οἱ Οἰκουμενιστές π.χ. εἶναι ἑτερόδοξοι.) Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι (πιστεύουν καί) διδάσκουν σέ κάτι διαφορετικό ἀπ΄ ὅ,τι πιστεύει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἐπιπροσθέτως ἔχουν ἀφορισθεῖ, λέγονται καί εἶναι αἱρετικοί. Βεβαίως καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ἀφορισθεῖ, ἐφ΄ὅσον διδάσκουν καί ἄρα δημιουργοῦν αἵρεση-κόμμα (κόπτω) μποροῦν νά λέγονται αἱρετικοί». (ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΠΟΥΜΗΣ, ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΗΓΟΡΗ, σελ.105)

Εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ πιό ἐπάνω δύο Κανονολόγοι συμφωνοῦν! Τό ἀμείλικτον ῥητορικόν ἐρώτημα πού τίθεται σέ κάθε Νεορθόδοξον παπαγάλον καί φερέφωνον τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἶναι: Διά ΠΟΙΟΝ λόγον διαστρέφετε τήν ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως μας καί μάλιστα ἀποκρύβετε τήν ἀλήθειαν τῶν Θεολογικῶν πραγμάτων;

Περισσότερα βλέπετε εἰς τό: http://apologitikaa.blogspot.com.cy/2016/02/blog-post_93.html

Βανδαλισμὸς Ἱερᾶς Μονῆς

Διὰ δευτέραν φορὰν ἡ Ἱ. Μ. Προφήτου Προδρόμου εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους γίνεται στόχος ἐγκληματιῶν. Τὸν βανδαλισμὸν κατεδίκασε μὲ ἀνακοίνωσίν του τὸ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τῆς 14ης Μαρτίου 2016:

«Τήν Κυριακήν 13ην Μαρτίου 2016, Κυριακήν τῆς Τυρινῆς, ἡ Ἱερά Μονή τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου εἰς τήν δυτικήν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐδέχθη καί πάλιν βιαίαν καί σκληράν βανδαλιστικήν ἐπίθεσιν… Ὡς διεπιστώθη σήμερον, Καθαράν Δευτέραν, 14ην Μαρτίου 2016, ὑπό τῶν ὑπευθύνων τῶν ἐπιτελουμένων συντηρητικῶν ἐργασιῶν, ἄγνωστοι ἀνέβησαν ἀπό τάς σκαλωσιάς, ἠσφάλισαν τήν κεντρικήν θύραν τῆς Μονῆς ἐσωτερικῶς διά σύρτου, ὥστε νά μή δύνηταί τις νά εἰσέλθῃ καί προέβησαν ἀνενόχλητοι εἰς τάς βανδαλιστικάς πράξεις, ἥτοι εἰς τήν γραφήν συνθημάτων ἐπί τῶν τοίχων τῶν δωματίων τοῦ πρώτου ὀρόφου ἄνωθεν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τήν διάρρηξιν τοῦ δωματίου, εἰς τό ὁποῖον ἐφυλάσσετο ὁ ἠλεκτρονικός ὑπολογιστής, ὁ περιέχων ὅλα τά στοιχεῖα τῶν γενομένων ἐργασιῶν, τόν ὁποῖον καί κατέστρεψαν. Ἐπίσης ὡς ἐμφαίνεται, προεξένησαν καταστροφάς εἰς τούς ἐσωτερικούς τοίχους τῶν δωματίων, ἀφῄρεσαν ἐργαλεῖα, δύο ἠλεκτρικάς γεννητρίας καί ἄλλα ἀντικείμενα, τά ὁποῖα προφανῶς ἐφόρτωσαν εἰς φορτηγόν αὐτοκίνητον, τό ὁποῖον ἀνέμενε τούτους παρά τόν τοῖχον τῆς Μονῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ συρμοῦ τῶν τροχῶν αὐτοῦ ἐπί τοῦ κονιορτώδους ἐδάφους τῆς ἐρήμου».

Η ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

Τὴν 1ην Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

«Οἱ Ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ»

*Γράφει ὁ **Εὐάγγελος Ἀποστόλου,** πρώην Λυκειάρχης (Θεολόγος – φιλόλογος).*

Δογματικά, ὁ Θεὸς εἶναι ἀκατάληπτος καὶ ἀπρόσιτος εἰς τὴν Οὐσίαν Του, εἶναι ὅμως προσιτός εἰς τὶς ἐνέργειές Του.

«Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὤν καί ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ». (Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 1,8-9). Συνάμα, γιὰ τὰ Δημιουργήματά Του ἐκπληρώνοντας τὸ σχέδιο τῆς Θείας Οἰκονομίας, λειτουργεῖ : «ὡς Θεὸς- Ἀγάπη- Δικαιοσύνη- Ἐλπὶς καὶ κυρίως, ὡς Χάρις», δωρίζοντας εἰς τοὺς Κλητοὺς καὶ Ἐκλεκτούς τὴν Εὐφροσύνην. Εἰς τὰς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» γράφεται: «εἶναι εἰς τὰ δεξιά μου, γιὰ νὰ προστατευθῶ. Γι' αὐτὸ εὐφράνθη ἡ καρδιά μου. Θὰ μὲ γεμίσεις Εὐφροσύνη, ὅταν θὰ εἶμαι κοντά Σου».

Τὸ καίριο ἐρώτημα εἶναι: χρειαζόμεθα τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γῆἴνην καὶ οὐράνιον ζωήν μας; Οἱ ψυχολόγοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ὑπάρχουν λαθεμένες ἐρωτήσεις, ἀλλὰ συνήθως λαθεμένες ἀπαντήσεις. Γι' αὐτό, εἰς τὶς λαθεμένες ἀπαντήσεις δομεῖται ἡ ἀνθρώπινη πλάνη – ἁμαρτία καὶ ἡ ἐπιβλαβὴς φορά γίνεται συμφορά. Ἀλήθεια, κοσμεῖ καὶ καταξιώνει τὸν ἄνθρωπον ἡ νοοτροπία καὶ ἡ συμπεριφορά τοῦ «ὅ,τι φᾶμε, ὅ,τι πιοῦμε, ὅ,τι ἀρπάξουμε;». Ἔτσι ἔπραξε καὶ ὁ ἄφρων πλούσιος.

Ἄραγε, ἐγεννήθημεν, γιὰ νὰ καταντήσωμεν μία ξεχασμένη προσωρινότης, μέσα εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ χωροχρόνου; Ὄχι βέβαια, διότι ἀντιφάσκει μὲ τὴν ἔντονη ἐπιθυμία μας νὰ κερδίζωμε τὴν ἀθανασίαν – ὑστεροημίαν, καὶ νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἀνάμνησιν – μνήμην, μὲ τὴν ὀνοματοδοσίαν. Οἱ ἐπιδιώξεις αὐτὲς εἶναι κοινές, οἱ ἐπιλογὲς συνήθως ἀλλάζουν. Ὁ Χριστιανὸς ἀκολουθεῖ ἐπιφανειακὰ ἢ οὐσιαστικά, τὴν βοήθειαν τῆς Θείας Χάριτος. Ἐνδεικτικά, γι' αὐτὸ δίνει Χριστιανικὰ ὀνόματα εἰς τὰ παιδιά του. Ἐξάλλου καὶ ὁ Χριστὸς τὰ παιδιὰ εὐλόγησε, λέγοντας ὅτι «ὅποιος δὲν δεχθῇ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, σὰν παιδί, δὲν θὰ μπῇ σὲ αὐτήν». (κατὰ Μᾶρκον 10,15). Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ παρεκκλίνοντες, οἱ ὁποῖοι διαιωνίζονται, ὡς παραδείγματα ἀποφυγῆς. Αὐτοὶ ταυτίστηκαν μὲ τὸν μαμωνᾶ (= χρῆμα), ἔσπειραν καὶ ἐξέθρεψαν τὸν σπόρον τῆς διχόνοιας, τῆς καταστροφῆς, τοῦ θανάτου. Εἰς ἑκάστην ἐποχήν, θὰ γεννῶνται: ὁ Κάϊν, οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Ζηλωταί. Εἶναι καρποί, ὄχι μόνο τῆς τυπολατρικῆς καὶ φανατικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀτελοῦς δημοκρατίας. Ἡ δημοκρατία ὀφείλει νὰ λειτουργῇ ὡς κάμινος ἐξαγνισμοῦ καὶ ὄχι ὡς χωνευτήριον. Δὲν ὠφελεῖ νὰ λειτουργῇ, ὡς ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, διότι ἐκεῖ ἐσώζετο, ὅποιος κατάφερνε νὰ μπῇ πρῶτος. Γιαυτό, εἰς τὴν νόθον δημοκρατίαν, ὅλοι δῆθεν εἴμεθα ἴσοι, ἀλλὰ κυριαρχοῦν οἱ πρῶτοι. Εἰς τὴν Δημοκρατίαν ὅμως τοῦ Χριστοῦ: «πολλοὶ θὰ εὑρεθοῦν ἀπὸ πρῶτοι τελευταῖοι καὶ ἄλλοι ἀπὸ τελευταῖοι πρῶτοι» (Κατὰ Μᾶρκον 10,31).

Εἴμεθα τὸ τελειότερον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐνεφύσησε μόνον τὴν «πνοὴν ζωῆς», ἀλλὰ μᾶς προστατεύει καὶ μὲ τὶς ἐνέργειές Του. Ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, Παῦλος, ἔγραψε τὸν τελειότερον ὕμνον, γιὰ τὴν Ἀγάπην: «…..Κι ἂν ἀκόμη μοιράσω εἰς τοὺς πτωχούς, ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα, κι ἂν παραδώσω εἰς τὴν φωτιὰν τὸ σῶμα μου, γιὰ νὰ καῇ, ἀλλὰ δὲν ἔχω Ἀγάπην, σὲ τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει, ὅλα τὰ ἀνέχεται, σὲ ὅλα ἐμπιστεύεται, γιὰ ὅλα ἐλπίζει, ὅλα τὰ ὑπομένει. Ποτὲ ἡ Ἀγάπη (= ὁ Θεὸς) δὲν θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ. Ὅταν ὅμως τὸ τέλειον, ὅπου περιμένομεν, ἔλθῃ, τότε τὸ μερικὸν θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ…..». Ὅμως αὐτὴ ἡ Ἀγάπη προϋποθέτει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Δικαιοσύνη. Δὲν εἶναι πλέον ὁ τιμωρὸς Θεὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε), διότι τώρα βιώνομεν τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἐπεσφράγισε, μὲ τὸ Αἷμα τῆς Σταυρικῆς Θυσίας Του, ὁ Χριστός.

Ὁ πιστὸς χρειάζεται τὴν Δικαιοσύνην, ἡ ὁποία συντρίβει τὴν ἀλαζονείαν καὶ ὑπερυψώνει τὴν μετάνοιαν, στὸ πρόσωπο τοῦ Τελώνου. (Ὁ Δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται). Τὴν ἀληθινὴν μετάνοιαν ἐνστερνίζεται, ὁ Θεὸς – Ἐλπίς. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου γράφεται: «Οἱ πόλεμοι προέρχονται ἀπὸ τὰ Πάθη Σας. Ζητεῖτε καὶ δὲν τὸ παίρνετε, διότι τὸ ζητεῖτε διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν παθῶν σας. Ἡ ἀγάπη διὰ τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον, εἶναι ἔχθρα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Πλησιάσετε τὸν Θεὸν καὶ θὰ σᾶς πλησιάσει καὶ Ἐκεῖνος. Ταπεινωθεῖτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ θὰ σᾶς ἀνεβάσει ψηλά.» Ἡ Ἐλπὶς λοιπὸν νὰ βλέπῃς τὸν πλησίον σου, ὅπως τὸν ἑαυτόν σου καὶ ἡ ὑπέρβασις νὰ ἀγαπᾶς καὶ τὸν ἐχθρόν σου, δὲν σὲ καταξιώνει μόνον, «ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ», ἀλλὰ σὲ ὁδηγεῖ καὶ «εἰς τὸ καθ΄ὁμοίωσιν». Συνήθως ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι «δυνατός» εἰς τὰς ἀδυναμίας του: Λατρεύει τὴν ὕλην, τρελλαίνεται γιὰ τὴν ἡδονήν, κομπορρημονεῖ διὰ τὰς ἐπιγείους κατακτήσεις του. Εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν εὐρύχωρον θύραν, ἀκολουθεῖ τὴν εὔκολον ὁδόν, πράττει ἐνίοτε καὶ κάποιαν ἀγαθοεργίαν, ἀπὸ τὸ περίσσευμά του. Ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι πλάνη, ἡ ὁποία τὸν ἐφησυχάζει εἰς τὴν ἐφημερότητά του, ἀλλὰ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα. Ἀπαραιτήτως, ἂς ἐπιτρέψωμεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδιάν μας καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ Εἶναι μας, «ὁ Θεὸς- Χάρις». Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ συμπυκνώνει ὅλες τὶς προηγούμενες καὶ ἀποτελεῖ

Τὸ πρόσωπον τῆς φερομένης ὡς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας»

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Ἰ. Κάτσουρα****, Θεολόγου*

3ον

Πρόκειται γιά ἕνα περίπου πεντασέλιδο κείμενο τό χαρακτηριστικό τοῦ ὁποίου εἶναι ὅτι δέν περιέχει οὔτε μία (1) φορά τή λέξι αἵρεσι ἤ αἱρετικός, καθώς ἐπίσης (οὔτε) καί τή λέξι-φράσι Ἅγιος-ἅγιοι καί Ἅγιοι Πατέρες! [Σημείωσι: Μόνο μία ἀναιμική ἀόριστος ἀναφορά περί «τῆς πατερικῆς παραδόσεως» γίνεται σέ ἕνα μόνο σημεῖο του.] Τήν δέ Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τήν προσδιορίζει καί οὐσιαστικῶς τήν περιορίζει, ἀλλά καί τήν **ἑτεροπροσδιορίζει μονοσήμαντα**, ὡς τήν Ἐκκλησία πού διαθέτει πιστότητα εἰς τήν διδασκαλία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὡς νά ἔπαυσε (ἀπό) τότε νά ὑφίσταται ἡ πλήρης καί ἀδιαίρετος Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία! Καί, ὡς νά μή ὑπάρχη πέραν τοῦ ὀγδόου (8ου) μ. Χ. αἰῶνος ὁτιδήποτε σημαντικό καί ἀπαραίτητο γιά τήν ἐκκλησιολογική ταυτότητα καί αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς πρός τήν Πίστι καί τήν Παράδοσί της, ἀλλά καί τή στάσι της ἔναντι τῶν αἱρέσεων (πλέον ἀποκαλουμένων Ἐκκλησιῶν καί ὁμολογιῶν).

Θά ἀντιτείνη κάποιος: μά τί χρειάζεται εἰς ἕνα κείμενο ἀναφερόμενο στίς σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπό χριστιανικό κόσμο νά συμπεριλαμβάνονται τέτοιες λεπτομέρειες; Εἶναι προφανές ὅτι ἀκριβῶς καί κατ' ἐξοχήν σέ ἕνα τέτοιο κείμενο προέχει ἡ δήλωση καί ὁμολογία τῆς ἐκκλησιολογικῆς ταυτότητος καί μάλιστα μέ σαφήνεια, γιά νά ἀκολουθήση, ἀκριβῶς βάσει αὐτῆς, ἡ ἀναφορά στίς σχέσεις πρός τούς ἑτεροδόξους. Ἄλλωστε (καί) σέ κανένα ἄλλο κείμενο τῆς ἐν λόγω Συνόδου δέν ἔχει περιληφθεῖ σχετική σαφής καί ὀρθή περί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Πίστεως ἐκκλησιολογική καί Θεολογική τοποθέτησις. Δίνεται δέ ἐν τέλει ἡ ἐντύπωσι, ὅτι αὐτή ἡ Σύνοδος δέν ἀπευθύνεται εἰς τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά πρός τούς ἐκτός αὐτῆς, διαβεβαιώνουσα ὅτι δέν ἔχει λόγους νά προβάλη τήν ὀρθότητα τῆς Πίστεως, ἀλλά ὡς μοναδικό σκοπό τό νά προωθήση τό ὅραμα μιᾶς ἀμφιλεγομένης ἑνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Μωσαϊκόν εἰκονίζον τόν ἐναγκαλισμόν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου μέ τόν Πάπαν εἰς τό κέντρον ὅλων τῶν φυλῶν καί θρησκειῶν!

Εἰδικώτερον, τά προβληματικά ἔως ἀντορθόδοξα σημεῖα τοῦ συγκεκριμένου Κειμένου εἶναι:

Ἡ τοποθέτησις ὅτι ***« Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεμελιοῖ τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας .... καί ἐπί τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καί τοῖς μυστηρίοις.»***

Πρόκειται περί μιᾶς ἐπιμελῶς ἀδιευκρινίστου καί διφορουμένης διατυπώσεως. Τί σημαίνει ὅτι ἡ (Ὀρθόδοξος) Ἐκκλησία θεμελιοῖ τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως ὄπισθεν τῆς πρώτης ἀναγνώσεως περί τῆς θέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περί τοῦ θεμελίου τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιδιαστέλλεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πρός τήν καθόλου Ἐκκλησία, τήν ὁποία τελικῶς δέν τήν ἐκπροσωπεῖ, οὔτε ἐκφράζει, οὔτε ὑποστασιάζει καμμία «ἱστορική» ἐκκλησία, ἀλλά ὅλες μαζί καί τοῦτο μελλοντικῶς, μετά τήν ἀποκατάστασι τῆς ἑνότητος ὅλων τῶν «Ἐκκλησιῶν», ἴσως καί ὁμολογιῶν, μεταξύ των;

Ἐπιπροσθέτως, τί σημαίνει ὅτι ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας θεμελιοῦται ἐπί τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι; Μήπως, ἐδῶ, ἀκριβῶς, υἱοθετεῖται τό ἀπό δεκαετιῶν προωθούμενο στά πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Ν. Δελχί) μοντέλο περί μετατοπίσεως τοῦ κέντρου βάρους τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν Χριστολογία στήν Τριαδολογία; Ἔτσι, ὅμως, ἀνοίγει ὁ δρόμος γιά τήν υἱοθέτησι καί τῶν θεωριῶν περί τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς πρώτης Ἐκκλησίας καί κοινωνίας προσώπων, τά ὁποῖα, προερχόμενα ἀπό τήν περσοναλιστική φιλοσοφία καί τίς ἐπιρροές της σέ θεολόγους τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς στήν Εὐρώπη, χρησιμοποίησε γιά τό ἄνοιγμά της στόν Οἰκουμενισμό ἡ Β΄ Βατικανή Σύνοδος!

Ἡ τοποθέτησις ὅτι ***« Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία..... ἐπρωτοστάτησε μάλιστα εἰς τήν σύγχρονον ἀναζήτησιν ὁδῶν καί τρόπων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων, μετέσχε τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀπό τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς καί συνετέλεσεν εἰς τήν διαμόρφωσιν καί περαιτέρω ἐξέλιξιν αὐτῆς».***

Πρόκειται γιά ἐμφανεστάτη προσπάθεια ἀμνηστεύσεως τοῦ ἀπ' ἀρχῆς οἰκουμενιστικοῦ, δηλαδή αἱρετικοῦ, χαρακτῆρος καί περιεχομένου τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Ποία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, πότε, πού καί πῶς ἐπρωτοστάτησε στήν Οἰκουμενική Κίνησι; Μήπως ἀποφεύγεται νά λεχθῆ ἡ ἱστορική ἀλήθεια περί τῶν πρωτοβουλιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά προαγάγουν ὁλόκληρη τήν Ὀρθοδοξία στό χῶρο τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πρωτοστατούντων Μασώνων Πατριαρχῶν; Μήπως, θά ἦταν ἐντιμότερο νά γίνεται ἀναφορά, ὥστε νά γνωρίζουμε ἐπακριβῶς περί τίνος γίνεται λόγος, περί τῆς αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 (Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως), ἀλλά καί νωρίτερον τοῦ 1902, τήν καί ὡς Καταστατικό Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θεωρουμένη; Πότε δέ καί πῶς ἡ, κατ' εὐφημισμόν, λεγομένη Οἰκουμενική Κίνησις, τῇ ἀληθείᾳ Οἰκουμενιστική οὐσία, ἔλαβε ἔγκρισι ὡς ἐκκλησιαστικῶς καί κανονικῶς ἀποδεκτή στάσι καί δραστηριότητα; Μήπως δέ οἱ ὁδοί καί τρόποι τῆς συγχρόνου ἀναζητήσεως τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν χριστιανῶν εἶναι ὁ, προβλεπόμενος ἀπό τήν σαφῶς αἱρετική Πατριαρχική Συνοδική Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, συμφυρμός μετά τῶν αἱρετικῶν καί ἡ ἀμνήστευσι τῶν αἱρέσεων τίς ὁποῖες ἀποκαλεῖ καί θεωρεῖ ὡς **«Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ»;**

Ἡ τοποθέτησις ὅτι ***«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τήν ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν...μή εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς».***

Πρόκειται γιά σαφεστάτη παραδοχή καί ἀναγνώρισι ἐκκλησιαστικότητος σέ αἱρέσεις, ὅπως ὁ Παπισμός, θέσι πού βρίσκεται ἄντικρυς ἀντίθετη στή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τίς ἀποφάσεις **δύο Οἰκουμενικοῦ κύρους Ἁγίων καί ὄντως Μεγάλων Συνόδων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας** (τῶν ἐπί Μ. Φωτίου καί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τόν 9ον καί 14ον αἰώνα, ἀντιστοίχως) καί σειρᾶς τοπικῶν καί Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν τελευταίων δέκα αἰώνων τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ τοποθέτησις ὅτι ***«ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τάς σχέσεις αὐτῆς πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον....ἀπεκδέχεται πρωτίστως τήν ἐπιστασίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, εὐχηθέντος «ἵνα πάντες ἕν ὦσιν» (Ἰω. 17, 21).***

Πρόκειται γιά στανική ἐπιβολή τῆς πολλάκις ὑπό πολλῶν θεολογικῶς ἀποδειχθείσης ὡς οἰκουμενιστικῆς παρερμηνείας τοῦ προαναφερθέντος Κυριακοῦ λόγου καί τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου, ἀφορώσης στήν ἑνότητα τῶν πιστῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου (καί ὄχι τῶν αἱρετικῶν καί ψευδαδέλφων) μεταξύ των, ὡς ἀπορροίας μάλιστα τῆς προηγουμένης ἐνώσεως αὐτῶν μετά τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ ἀκτίστῳ Αὐτοῦ δόξῃ. Συνιστᾶ πρόκλησι καί αἱρετική τακτική ἡ, πρός χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, παραποίησι τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, πρός ἐπηρεασμό τῶν ἁπλουστέρων ὅτι δῆθεν εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ ἕνωσι μετά τῶν αἱρετικῶν, παρά τίς δογματικές μετ' αὐτῶν διαφορές μας.

Ἡ τοποθέτησις ὅτι ***«Ἡ κατά τήν διεξαγωγήν τῶν θεολογικῶν διαλόγων ἀκολουθουμένη μεθοδολογία ἀποσκοπεῖ εἰς τε τήν λύσιν τῶν παραδεδομένων θεολογικῶν διαφορῶν ἤ τυχόν νέων διαφοροποιήσεων καί εἰς τήν ἀναζήτησιν τῶν κοινῶν στοιχείων τῆς χριστιανικῆς πίστεως»!***

Ὥστε τό ζητούμενο στούς θεολογικούς διαλόγους εἶναι ἡ «**λύσις» (λέξις κλειδί ἐν προκειμένῳ)** τῶν παραδεδομένων (καί ὄχι ὑφισταμένων) θεολογικῶν διαφορῶν; Δηλαδή, τό νά κατορθώσουμε ἐμεῖς ὅ,τι δέν κατόρθωσαν οἱ πρό ἡμῶν Ἅγιοι Πατέρες! Οἱ αἱρετικές δογματικές παρεκκλίσεις τοῦ Παπισμοῦ, ἐπί παραδείγματι, θεωροῦνται ὡς ἁπλές θεολογικές διαφορές, οἱ ὁποῖες ἐνδεχομένως νά ἐπιλυθοῦν καί διά μεσότητος, μέ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις, ὅπως ἐπιλύονται οἱ κοσμικές διαφορές. Αὐτή ἡ τοποθέτησι ἀποτελεῖ παραλλαγή τῆς γνωστῆς βλασφήμου διατυπώσεως (τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου), κατά τήν ὁποία τό Σχίσμα καί ἡ αἵρεσι τοῦ Παπισμοῦ ἀποτελοῦν κληροδοτηθεῖσα εἰς ἡμᾶς διάσπασι ὑπό τῶν θυμάτων τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως προγόνων μας, δηλαδή τῶν εὐσεβῶν πατέρων μας, ἐν οἷς καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες αὐτῆς τῆς περιόδου!

Κανείς, ἔως τώρα, δέν ἀπεδείχθη ἱκανός καί ἄξιος ἄνδρας, διά νά ὑπερβεῖ τήν νοσηρά αὐτή κατάστασι τῆς ἀντιπαραθέσεως-διαιρέσεως, ἔως ὅτου ἀνέτειλε ὁ «φαεινός ἀστήρ ὀνόματι Ἀθηναγόρας, ὁ μέγας», κατά τόν κ. Βαρθολομαῖο Πατριάρχης, γιά νά διακηρύξη ὅτι παρῆλθεν ὁ αἰών τοῦ δόγματος καί τόν διαδέχεται ὁ αἰών τῆς καταλλαγῆς καί τῆς ἀγάπης!

Ἐπίσης, ὅμως, σκοπός τῶν θεολογικῶν Διαλόγων εἶναι (κατά τό Κείμενο) καί ***«ἡ ἀναζήτησις τῶν κοινῶν στοιχείων τῆς χριστιανικῆς Πίστεως»!*** Διαλεγόμεθα ἀναζητώντας τρόπους πού θά μᾶς ὁδηγήσουν ὁπωσδήποτε στόν δεδομένο ὡς ἀντικειμενικό σκοπό καί τέλος, τῆς ἑνότητος! Δηλαδή, διά νά μή χάσωμε τή λογική καί τήν σοβαρότητά μας, διαλεγόμεθα, συμφώνως πρός τήν νέα, μεταπατερική νοοτροπία καί θεώρησι τῶν θεολογικῶν Διαλόγων, ἔχοντας προδιαγεγραμμένη καί προσυμπεφωνημένη τήν ἔκβασι καί κατάληξί των!

Ἡ τοποθέτησις ὅτι ***«Ἓν ἐκ τῶν κυρίων ὀργάνων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως εἶναι τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.)...ἐν συγκεκροτημένον διαχριστιανικόν σῶμα»*** μέ ***«σημαντικήν ἀποστολήν διά τήν προώθησιν τῆς ἑνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.»***

Πρόκειται γιά ἀναγνώρισι καί καθιέρωσι τοῦ παναιρετικοῦ συνονθυλεύματος μέ τό ὄνομα Π.Σ.Ε., τό ὁποῖο ἔχει, ἀπό τῆς ἱδρύσεώς του καί μέχρι σήμερον, χρεωθεῖ πλῆθος φρικτῶν, ὡς βλασφήμων ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως, ἐνεργειῶν, ἐκδηλώσεων καί κειμένων στό ἐνεργητικό του, ὅπως αὐτά ἔχουν καταγραφεῖ καί δημοσιευθεῖ κατά κόρον.

Ἀρκεῖ νά ἀναλογισθῆ κανείς ὅτι, αὐτό τό ὁποῖον ἐπιχειρεῖται νά «νομιμοποιηθῆ», πανορθοδόξως, ὡς ὄργανον διά τήν προώθησιν τοῦ Θείου θελήματος περί «τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως», ὄχι ἁπλῶς θά ἦτο ἀδιανόητον γιά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἐξάπαντος θά ἐθεωρεῖτο ὑπό ἐκείνων βλάσφημο καί βδελυκτό! Νέοι καιροί, βεβαίως, νέα ἤθη!

Ἡ ἐξίσωσις, σέ οἱοδήποτε ἐπίπεδο καί συνθήκη συμβαίνει, τῆς Ὀρθοδοξίας μετά τῶν αἱρέσεων, ἀκόμη καί τῶν πλέον βλασφήμων ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία πρακτικῶς καί θεωρητικῶς ἰσχύει ὡς κανών λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε., δέν ἀναιρεῖται ἀπό λεκτικές καί μόνον διαφοροποιήσεις, ὡς αὐτή τοῦ Κειμένου περί μή ἀποδοχῆς τῆς ἰδέας τῆς *«ἰσότητος τῶν Ὁμολογιῶν»*, καθ' ἥν στιγμήν ἡ ἰδέα αὐτή εἶναι κυρίαρχος καί δομική γιά τήν σύστασι, τήν ὕπαρξι καί τή λειτουργία αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Αὐτό δέ πού προβάλλεται ὡς ἄλλοθι γιά τή συνέχισι τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό Π.Σ.Ε. ἰσοτίμως μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων αἱρετικῶν ὁμάδων καί κοινοτήτων, δηλαδή ἡ ἐπίκλησι Καταστατικοῦ ἄρθρου τοῦ Π.Σ.Ε., σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ***«μέλη αὐτοῦ δύνανται νά εἶναι μόνον αἱ Ἐκκλησίαι καί αἱ ὁμολογίαι, αἱ ἀναγνωρίζουσαι τόν Κ.Η.Ἰ.Χ. ὡς Θεόν καί Σωτῆρα κατά τάς Γραφάς καί ὁμολογοῦσαι τόν ἐν Τριάδι Θεόν....κατά τό Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως»,*** τοῦτο ἀπό μόνο του συνιστᾶ ἀξιοκατάκριτο δογματικό μινιμαλισμό, ἀλλά καί μεγίστη ὑποκρισία. Πρός πίστωσι ἀρκεῖ νά πληροφορηθῆ κανείς ποιά εἶναι σήμερον τά μέλη τοῦ Π.Σ.Ε.!

Ἐπιπλέον, ἡ τοποθέτησι, ὡς ρητή ἀποδοχή καί ἀναγνώρισι στό Π.Σ.Ε. ὡς προφανῶς θεαρέστου σκοποῦ του, ἤτοι ***«νά φέρῃ τάς Ἐκκλησίας εἰς ζῶσαν ἐπαφήν πρός ἀλλήλας καί νά προαγάγῃ τήν μελέτην καί συζήτησιν τῶν ζητημάτων τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος»(Δήλωσις τοῦ Τορόντο, παρ. 2)»*** συνιστᾶ, πέραν τῆς ἀπαραδέκτου ὁμολογίας ὑπάρξεως πολλῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκχώρησι καί μεταβίβασι τῆς ὑποθέσεως τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος ἀπό τά χέρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στά χέρια καί τούς σχεδιασμούς τῶν ὑπευθύνων τοῦ Π.Σ.Ε, δηλαδή αἱρετικῶν προσώπων καί ὀργάνων ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ ἀντίφασι ὡς πρός τήν ἀρχική τοποθέτησι, στή σχετική διατύπωσι (πρώτη παράγραφο) τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου, εἶναι προφανής, ὅπως καί ἡ ἀκύρωσί της. Ἐκεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖται ***«ὅτι κατέχει κυρίαν θέσιν εἰς τήν ὑπόθεσιν τῆς προωθήσεως τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν ἐντός τοῦ συγχρόνου κόσμου.»*** Αὐτή, ὅμως, ἡ ἀρχική τοποθέτησι διολισθαίνει σταδιακῶς ἐντός τοῦ κειμένου καί καταλήγει νά ἀκυρώνεται διά τῆς προβολῆς καί ἀποδοχῆς, τελικῶς, τοῦ Π.Σ.Ε ὡς ὀργάνου τοῦ Θείου θελήματος, τό ὁποῖο ἐνεργεῖ τά δέοντα πρός τήν ἐκπλήρωσί του. Μόνον πού κάθε ἄλλο παρά κυρία εἶναι ἡ θέσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέσα στό Π.Σ.Ε. καί, βεβαίως, κάθε ἄλλο παρά ἐξασφαλίζονται, οὔτε κἄν στοιχειωδῶς, οἱ προϋποθέσεις ἐπιτεύξεως τοῦ ὑποτίθεται πανορθοδόξως «κοινοῦ σκοποῦ», ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀναφέρεται στό Κείμενο, ***«εἶναι ἡ τελική ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καί τῇ ἀγάπῃ ἑνότητος.»***

Ἀξιοσημείωτη καί χαρακτηριστική, προφανῶς δέ καθόλου τυχαία, εἶναι καί ἡ τοποθέτησι πρός τό τέλος τοῦ Κειμένου, ὅτι ***«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπό ἀτόμων ἤ ὁμάδων, ἐπί προφάσει τηρήσεως ἤ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τόν ἀρμόδιον καί ἔσχατον κριτήν περί τῶν θεμάτων πίστεως.» !***

Ἐνταῦθα πρέπει νά ἀναζητήσωμε πολλές ἀπαντήσεις σέ καίρια περί τῆς συγκλήσεως τῆς φερομένης ὡς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐρωτήματα καί προβληματισμούς. Σ' αὐτή τήν παράγραφο συμπτυκνώνεται καί συγχρόνως ἀποκαλύπτεται ἡ σαθρότης τοῦ φρονήματος τῶν διοργανωτῶν καί ἐμπνευστῶν της, καθώς ἐπίσης καί ἡ ἐπικινδυνότητα τῆς συγκλήσεως αὐτῆς τώρα καί ὑπό τίς ὑπάρχουσες, ἐντελῶς ἀκατάλληλες, συνθῆκες καί προϋποθέσεις.

Ἡ ἀντίφασι ὡς πρός τήν ἀρχική τοποθέτησι, στή σχετική διατύπωσι (πρώτη παράγραφο) τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου, εἶναι προφανής, ὅπως καί ἡ ἀκύρωσί της. Ἐκεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖται ***«ὅτι κατέχει κυρίαν θέσιν εἰς τήν ὑπόθεσιν τῆς προωθήσεως τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν ἐντός τοῦ συγχρόνου κόσμου.»*** Αὐτή, ὅμως, ἡ ἀρχική τοποθέτησι διολισθαίνει σταδιακῶς ἐντός τοῦ κειμένου καί καταλήγει νά ἀκυρώνεται διά τῆς προβολῆς καί ἀποδοχῆς, τελικῶς, τοῦ Π.Σ.Ε ὡς ὀργάνου τοῦ Θείου θελήματος, τό ὁποῖο ἐνεργεῖ τά δέοντα πρός τήν ἐκπλήρωσί του. Μόνον πού κάθε ἄλλο παρά κυρία εἶναι ἡ θέσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέσα στό Π.Σ.Ε. καί, βεβαίως, κάθε ἄλλο παρά ἐξασφαλίζονται, οὔτε κἄν στοιχειωδῶς, οἱ προϋποθέσεις ἐπιτεύξεως τοῦ ὑποτίθεται πανορθοδόξως «κοινοῦ σκοποῦ», ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀναφέρεται στό Κείμενο, ***«εἶναι ἡ τελική ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καί τῇ ἀγάπῃ ἑνότητος.»***

Ἀξιοσημείωτη καί χαρακτηριστική, προφανῶς δέ καθόλου τυχαία, εἶναι καί ἡ τοποθέτησι πρός τό τέλος τοῦ Κειμένου, ὅτι ***«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπό ἀτόμων ἤ ὁμάδων, ἐπί προφάσει τηρήσεως ἤ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τόν ἀρμόδιον καί ἔσχατον κριτήν περί τῶν θεμάτων πίστεως.» !***

Ἐνταῦθα πρέπει νά ἀναζητήσωμε πολλές ἀπαντήσεις σέ καίρια περί τῆς συγκλήσεως τῆς φερομένης ὡς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐρωτήματα καί προβληματισμούς. Σ' αὐτή τήν παράγραφο συμπτυκνώνεται καί συγχρόνως ἀποκαλύπτεται ἡ σαθρότης τοῦ φρονήματος τῶν διοργανωτῶν καί ἐμπνευστῶν της, καθώς ἐπίσης καί ἡ ἐπικινδυνότητα τῆς συγκλήσεως αὐτῆς τώρα καί ὑπό τίς ὑπάρχουσες, ἐντελῶς ἀκατάλληλες, συνθῆκες καί προϋποθέσεις.

Κριτικὴ τῶν πρακτικῶν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου (1923) καὶ ἡ Μεγάλη Σύνοδος (2016)

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Π. Νούνη***

Ὁ Σεβ. Σητείας εἰς ἐκδήλωσιν, ὅπου ἐπαρουσιάσθη τό βιβλίον «Ὁ δέκατος καί τρίτος τῶν ἀποστόλων - πράξεις Μελετίου Μεταξάκη»!

2ον-Τελευταῖον

ΣΤ΄. Καταγράφεται ἐπίσης στά Πρακτικά, ὅτι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Σκριμπάν ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρανσυλβανίας, ἐκφράζει, τήν ἐξῆς παράδοξιν πρότασιν, ἡ ὁποία ἔγινε μάλιστα "ὁμοφώνως ἀποδεκτή" (σελ. 33): Νά μεριμνηθεῖ ὅπως συνταχθεῖ μία σύγχρονη Ὁμολογία Πίστεως, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 1600 ἐπετείου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί αὐτό αἰτιολογεῖται, διὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ "πνευματική κατάστασις" τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπιπρόσθετο ὅμως τῆς ἐν λόγῳ προτάσεως, ἦταν ἐπίσης νά προσκληθοῦν καί οἱ "Ρωμαιοκαθολικοί ἐπίσκοποι" μέ ἀπώτερον σκοπόν "ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τήν χριστιανικήν ἑνότητα"...!

ΣΧΟΛΙΟΝ 1ον. Εἶναι φανερά δηλαδή, ἡ πλανεμένη, ἡ ἀντιεκκλησιολογική καί ἀντιπατερική ἰδέα, ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι μία ἀκόμη Χριστιανική Ἐκκλησία, μία Σχισματική Ἐκκλησία ἐκ τοῦ 1045... χωρίς κἂν νά ὑποψιάζονται, ἐξελικτικά καί ἱστορικά ἄν μή τί ἄλλο, τόσον ὁ προτείνων τήν πρότασιν, ἀλλά ὅσον καί ἅπαντες οἱ ὁμοφωνοῦντες μὲ αὐτήν, ὅτι ναί μέν ἔγινε κάποιον σταδιακόν Σχίσμα, σέ ἱστορικές διαδοχικές φάσεις, ἀλλά ὁ Παπισμός μετά τό 1054 ἄχρι τοῦ 1923, ὑποβιβάσθηκε εἰς χειροτέραν πλέον, κατάστασιν, σέ βαθύτερα καί εἰς πολυποίκιλα, σχίσματα καί αἱρέσεις.

ΣΧΟΛΙΟΝ 2ον. Ἡ ἀντίφασις κατά τήν γνώμη μας, ἐδράζεται στήν ἐπιθυμία μέν τινὸς Ὁμολογίας Πίστεως, πού θά ἔχει ὡς βάσιν τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο κ.λπ., ἐνῶ ἤδη εἰς τό Σύμβολον, ὁμολογεῖται σαφῶς, ἡ πίστη εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν.

ΣΧΟΛΙΟΝ 3ον. Ἀποδεικνύεται δηλ. μία ἐσφαλμένη καί κακόδοξη Ἐκκλησιολογία, πού θεωρεῖ τήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς δῆθεν διαιρεμένη καί ἐντελῶς ἀποσχισμένη, σέ διάφορα κομμάτια. Ἀφήνεται νά νοηθεῖ, λόγῳ κακοδοξίας καί πλάνης, ὅτι δέν ἐδύναντο (sic) νά διασφαλίσουν. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν αἰώνιον ἀσφάλειαν τῆς Ἐκκλησίας, καί θά πρέπει νά μεριμνήσουν οἱ ἱεράρχες, κατ' ἄνθρωπον, διά νά κατορθωθεῖ ἡ τῆς τῶν πάντων "Ἐκκλησιῶν" ἕνωσις.

ΣΧΟΛΙΟΝ 4ον. Δηλαδή οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί τῆς Ἐκκλησίας, 11 καί βάλε αἰῶνες, πού ἀπαγγέλλουν, τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, μέ τό Δογματολογικόν καί Ἐκκλησιολογικόν, σημεῖον-ἄρθρον, μᾶλλον ψευδολογοῦσαν πρός τοὺς ἑαυτούς των(!).

Ζ΄. Στήν σελίδα 36 τώρα καταγράφονται ἰδιαίτερες καί σημαντικές τοποθετήσεις καί ξεκαθαρίζονται τά πράγματα ἐκ τῆς Πανορθόδοξης Ἐπιτροπῆς διά τήν ἡμερολογιακή ἀπορρύθμισιν. Ὁ πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης ὁμολογεῖ καθαρῶς καί μέ πλήρην σαφήνειαν, ὅτι οἱ ἀποφάσεις των, δέν ἦταν Συνοδικές ἀποφάσεις. Καταθέτει εὐθαρσῶς: "ὅτι ἡμεῖς δέν εἴμεθα συγκροτημένοι εἰς Σύνοδον, ἧς αἱ ἀποφάσεις θά ἠξίουν νά ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαί διατάξεις. Ἐργαζόμεθα ὡς Ἐπιτροπή τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἧς αἱ ἀποφάσεις θά λάβωσιν κῦρος πρός ἐφαρμογήν εἴτε ἀπό Συνόδου Πανορθοδόξου εἴτε ἀπό τῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν ὑπό τῶν Συνόδων (Τοπικῶν)".

ΣΧΟΛΙΟΝ 1ον. Γίνεται φανερώτατον ἐδῶ, ἀλλά καί σέ πολλά ἄλλα σημεῖα, ὅτι προσχεδίαζε, τινά Πανορθόδοξον Σύνοδον (ἐξ ὅσων φαίνεται, εἶχαν τήν πλήρη συνείδησιν, ὅτι δέν ἐργάζονταν Συνοδικά καί ὅτι θά ἔπρεπε οἱ ἀποφάσεις των, νά ἀποκτήσουν, Πανορθόδοξον κῦρος, διά συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου· δέν κατάφερε ὅμως ὁ πατρ. Μεταξάκης νά τήν συγκαλέσει, ποτέ του! Καί αὐτό εἶναι θαῦμα, διότι ἡ Ἡμερολογιακή ἀπορρύθμισις καί τό Σχίσμα, πού ἐπέβαλε βιαίως, δέν θεσμοθετήθηκε Συνοδικά, καί ἄρα εἶναι μεῖζον ἐκκλησιαστικόν ζήτημα, τό ὁποῖον ἐκκρεμεῖ ἀκόμη, καί πρέπει νά ἐπιλυθεῖ, γιά νά ἀρθεῖ τό Μεταξάκειον Σχίσμα.) διὰ νὰ συ

Χαιρόμεθα διότι ὁ Σεβ. Πειραιῶς ὑπεστήριξε τὰς θέσεις τοῦ «Ο.Τ.»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πρωτεῖο τοῦ Πάπα ὡς αἱρέσεις, ἡ δὲ δεύτερη τὴν περὶ κτιστῆς Χάριτος αἵρεση, ἑπομένως καὶ τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση. Νὰ ἐπικαιροποιήσει καί ἐπικυρώσει τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1282-1284) διά τῶν ὁποίων ἠκυρώθη ἡ ψευδοένωσις τῆς Λυῶνος καί τῆς Μεγάλης Συνόδου (1484), διά τῆς ὁποίας ἠκυρώθησαν οἱ ἀποφάσεις τῆς ληστρικῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας

β) Νὰ ἐκλέξει, νὰ χειροτονήσει καί νὰ ἐνθρονίσει στό πάλαι ποτέ περίπυστο Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης καί τῆς Δύσεως νέο Ὀρθόδοξο Πάπα Ρώμης, καί Ὀρθόδοξη Ἱεραρχία μή ἀναγνωρίζουσα τόν σημερινό καταληψία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Δύσεως καί αἱρεσιάρχη κ. Φραγκίσκο. Ἔτσι, θά λύνονταν τά θέματα τοῦ Παπισμοῦ, τῆς Οὐνίας καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὁρίζουσα ἐπί τέλους τή θέσι τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τοῦ ψευδοπετρείου πρωτείου καί τῶν «διδαχῶν» τῶν ψευδοσυνόδων Λυῶνος, Φλωρεντίας, Βατικανῆς Ι καί ΙΙ καθώς καί τή θέσι τοῦ πρώτου στήν Ἐκκλησία.

γ) Νὰ δημιουργήσει Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες στήν Εὐρώπη, Ἀμερική, Καναδᾶ καί Αὐστραλία, λύουσα τό θέμα τῆς Διασπορᾶς, καί

δ) Νὰ ἀκολουθήσει τήν Πατερική ὁδό μαχίμου ἐπανευαγγελισμοῦ τῆς Οἰκουμένης, μέ τήν δημιουργία δορυφορικῆς πλατφόρμας γιά τήν Ὀρθόδοξη μαρτυρία σέ 100 γλῶσσες. Μέ τόν τρόπο αὐτό, θά κονιορτοποιοῦσε τίς δαιμονικές ψευδοθρησκεῖες καί αἱρέσεις μέ παγκόσμιο λόγο καί πατερική παρρησία, θά ἐδόξαζε τόν Θεό καί θά διεσφάλιζε τόν ἄνθρωπον.

ε) Νὰ λύση τό ἡμερολογιακό πού διασπᾶ ἀναποδράστως τή λειτουργική ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Πρὸς τὸ παρὸν, μέ τά δεδομένα, πού ἔχουμε, δὲν βλέπουμε πὼς ἡ μέλλουσα Σύνοδος θὰ ἀποτελέσει αὐθεντικὴ καὶ γνήσια συνέχεια τῶν προηγουμένων Συνόδων καὶ πὼς θὰ ἀποφασίσει πατερικὰ καὶ ἁγιοπνευματικά, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκουμενιστικὰ καὶ ἐκκοσμικευμένα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκτιμοῦμε ὅτι **θά ἦτο καλύτερον τελικά νὰ μὴ συνέλθει,** ὅπως πίστευαν μεγάλοι Ἅγιοι καὶ Γέροντες τῶν καιρῶν μας, ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς μὲ εἰδικὰ ὑπομνήματα πρὸς τὴν ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, μέ ὅσα γιὰ ἐνέργειες τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα ἔγραψε, καὶ ὁ ὁσιακῆς βιοτῆς Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος, μὲ εἰδικὰ κείμενα περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Σέ περίπτωση, ὅμως, πού, ἐξαιτίας τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀπιστίας καί τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὁ Τρισάγιος Θεός ἐπιτρέψει τήν σύγκληση τῆς Συνόδου, ἡ ὁποία θά ἀποφασίσει ἀντικανονικῶς, ἀντιπαραδοσιακῶς καί ἀντορθοδόξως, αὐτή **δέν πρόκειται νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τόν Ὀρθόδοξο κλῆρο καί τόν λαό τοῦ Θεοῦ,** θά καταγραφεῖ στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία ὡς οἰκουμενιστική, ληστρική καί ψευδοσύνοδος, ὅπως ἡ ἐν Ἐφέσῳ (430), ἡ τῆς Δρυός (403), ἡ τῆς Ἰερείας, ἡ Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-9), ἡ ἐν Λυών (1274), καί οἱ ἀποφάσεις της θά καταστοῦν ἀνίσχυρες ἔστω καί ἄν γράφεται ὅτι θά ἀπολαμβάνουν «πανορθοδόξου κύρους».

Εἰσήγησις Σεβ. Ναυπάκτου: «Θεολογία καί πολιτική»

Ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα χαρίσματα τῶν Χριστιανῶν (Κληρικῶν, Μοναχῶν καί λαϊκῶν) πού εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι ἀποτελοῦν τήν ἐγρηγοροῦσαν συνείδησιν, ἡ δέ μεγαλύτερη προσφορά τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως γράφει ὁ μακαριστός Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος (Καψάνης), εἶναι νά ἐνεργοποιῆ τήν ἐγρήγορση τῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό ἔχει μεγάλη σημασία, ὅταν μάλιστα ὁ λαός τοῦ Θεοῦ σήμερα ἀφήνη ἐν πολλοῖς «ἀδρανές καί ἀνενέργητον τό χάρισμα τοῦτο». Ἡ ἐγρήγορση τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἀποτελεῖ τήν μεγαλύτερη ἀπόδειξη ὅτι τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ζωντανά.

Ἐμεῖς δέ οἱ Κληρικοί, παντός βαθμοῦ, καί οἱ λαϊκοί θεολόγοι ἔχουμε μεγάλη εὐθύνη, ὅταν δέν καλλιεργοῦμε στό ποίμνιό μας τήν «ἐγρήγορσιν τῆς συνειδήσεώς» του, ἀλλά ἀρκούμαστε σέ μιά κοινωνική διακονία καί σέ μιά πολιτιστική προσφορά, καί δέν προσφέρουμε τόν ὀρθόδοξο λόγο, πού εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς σωτηρίας. Ἡ θεολογία, ὅπως ἐκφράσθηκε ἀπό τούς ζωντανούς ὀργανισμούς, ἤτοι τούς Προφήτας, τούς Ἀποστόλους καί τούς Πατέρας, εἶναι μεγάλο χάρισμα, καί ἡ χάρη τῆς θεολογίας σώζει τόν ἄνθρωπο.

Οἱ Σεβ. Κυθήρων καί Γόρτυνος

Εἰς τὰς εἰσηγήσεις των οἱ δύο Σεβασμιώτατοι ἐπανέλαβον τό ἀκόλουθον κείμενον τοῦ μακαριστοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, τό ὁποῖον εἶχε δημοσιεύσει καί ὁ Ο.Τ. (φ.2080/31.7.2015):

«Μυριάκις προτιμότερον νὰ ἐκριζωθῇ ὁ ἱστορικὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνος καὶ νὰ μεταφυτευθῇ εἰς τινα ἔρημον νησίδα τοῦ Πελάγους, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ καταποντισθῇ εἰς τὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου ἢ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη παρέκκλισις ἀπὸ τῆς χρυσῆς τῶν Πατέρων γραμμῆς, ὁμοφώνως βοώντων: «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Πίστεως». Αἱ ἑπτὰ λυχνίαι τῆς Ἀποκαλύψεως, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἐσβέσθησαν πρὸ πολλοῦ. Ἑπτὰ Ἐκκλησίαι ἀποστολικαί, Ἐκκλησίαι, σχοῦσαι τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ λάβωσιν, εἰδικῶς αὗται, Γράμματα ἐξ Οὐρανοῦ μέσῳ τοῦ θεοπνεύστου τῆς Πάτμου Ὁραματιστοῦ, ἐξέλιπον ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ἄλλοτε ἐτελεῖτο ἡ φρικωδεστάτη Θυσία καὶ ὁ Τριαδικὸς ἀνεμέλπετο Ὕμνος, σήμερον ἴσως κρώζουσι νυκτικόρακες ἢ «ὀρχοῦνται ὀνοκένταυροι». Καὶ ὅμως ἡ Νύμφη τοῦ Κυρίου δὲν ἀπέθανεν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐξηφανίσθη. Συνεχίζει, τετραυματισμένη καί καθημαγμένη ὡς ὁ Ἰδρυτὴς αὐτῆς, ἀλλ' ἀείζως καὶ ἀκατάβλητος, τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων πορείαν αὐτῆς, φωτίζουσα, θάλπουσα, ζωογονοῦσα, σώζουσα. Δὲν θά ἀποθάνῃ λοιπὸν αὕτη καὶ ἂν μετακινηθῇ ἢ καὶ ἀποθάνῃ ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος. Οὐδεὶς Ὀρθόδοξος εὔχεται τὴν μετακίνησιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Μὴ γένοιτο! Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς θὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτοῦ ἰῶτα ἐν ἢ μίαν κεραίαν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἀγωνίσασθε ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶσῃ δυνάμει. Ὄχι ἁπλῶς ἔχετε δικαίωμα, ἀλλ' ὀφείλετε νὰ στηρίξητε αὐτόν, τὸ καθ' Ὑμᾶς. Θυσιάσατε χάριν αὐτοῦ ὅ,τι δήποτε: χρήματα, κτήματα, τιμάς, δόξας, πολύτιμα κειμήλια, Διακόνους, Πρεσβυτέρους, Ἐπισκόπους ἀκόμη καὶ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν! Ἓν μόνον κρατήσατε, ἓν φυλάξατε, ἑνὸς φείσασθε, ἓν μὴ θυσιάσητε: τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν! Ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος ἔχει ἀξίαν καὶ χρησιμότητα μόνον καὶ μόνον ὅταν ἐκπέμπῃ ἀπαντοχοῦ τῆς γῆς τὸ γλυκὺ καὶ ἀνέσπερον τῆς Ὀρθοδοξίας Φῶς. Οἱ Φάροι εἶνε χρήσιμοι ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον φωτίζωσι τοὺς ναυτιλλομένους, ἵνα ἀποφεύγωσι τοὺς σκοπέλους. Ὅταν τὸ φῶς αὐτῶν σβεσθῇ, τότε δὲν εἶνε μόνον ἄχρηστοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβεῖς, διότι μεταβάλλονται καὶ αὐτοί εἰς σκοπέλους...

Παναγιώτατε, Προύχωρήσατε ἤδη πολύ. Οἱ πόδες Ὑμῶν ψαύουσι πλέον τὰ ρεῖθρα τοῦ Ρουβίκωνος. Ἡ ὑπομονὴ χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συνεχῶς ἐξαντλεῖται. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, ὀπισθοχωρήσατε! Μὴ θέλετε νὰ δημιουργήσητε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σχίσματα καὶ διαιρέσεις. Πειρᾶσθε νὰ ἑνώσητε τὰ διεστῶτα καὶ τὸ μόνον ὅπερ θὰ κατορθώσητε, θὰ εἶνε νὰ διασπάσητε τὰ ἡνωμένα καὶ νὰ δημιουργήσητε ρήγματα εἰς ἐδάφη ἕως σήμερον στερεὰ καὶ συμπαγῆ. Σύνετε καὶ συνέλθετε! Ἀλλὰ φεῦ! Διηνύσατε πολλὴν ὁδόν. Ἤδη «πρὸς ἑσπέραν ἐστί καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα...» Πῶς θὰ ἴδητε τὰς χαινούσας ἀβύσσους, ἀφ' ὧν θὰ διέλθη μετ' ὀλίγον ἡ ἀτραπὸς ἣν ὁδεύετε; Εἴθε, εἴθε ὁ πάλαι ποτὲ «στήσας τὸν ἥλιον κατὰ Γαβαὼν καὶ τὴν σελήνην κατὰ φάραγγα Αἰλών», νὰ δευτερώσῃ τὸ θαῦμα καὶ νὰ παρατείνῃ ἅπαξ ἔτι τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας, νὰ ἐνισχύσῃ ἔτι πλέον τὸ φῶς αὐτῆς καὶ νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ὑμῶν, ἵνα ἴδητε, κατανοήσητε, ἐπιστρέψητε».

* * *

«Παλαιό καί Νέο Ἡμερολόγιο καί ὁ κοινός ἑορτασμός τοῦ Πάσχα. Γιατί ἀπέσυρε τὸ φλέγον θέμα ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος;»

*Εἰσήγησις **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση,***
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου τὸ 1924 ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἦταν μονομερὴς καὶ πραξικοπηματικὴ ἐνέργεια, γιατὶ δὲν ἔγινε μὲ πανορθόδοξη ἀπόφαση. Διέσπασε τὴν λειτουργικὴ ἑνότητα μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ προκάλεσε σχίσματα καὶ διαιρέσεις μεταξὺ τῶν πιστῶν.

Πολλοὶ δέχθηκαν τὴν ἀλλαγὴ ὡς προσωρινὴ «κατ' οἰκονομίαν» λύση, μέχρις ὅτου μία Πανορθόδοξη Σύνοδος ἐπιληφθεῖ τοῦ θέματος καὶ ἐπαναφέρει τὴν ἑορτολογικὴ ἑνότητα, ποὺ ἦταν ἀδιατάρακτη στὴν Ἐκκλησία ἐπὶ 1600 χρόνια, ἀπὸ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο μέχρι τὸ 1924. Στὴν ἀλλαγὴ συνήργησαν καὶ ὤθησαν ἀλλόδοξες «ἐκκλησίες» καὶ μυστικὲς ἑταιρεῖες, μέσῳ τοῦ μασόνου πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη.

Ἦταν προσμονὴ ὅλων καὶ δέσμευση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» νὰ συζητήσει καὶ νὰ ἐπιλύσει τὸ θέμα. Δυστυχῶς κατὰ τὴν μακρὰ προσυνοδικὴ διαδικασία Παπικοὶ καὶ Προτεστάντες ἔθεσαν στοὺς Ὀρθοδόξους νέο θέμα, τὸν «κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα», μὲ συνέπεια νὰ στραφεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ἀτονήσει ἡ συζήτηση γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ τραύματος τῆς λειτουργικῆς ἑνότητος στὸν ἑορτασμὸ τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, ποὺ προκλήθηκε χωρὶς λόγο καὶ ποιμαντικὴ ἀνάγκη.

Στὴν τελικὴ φάση τῆς Συνόδου καὶ χωρὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν θεμάτων, ἐνῶ ἦταν τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπεῖγον καὶ φλέγον θέμα. Καὶ ἀποσύρθηκε, διότι ἡ μὲν Μόσχα, ἀκολουθοῦσα πάντοτε τὸ Πάτριο Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο, δὲν ἤθελε νομιμοποίηση τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρύθμισης τοῦ Μεταξάκη καὶ μεταφορὰ τῶν διαιρέσεων καὶ στὸ δικό της ποίμνιο, ἡ δὲ Κωνσταντινούπολη, ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὸ τραῦμα τῆς ἑνότητος ποὺ ἡ ἴδια προκάλεσε, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποστηρίζει τὸ Νέο Ἡμερολόγιο καὶ νὰ συμφωνεῖ μὲ τὴν πρόταση γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα. Καὶ ἐπειδὴ ἀμφότερες οἱ ἡγεσίες συμφωνοῦν στὴν νομιμοποίηση τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ εἶναι πολὺ βαρύτερο θέμα ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο καὶ τὸ Πασχάλιο, ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ μέση τὰ «χωρίζοντα», γιὰ νὰ προχωρήσουν μὲ τά «ἑνοῦντα», ὅπως θέλουν πάλι ἐξωεκκλησιαστικὰ κέντρα καὶ μυστικὲς ἑταιρεῖες, γιὰ νὰ προκαλέσουν καὶ νέα σχίσματα.

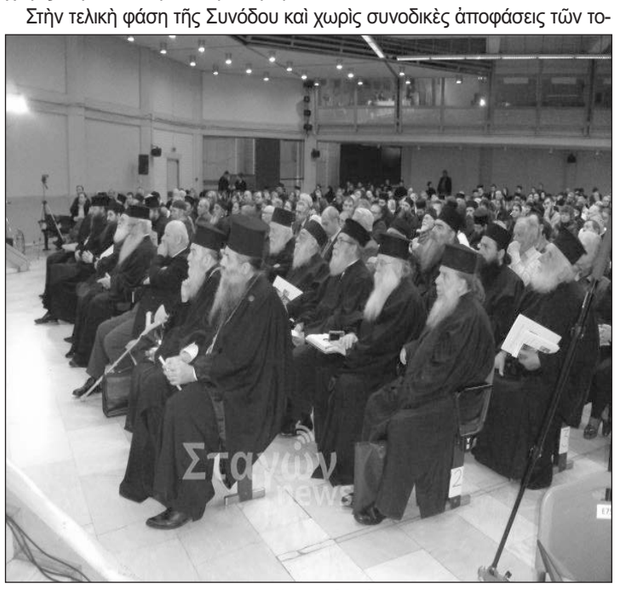

Πλῆθος κόσμου κατά τήν ἡμερίδα διά τήν Μ. Σύνοδον, τήν ὁποίαν διωργάνωσαν τέσσαρες Ἱεραί Μητροπόλεις καί ἡ Σύναξις Κληρικῶν καί Μοναχῶν.

* * *

«Μπορεῖ μία Σύνοδος Ὀρθοδόξων νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στούς ἑτεροδόξους καί νά ὁριοθετήσει διαφορετικά τήν ἔως τώρα ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας;»

Εἰσήγησις **κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, καθηγητοῦ Α.Π.Θ.**

Σεβασμιώτατοι,

Ἐπειδή, δέν συνῆλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά νά πάρει θέση ἔναντι τῶν πρός συζήτηση καί ψήφιση Κειμένων, θά ἤθελα νά θέσω ὑπόψη Σας καί ἕνα ἀκόμη πολύ σοβαρό θέμα. Ἐδῶ καί ἕνα αἰῶνα, ὁ Οἰκουμενισμός τῶν Ὀρθοδόξων ἔχει ἀφετηρία, τροφοδότη καί ἡγέτη τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, δηλαδή τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί τήν περί αὐτόν Σύνοδο. Ἀπό ἐκεῖ ἐκπορεύεται τό ἀκάθαρτο πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀναπαύεται ὅμως –δυστυχῶς- καί σέ ὅλες σχεδόν τίς ἡγεσίες τῶν Τοπικῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἔτσι, ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα, ἀκάθεκτα, ὡς ὄφις, μέσα στά σπλάγχνα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, νά δηλητηριάζει τό σῶμα τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένη Ἐκκλησίας. Ὁ Οἰκουμενισμός, κατά τήν ἄνωθεν ἀποκάλυψη τοῦ Χριστοῦ στόν ἅγιο Γέροντα Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, διακατέχεται ἀπό τά πονηρά καί ἀκάθαρτα πνεύματα. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἔχει -ἱστορικά βεβαιωμένο- τίς κακές ἐκκλησιολογικῶς καί πνευματικῶς «πρωτιές» στίς οἰκουμενιστικές διακηρύξεις καί πράξεις του (τίς συμπροσευχές δηλαδή μέ τούς ἑτεροδόξους, ἀλλά καί τούς ἑτεροθρήσκους, τίς οἰκουμενιστικές φιλοφρονήσεις κ.τ.λ.).

Ὑπό τίς παροῦσες ἱστορικές συνθῆκες τῆς κυριαρχίας τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος θά πρέπει –κατά τήν ταπεινή μας γνώμη- νά προβλήματιστοῦν πολύ σοβαρά, ἄν θά πρέπει νά ὑπερψηφίσουν τό Κείμενο: «Τό Αὐτόνομο καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ». Καί τοῦτο, γιά τόν σοβαρότατο λόγο τῆς ἰδιομόρφου σχέσεως τῶν Νέων λεγομένων Χωρῶν μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Εἶναι πολύ ὑπαρκτός ὁ κίνδυνος νά ὑπαχθοῦν διά τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας οἱ Νέες Χῶρες στήν ἀμεσότερη δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐμεῖς, ὡς Βορειοελλαδίτες, ἐξαιτίας τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, θέλουμε νά παραμείνουνε ἐκκλησιαστικῶς στήν δικαιοδοσία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δέν θέλουμε νά κυριαρχούμαστε ἀπό τό ἀλλοτριωμένο Οἰκουμενιστικό πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Οἱ ἐκκλησιαστικές – πνευματικές εὐθύνες τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό παραπάνω θέμα εἶναι ἱστορικῶς τεράστιες. Γι' αὐτό καί ταπεινῶς, Σᾶς παρακαλοῦμε, θερμῶς, ὡς πνευματικούς μας Πατέρες, νά ἀκούσετε τήν ἔμπονη φωνή μας.

* * *

«Τά ἠθικά καί κοινωνικά θέματα τοῦ καταλόγου καί ὁ θεσμός τῆς νηστείας»

*Εἰσήγησις **Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου,** ἐφημερίου τοῦ Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου*

Ἡ πρόταση τῆς Μεγάλης Συνόδου περί νηστείας στίς προσυνοδικές φυσικά δέν θά ἦταν ἀκύρωσή της. Πλέκεται τό ἐγκώμιό της καί ἡ μεγάλη σημασία της στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως τό δηλητήριο τῆς ἀλλοτριώσεως βρίσκεται στήν πρόταση γιά ἐξουσιοδότηση στίς κατά τόπους Ἐκκλησίες νά διευθετήσουν τήν οἰκονομία περί νηστείας οἱ ἴδιες, ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων. «Ἐπαφίεται εἰς τήν πνευματικήν διάκρισιν τῶν κατά τόπους Ἐκκλησιῶν νά καθορίσουν τό μέτρον τῆς φιλανθρώπου οἰκονομίας». Ὡστόσο οὐδέποτε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὑπῆρξε ἀφιλάνθρωπος. Ἐφαρμόζει χριστοφιλανθρωπότατα σέ ὅλα τά μήκη καί πλάτη τῆς οἰκουμένης τήν **Οἰκονομία** σέ ὅλο τό μεγαλεῖο της. Ἄν ἡ «Ἁγία» καί Μεγάλη Σύνοδος ἐπιβάλει νέες μεταρρυθμίσεις ἡμερῶν τῆς νηστείας καί τροφῶν, θά προσομοιάσει πρός τόν παπικό ὁλοκληρωτισμό τοῦ κανονικοῦ δικαίου πού καθορίζει θεσμικά καί ἀσφυκτικά ἀκόμα καί τήν Οἰκονομία. Ἐκ τῆς ἐμπειρίας μας φρονοῦμε ὅτι δέν χρειάζεται νά γίνει ἐπίσημη σύντμηση τῆς περιόδου τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων. Οὔτε ἄλλες προσθῆκες τροφῶν σέ λάδι καί σέ ψάρι. Ἡ ἄφθονη παπική περιπτωσιολογία μειώνει τό κῦρος τῆς Συνόδου. Ἐξ ἄλλου, τί νόημα ἔχει ἡ καινούργια θεσμοθέτηση τοῦ «συγκεκριμένου» ἐνῶ ὅλες οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες πού διαθέτουν ποίμνιο ἔχουν τήν ἐμπειρία καί τήν ἐν Χριστῷ βούληση νά τό οἰκονομοῦν παντοιοτρόπως;

Κλείνοντας ταπεινῶς φρονοῦμε τά κάτωθι.

1. Μακάρι νά δώσει ὁ ἐν Τριάδι Θεός νά μή συρθοῦμε σέ τετελεσμένα γεγονότα, σέ συγχρωτισμούς καί ἐναγκαλισμούς μέ ὅλα τά εἴδη τῶν αἱρετικῶν.

2. Οἱ Σεπτοί Μητροπολίτες μας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουν, δόξα τῷ Θεῷ, τό χρόνο νά ζητήσουν νά εἶναι ἅπαντες παρόντες ὡς ἔχοντες τό ἀρχαιότερο Ὀρθόδοξο ποίμνιο.

3. Ἀκούστηκε ὅτι, ὅταν ὁ Μακαριώτατος πληροφορήθηκε τήν παρουσία τῶν παρατηρητῶν, δυσανασχέτησε. Δέν μπορεῖ νά ὁριοθετηθεῖ διαφορετικά ἡ συμπεριφορά μας ἔναντι αὐτῶν καί ἡ δική τους ἔναντι ἡμῶν; Τό βέβαιο εἶναι ὅτι, ὅπως ἔχουν προγραμματισθεῖ τά τῆς Συνόδου, οἱ ἐναγκαλισμοί, τά χαμόγελα καί οἱ ἀγαπολογίες θά ἐντυπωσιάσουν πάντας ἀνά τήν οἰκουμένη.

4. Ἄν οἱ Σεβασμιώτατοί μας ὑποκύψουν καί ὑπογράψουν μέ τήν τιμία χεῖρα τους **προσφορά ἐκκλησιαστικότητας** στούς παναιρετικούς, πῶς θά ἀσπαζόμαστε τό χέρι τους; Πῶς θά μνημονεύουμε τό ὄνομά τους;

5. Μακάρι ποτέ νά μή πραγματοποιηθεῖ μιά τέτοια Σύνοδος.

* * *

«Ἡ συμμετοχή τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ»

*Εἰσήγησις **Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου,***
Προηγουμένου Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐξέδωσε πρόσφατα ἐγκύκλιο (314/20-3-2016), μέ τήν ὁποία ἐπισημαίνει ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή ἀποτελεῖ τό πρῶτο βῆμα καί ὅτι «μετ' οὐ πολύ» θά ἀκολουθήσουν καί ἄλλες ἀνάλογες. Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστική ἡ ἀναφορά τῆς πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου ὅτι τά κείμενα δημοσιοποιοῦνται πρός τό ποίμνιο «καί πρός ἔκφρασιν τῆς γνώμης του καί τῶν προσδοκιῶν του ἀπό τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον» κι αὐτό προφανῶς μετά τίς ἔντονες ἀντιδράσεις πού διατυπώθηκαν ἀπό Ἐπισκόπους, κληρικούς, μοναχούς καί λαϊκούς γιά τίς ἀντορθόδοξες θέσεις τῶν κειμένων, τήν κατάλυση τῆς συνοδικότητας καί τόν ἀποκλεισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Γιά αὐτές, λοιπόν, τίς Συνόδους, πού προγραμματίζεται νά ἀκολουθήσουν, ὑπάρχουν μία σειρά ἀπό θέματα, τά ὁποῖα προετοιμάζονται μεθοδευμένα. Ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία, οἱ θρησκευτικές ἐξελίξεις ἀκολουθοῦν, πολλές φορές, ἤ καί ὑπαγορεύονται, ἀπό πολιτικές καί ποικίλες ἄλλες σκοπιμότητες καί ὑπακούουν σέ διεθνεῖς συσχετισμούς καί ἰσορροπίες. Εἶναι, ἄλλωστε, γνωστό ὅτι ἀπό τήν ἐποχή ἀκόμη τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου οἱ δυτικές δυνάμεις, ὑπό τήν ἡγεμονία τῶν ΗΠΑ, παρέχουν τήν ὑποστήριξή τους στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τήν πάγια ἀξίωσή του γιά τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ πρωτείου του στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπιδιώκουν τήν ἐξουδετέρωση τοῦ ρωσικοῦ παράγοντα ἐπιρροῆς στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή.

Σέ θεολογικό ἐπίπεδο ἡ ἐπιδίωξη αὐτή ἐκδηλώνεται μέ τήν προσπάθεια γιά τήν ἐπιβολή ἑνός «Πρώτου» καί στήν Ὀρθοδοξία, ὁ ὁποῖος θά ἐγγυᾶται καί θά ἐξασφαλίζει τήν διατήρηση τῶν ἀπαιτούμενων ἰσορροπιῶν. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο τό ὅλο ζήτημα προβάλλεται συστηματικά ἀπό κορυφαίους ἐκπροσώπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Στό πλαίσιο αὐτό ἐντάσσεται καί ἡ προσπάθεια γιά τήν ἀποδυνάμωση καί τήν ὑπονόμευση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί οἱ πιέσεις πού φαίνεται νά ἀσκοῦνται -ἀπό τά γνωστά πάντοτε κέντρα- γιά τήν αὐτονόμηση τῶν Νέων Χωρῶν καί τήν ὑπαγωγή τους στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Αὐτό εἶναι πιθανόν νά ἐπιτευχθεῖ μέ τόν προωθούμενο χωρισμό Κράτους-Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος φημολογεῖται, ἤ μέ κάποιον ἄλλο τρόπο, πού θά ἐπιλεγεῖ.

* * *

«Ἱεροὶ κανόνες καὶ Σχέσεις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον»

*Εἰσήγησις **πρωτοπρεσβυτέρου Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου,***
Ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν

1. Ποτὲ ἡ Ὀρθόδοξη πατερικὴ θεολογία δὲ χρησιμοποίησε τὴν κατ' οἰκονομία πράξη, γιὰ νὰ ἀλλοιώσει τὴν Ὀρθόδοξη δογματικὴ διδασκαλία περὶ Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζοντας τὰ μυστήρια τῶν αἱρετικῶν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικότητά τους.

Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιοῦσε τὴν οἰκονομία, γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν αἵρεση καὶ ὄχι γιὰ νὰ τὸν δεσμεύσει σ' αὐτή.

2. Ἀποδέκτης τῆς φιλάνθρωπης πρακτικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ μετανοημένος ἄνθρωπος καὶ ὄχι ἡ δαιμονικὴ κατάσταση (ἁμαρτία ἢ αἵρεση). Συνεπῶς δὲν ὑφίσταται κἂν θέμα ἀναγνώρισης καθ' ἑαυτῶν τῶν μυστηρίων τῆς αἱρέσεως οὔτε κατ' οἰκονομία.

3. Γιὰ τὴν ἐκκλησιαστική μας παράδοση Ἐκκλησία καὶ αἵρεση εἶναι ἔννοιες ἀπολύτως ἀσυμβίβαστες: Ἡ Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν καθολικότητα· ἡ αἵρεση εἶναι ἡ ἄρνησή της. Ἐκκλησία εἶναι τὸ φῶς· ἡ αἵρεση τὸ σκοτάδι. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ σωτηρία· ἡ αἵρεση

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΚΑΤΑ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στής τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Ἅγ. Ἀθανάσιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Ὅταν, ἀναφέρει, εἰς τὴν Ρώμην ἀνῆλθε κάποιος διεφθαρμένος Πάπας, τότε εἰς ὅσους Ἰ. Ναοὺς ἐκεῖνος μετέβαινεν, οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί δέν προσήρχοντο, ἡ ἐάν εὑρίσκοντο ἤδη ἐκεῖ **ἀνεχώρουν** μέ **ἡσυχίαν**. Τόν ἐπλήρωναν μέ τό νόμισμα τῆς ἀνθρωπίνης περιφρονήσεως καί τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραγγελίας τοῦ θείου **Παύλου**:

« **Παραγγέλλομεν** δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, **στέλλεσθαι** ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν... 3.14 εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦτον **σημειοῦσθε, μὴ συναναμίγνυεσθαι** αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ· 3.15 καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθε, ἀλλὰ **νουθετεῖτε** ὡς ἀδελφόν». (Σᾶς παραγγέλλομεν δέ, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά μή ἔχετε στενάς σχέσεις, ἀλλά νά ἀποχωρίζεσθε σεῖς ἀπό κάθε ἀδελφόν πού συμπεριφέρεται ἄτακτα καί ὄχι σύμφωνα μέ τήν παράδοσιν, τήν ὁποίαν καί αὐτοί πού ἀτακτοῦν παρέλαβον ἀπό ἡμᾶς. ... Ἐάν δέ κανείς δέν ὑπακούη εἰς τόν λόγον μας, πού σᾶς γράφομεν μέ τήν ἐπιστολήν ταύτην, σημαδεύετε τοῦτον καί μή τόν συναναστρέφεσθε μέ οἰκειότητα, διά νά διορθωθῇ καί ἐντραπῇ. Καί μή τόν θεωρῆτε ὡς ἐχθρόν, ἀλλά συμβουλεύετέ τον ὡς ἀδελφόν.) (Β. Θεσ. γ΄ 6, 14,15).

Ἐπίσης προτείνομεν, οἱ Ἐπίσκοποι νά ἐνεργοῦν ἐν Πνεύματι Κυρίου τά δέοντα: Νά **ὁμιλοῦν** μέ παρρησία καί δύναμιν **ἐλέγχοντες** τίς ἐκτροπές. Νά **γράφουν** μέ νηφαλιότητα καί καθαρότητα τήν ἀλήθειαν. Νά **ἀπομακρυνθοῦν** ἀπό τούς τά ἀντικανονικά πράσσσοντας. Νά μή **ψηφίζουν**, κατά τίς **Ἀρχιερατικές** ἐκλογές, τούς ἐκλεκτούς ὅσων μετέρχονται ἀντικανονικάς μεθοδείας. Νά διατυπώνουν τίς **Ἱεροκανονικές** καί **Εὐαγγελικές** θέσεις καί νά κατακεραυνώνουν τάς ἀντικειμένας ἀπόψεις. Νά μελετοῦν προσεκτικά τά οἰκουμενιστικά κείμενα, διότι γίνεται μεθοδική προσπάθεια, ὥστε νά χρησιμοποιοῦνται ἀμφίσημες ἐκφράσεις καί διατυπώσεις ἐμφανίζουσες τό **ψεῦδος** ὡς **ἀλήθεια** καί τήν αἵρεσι ὡς Ὀρθοφροσύνη.

Ἐν συμπεράσματι

Ἀπαιτεῖται πνευματικός ἀγών, τόσον πρός τούς **ἐξωτερικούς** ἀντιπάλους τῆς Ἐκκλησίας μας (αἱρετικούς, ἀθέους, οἰκουμενιστάς κ.τ.λ.), ἀλλά καί πρός τούς ἐνθάδε **ἐσωτερικούς παρεισάκτους** ἐκ τοῦ ἀντιθέου στρατοπέδου (διεφθαρμένους, ἐπιόρκους, φιλοδόξους, φιλοαιρετικούς, κ.τ.λ.).

Ἄς ἔχουμε συνείδησιν ὅτι, ἐνῶ οἱ **ἀντίπαλοι** εὑρίσκονται **ἀπέναντι**, καί δέν τούς ἀγνοοῦμε, οἱ **ἐχθροί** βρίσκονται ἀπ' ἐδῶ, **ἐντός** τῶν **Τειχῶν** τῆς Ἐκκλησίας. Τό ἐπισημειώνει δέ γλαφυρά ὁ Ἀετός τῆς Ὀρθοδοξίας Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἀληθής καί Γνήσιος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως: «Ἐν ἐκτρέπου (=ἀποφεύγω) μοι, τοὺς **κακοὺς Ἐπισκόπους**, Μηδὲν φοβηθεὶς τοῦ θρόνου τὴν ἀξίαν. Πάντων τὸ ὕψος, οὐχὶ πάντων δ' ἡ χάρις. Τὸ **κῶδιον** (=μαλακόν ἔριον,) πάρελθε, τὸν **λύκον βλέπε**. Μὴ τοῖς λόγοις με πείθε, τοῖς δὲ πράγμασι.

Μισῶ διδάγμαθ', οἷς ἐναντίος βίος». (Φεῦγε μακριά ἀπό τούς κακούς Ἐπισκόπους. Μή φοβηθῆς τήν ἀξίαν τῶν θρόνων τους. Γιά ὅλους εἶναι τό ὕψος τοῦ ἀξιώματος, ἀλλά ὄχι ἡ Χάρις. Τό δέρμα προβάτου πού φοροῦν νά ἀποφεύγης, καί νά βλέπης ἀπό μέσα τόν λύκον.Μή μέ πείθης ὄχι μέ τά λόγια, ἀλλά μέ τά πραγματικά ἔργα. Μισῶ τούς διδάσκοντας, τῶν ὁποίων εἶναι ἀντίθετος ὁ βίος. (Γρηγορίου Θεολόγου, Βίβλος Β΄. Ἔπη ἱστορικά, Τόμ. Α΄. Περί ἑαυτοῦ, ΙΒ΄. Εἰς ἑαυτόν καί περί Ἐπισκόπων).

Ν.Σ.

* * *

ΙΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων ἐξ ἁπάσης τῆς Οἰκουμένης

«Ὁ Ἐπίσκοπος ....., τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, σύν τοῖς Ἀδελφοῖς μου, ὡς γνήσιος **Διάδοχος** τῶν **Ἀποστόλων**, κατά τήν ὑποχρέωσιν τήν ὁποίαν ἔχω ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, **διακοινώνω**, ὅτι θά **προσέλθω, σύν Θεῷ, αὐτοπροσώπως, αὐτοδικαίως** καί **αὐτοβούλως,** εἰς τήν Μεγάλην Σύνοδον, καθώς ἐποίησαν καί ἅπαντες οἱ Ἀπόστολοι κατά τήν Ἁγίαν Ἀποστολικήν Σύνοδον (τό 48 μ.Χ. εἰς Ἱεροσόλυμα), καθότι, ὑπ' οὐδενός ἐπιτρέπεται νά ἀντιπροσωπευθῶ, καί οὔτε ἐξουσιοδοτῶ τινά νά μέ ἐκπροσωπήσῃ ἐν Συνόδῳ. Ἐάν δέ ἤθελον **παρεμποδισθῇ**, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἄμεσον ἤ ἔμμεσον, πολιτικόν ἤ Ἐκκλησιαστικόν, ὥστε νά παραστῶ καί νά ἐπιτελέσω ἐν συνειδήσει τό Συνοδικόν μου Ἀρχιερατικόν καθῆκον, τότε προτίθεμαι μετά τῶν ἀδελφῶν, νά προβῶ εἰς τάς κάτωθι βασικάς Ἱεροκανονικάς ἐνεργείας καί κινήσεις.

ΙΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων ἐξ ἁπάσης τῆς Οἰκουμένης

«Ὁ Ἐπίσκοπος ...., τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, σύν τοῖς Ἀδελφοῖς μου, ὡς γνήσιος Διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, κατά τήν ὑποχρέωσιν τήν ὁποίαν ἔχω ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διακοινώνω, ὅτι θά προσέλθω, σύν Θεῷ, αὐτοπροσώπως, αὐτοδικαίως καί αὐτοβούλως, εἰς τήν Μεγάλην Σύνοδον, καθώς ἐποίησαν καί ἅπαντες οἱ Ἀπόστολοι κατά τήν Ἁγίαν Ἀποστολικήν Σύνοδον (τό 48 μ.Χ. εἰς Ἱεροσόλυμα), καθότι, ὑπ' οὐδενός ἐπιτρέπεται νά ἀντιπροσωπευθῶ, καί οὔτε ἐξουσιοδοτῶ τινά νά μέ ἐκπροσωπήσῃ ἐν Συνόδῳ. Ἐάν δέ ἤθελον παρεμποδισθῇ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἄμεσον ἤ ἔμμεσον, πολιτικόν ἤ Ἐκκλησιαστικόν, ὥστε νά παραστῶ καί νά ἐπιτελέσω ἐν συνειδήσει τό Συνοδικόν μου Ἀρχιερατικόν καθῆκον, τότε προτίθεμαι μετά τῶν ἀδελφῶν, νά προβῶ εἰς τάς κάτωθι βασικάς Ἱεροκανονικάς ἐνεργείας καί κινήσεις.

Θά **προσέλθω αὐτοδικαίως** εἰς Μεγάλην **Κανονικήν Σύνοδον**, συγκροτουμένην ἐξ ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν, ἡ ὁποία θά συγκληθῆ, σύν Θεῷ, εἰς τά Ἀθήνας, λογικόν τινά χρόνον, μετά τήν παρεμπόδισιν ἐμοῦ καί τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, τῶν Ἀποστολικῶν Διαδόχων.

Ἕκαστος ἐκ τῶν **Ἀποστολικῶν** Διαδόχων, κατά τόν Ἱερόν Εὐαγγέλιον καί τούς Ἱερούς Κανόνας θά διαθέτῃ αὐτόβουλον ἐλευθέραν γνώμην καί **ΜΙΑΝ** ἰσχυράν προσωπικήν **ψῆφον**. Δέν θά ἔχῃ οὐδεμία δυσκολία ἤ ἐμπόδιο νά μετατρέπῃ τήν ἄποψί του εἰς ψῆφον. Προφανῶς ὄχι, ὅπως ἴσως νά ἐπισυμβῇ εἰς τήν αὐτοαποκαλουμένη «Μεγάλη Σύνοδο», ὅπου ἐπιβάλλεται ἡ ἀχαρακτήριστος πρακτική, ὥστε νά καθιερωθῆ τό **νεοφανές** ἀντικανονικόν καί ἀντιευαγγελικόν ὀλίσθημα τῆς μιᾶς ψήφου ἀνά Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν. Ἐκεῖ, ὁ καθεὶς ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἑκάστης 24-μελοῦς ἀντιπροσωπίας θά ἔχῃ τό «1/24 μιᾶς ψήφου», κάτι ἐντελῶς **πρωτόφαντον** καί **ἀπαράδεκτον**.

Εἰς τήν Μεγάλην ταύτην Κανονικήν Σύνοδον, θά **Προεδρεύσουν** κατά σειράν, οἱ ἔχοντες τά **Πρεσβεῖα Χειροτονίας** Ἀρχιερεῖς, (ἐφ' ὅσον θά ἀπουσιάζουν οἱ Προκαθήμενοι), τάς δέ εὐθύνας τῆς ὀργανώσεως, θά ἐπωμισθῇ ἀριθμός τις Ἐπισκόπων, ἐκ τῶν νεωτέρων κατά τά πρεσβεῖα, ὡς **Ἱερογραμματεῖς**. (Οἱ Προεδρεύοντες καί οἱ Ἱερογραμματεῖς θά εἶναι ἐξ ὅλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν).

Ἡ οὕτως συγκροτηθησομένη Μεγάλη Ἱερά Σύνοδος τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐκπροσωποῦσα ὁλόκληρον τόν εὐσεβῆ λαόν, ὡς καί τούς Κληρικούς καί Μοναχούς τῆς Οἰκουμένης, θά **ἐνδιατρίψῃ** δεόντως, ἐπί τῶν ὑπαρχόντων κορυφαίων ζητημάτων καί θεμάτων. Ἐπί πλεον, ἡ ἐξ "αὐτοδιορισμένων" αὐθαιρέτως ἀντιπροσώπων συγκροτηθησομένη «Συνάντησις», ἡ αὐτοαποκαλουμένη «Μεγάλη Σύνοδος», οὖσα «Λειψή καί Ἐλλιπής» ἐκ τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων, θά ὁριοθετηθῇ μέ τάς δεούσας Ἱεροκανονικάς διατυπώσεις, κάτι τό ὁποῖον ἀσφαλῶς θά ἀποδώσῃ καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία.

Ἐπισημειοῦμεν ὅτι, προσδιορίζομεν ὡς τόπον αὐτῆς τῆς Συνόδου τάς **Ἀθήνας**, τήν **Παύλου Πόλιν**, καθαρά διά λόγους διαχρονικοῦ συμβολικοῦ τονισμοῦ, καθότι εἶναι, **μία** ἐκ τῶν **Ἀποστολικῶν Πόλεων**, ἀλλά ἡ **μόνη**, σήμερον, **Ἐλευθέρα Πρωτεύουσα Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ἔθνους,** εἰς ὁλόκληρον τήν Οἰκουμένην».

Ἡ Διακοίνωσίς μας ἀπορρέει ἀπό τήν Κυριακήν ἐντολήν, μέ τήν ὁποίαν ὁ Ἴδιος ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, διακελεύει, τά τέκνα Του, τούς Ἐπισκόπους Του, τούς ὄντας εἰς Τόπον καί Τύπον τοῦ Ἰδίου, νά εἴμεθα ἅπαντες, **παρόντες** καί **ἑνωμένοι** εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἀγάπῃ καί ἐσωτερικῇ κοινωνίᾳ: «Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν **ἀγάπην** ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάνν. ιγ΄ 35). «... Πάτερ Ἅγιε, **τήρησον αὐτοὺς** ἐν τῷ **ὀνόματί Σου** ᾧ δέδωκάς μοι, **ἵνα ὦσιν ἓν** καθὼς ἡμεῖς. .... ἵνα πάντες **ἓν ὦσιν**, καθὼς σύ, πάτερ, **ἐν ἐμοὶ κἀγὼ** ἐν **σοί**, ἵνα καὶ αὐτοὶ **ἐν ἡμῖν ὦσιν**, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας...» (Ἰωάνν ιζ΄ 11, 21).

Ἐν κατακλείδι, διακηρύττουμε τήν **βαθυτάτην ἀγάπη** μας εἰς τήν «**Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν** καί **Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν**», εἰς τάς Διαχρονικάς Παρακαταθήκας της, εἰς τούς Θεοπνεύστους Ἱερούς Κανόνας της καί εἰς τάς ἀκαταλύτους Ἀγιοπατερικάς Παραδόσεις της.

Ὁ ἐλέῳ Θεοῦ Ἐπίσκοπος

Σύν τοῖς ἀδελφοῖς μου

(ΥΠΟΓΡΑΦΗ)

Συνέδριο γιὰ τὴ θεολογία τῶν Ο΄

Τοῦ ***κ. Πορφυρίου Νταλιάνη****, Δρ. Θεολογίας*

Τὰ ἀκαδημαϊκὰ θεολογικὰ συνέδρια δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν μόνο τὰ χρονικὰ εἰδικῶν ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπικαιρότητα. Ἕνα σπουδαῖο διεθνὲς συνέδριο διοργάνωσε τὸ Ἰμῆμα Κοινωνικῆς καὶ Ποιμαντικῆς Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὶς 8 ἕως καὶ τὶς 11 Μαρτίου 2016, τὸ ὁποῖο φιλοξένησε ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν καὶ εἶχε θέμα «Νέες ἐρευνητικὲς τάσεις στὴν θεολογία τῶν Ο΄». Συντελεστὲς τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος δύο ἀξιόλογοι Καθηγητὲς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ κ. Εὐαγγελία Δάφνη καὶ ὁ κ. Ἀθανάσιος Παπαρνάκης, ἐνῶ προσκεκλημένοι σὲ αὐτὸ ἦταν ἠχηρὰ ὀνόματα τῆς σύγχρονης μελέτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ πανεπιστήμια ὅλου τοῦ κόσμου.

Κατ' ἀρχὰς ἦταν ἰδιαίτερα σημαντικὸ ὅτι σὲ μία δεινὴ συγκυρία γιὰ τὴ Χώρα μας, ὅπου τὸ προσφυγικὸ δημιουργεῖ ἐντάσεις ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα σὲ σχέση μὲ τὰ Σκόπια, ἀξιόλογες καὶ εὐυπόληπτες προσωπικότητες εἶχαν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν στὴ Χώρα μας ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἀλλὰ καὶ νὰ πραγματοποιήσουν τὶς εἰσηγήσεις τους στὸ χῶρο τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Πιθανῶς ἔτσι νὰ εὐαισθητοποιηθοῦν καὶ νὰ μεταφέρουν τὴν ἐμπειρία τους καὶ στὶς χῶρες προελεύσεώς τους. Εἶναι ἐπίσης εὐχάριστο ὅτι τὸ συνέδριο αὐτὸ ἐστίασε στὴ θεολογικὴ ἀξία καὶ στὸ βάθος τῆς ἀρχαιότατης μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν Ο΄, τὴν ὁποία χρησιμοποίησαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ μέχρι σήμερα χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικὰ οἱ ἑλληνόφωνες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Διεθνῶς ἑπομένως δίνεται πλέον ἰδιαίτερη βαρύτητα στὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο ἀλληλοπεριχωρεῖται μὲ τὴ λειτουργική μας ζωὴ καθὼς αὐτὸ καταδεικνύεται ὡς βασικὸς πόλος καὶ θεμέλιο γιὰ τὴν ἐπιστήμη.

Σὲ αὐτὰ ἔρχονται νὰ προστεθοῦν εἰδικότερα καὶ τὰ ὅσα Καθηγητὲς ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο ἀνέφεραν. Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Τὸβ προκάλεσε τὴν μέχρι σήμερα ἐπικρατοῦσα θεωρία τῶν «πηγῶν», ἡ ὁποία εὐνοοῦσε τὸν κατακερματισμὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐπιμένοντας στὴν ἄποψη ὅτι οἱ μεταγενέστεροι ἀντιγραφεῖς τῶν κειμένων ἦταν γνῶστες τῶν φιλολογικῶν προβλημάτων. Ἡ κ. Αἰκατερίνη Ματούσοβα ἀπέδειξε ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος συμφωνεῖ μὲ τὸν ἀρχαῖο συγγραφέα Φίλωνα, πράγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι ἡ ἑρμηνεία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἦταν αὐθαίρετη, ὅπως τὴν παρουσιάζουν κάποιοι πολλὲς φορές. Μία Ἰταλίδα καθηγήτρια ἐπίσης ἐπέμεινε στὴν σπουδαιότητα τῆς προσεγγίσεως τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου σὲ ζητήματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐνῶ ἄλλος Καθηγητὴς διετύπωσε τὴν ἄποψη ὅτι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐναργέστερη στὸ κείμενο τῶν Ο΄ καὶ ἔτσι προετοιμάζεται καλύτερα ἡ ἐργασία τοῦ ὑπομνηματισμοῦ, στὴν ὁποία προχώρησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλο σημεῖο ἦταν ἡ σύσσωμη ἀπόρριψη καινοφανοῦς προτάσεως ὅτι ὁ προφήτης Ἠλίας δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Θεὸ στὸ ἁπαλὸ ἀεράκι, ἀλλὰ σὲ καταστροφικὸ ἄνεμο! Πολλὰ θὰ μποροῦσε νὰ ἀναφέρει κανεὶς, ὅμως ἀρκεῖ ἡ ἐνδεικτικὴ αὐτὴ παράθεση, γιὰ νὰ ὑπογραμμιστεῖ ὅτι οἱ Θεολογικὲς Σχολές, ὅταν ἐργάζονται μὲ εἰλικρίνεια μποροῦν νὰ παραξοῦν σπουδαῖο ἔργο.

Τὸ «Ἰσλαμικὸν Κράτος» ἰσοπέδωσε τὴν ἀρχαιοτέραν ἰ. Μονὴν εἰς Ἰρὰκ

Οἱ ἐξτρεμισταὶ ἀκάθεκτοι συνεχίζουν κυριολεκτικῶς τὴν ἐκδεμελίωσιν κάθε χριστιανικοῦ στοιχείου. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «STAR PRESS»:

«Σύμφωνα μὲ τὰ τοπικὰ μέσα τοῦ Ἰράκ, οἱ ἐξτρεμιστὲς ἰσλαμιστὲς βανδάλισαν καί, στὴ συνέχεια, ἰσοπέδωσαν, σὲ λίγη μόνο ὥρα, ἕνα μοναστήρι 1.400 ἐτῶν, τὸ ὁποῖο ἦταν ταγμένο στὸν τοπικὸ Ἅγιο Ἠλία. Πρόκειται γιὰ ἕνα ναὸ 14 αἰώνων, ποὺ ἀποτελοῦσε τόπο λατρείας γιὰ ἑκατομμύρια πιστούς, οἱ ὁποῖοι, παράλληλα, τὸν συντηροῦσαν. Στὴν εἴσοδό του, μάλιστα, ὑπῆρχαν σκαλισμένα τὰ ἑλληνικὰ γράμματα «Χ» καὶ «Ρ», τὰ ὁποῖα συμβόλιζαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς περιοχῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐξόριστος, δήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω τὴ θλίψη μου, Ἡ χριστιανικὴ ἱστορία μας στὴ Μοσούλη κακοποιήθηκε βάρβαρα. Εἶναι ἀκόμα μία ἀπόπειρα νὰ μᾶς διώξουν ἀπὸ τὸ Ἰράκ, νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν ἀπὸ αὐτὴ τὴν γῆ».

Ὀρθόδοξος ἀπάντησις εἰς τὴν Πανορθόδοξον τῆς Γενεύης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτοῦ ἀποτελοῦσα, νὰ ᾖ ἑνιαία, μία» (Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, σ. 294).

Ὅλα τὰ ἄλλα μορφώματα, τὰ ὁποῖα αὐτοαποκαλοῦνται «Ἐκκλησίες», εἶναι ὁμάδες ἀποκεκομμένες ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ ὀνομάζει κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μορφώματα «Ἐκκλησία» τοποθετεῖται αὐτομάτως στὸν χῶρο τῆς αἱρέσεως.

Ὁ 95ος κανόνας τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου διακελεύει: «Τοὺς προστιθεμένους τῇ ὀρθοδοξίᾳ, καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων ἀπὸ αἱρετικῶν, δεχόμεθα κατὰ τὴν ὑποτεταγμένην ἀκολουθίαν καὶ συνήθειαν […] διδόντας λιβέλλους, καὶ ἀναθεματίζοντας πᾶσαν αἵρεσιν μὴ φρονοῦσαν, ὡς φρονεῖ ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία...» (Σύνταγμα Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τ. 2, σ. 529-530. Βλ. καὶ 2ο κανόνα Β΄ Οἰκουμ. Συνόδου, ὀπ. π. σ. 187).

Δὲν εἶναι δυνατὸν κάποιοι νὰ ἀφαιροῦν ἢ νὰ προσθέτουν στὰ ὅσα διακελεύει ἡ Ἐκκλησία μέσῳ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες ἔλαβαν οἰκουμενικὸ κῦρος μὲ τὸν 2ο κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ νὰ παραμένουν «Ἐκκλησία».

Ἐξάλλου, αὐτὸ διετράνωσαν οἱ συμμετασχόντες στὴν **Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο Πατέρες:** «Μετὰ πάσης τοίνυν ἀκριβείας ἐρευνήσαντές τε καὶ διασκεψάμενοι, καὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀληθείας ἀκολουθήσαντες, οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, οὐδὲν προστίθεμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν· καὶ ἑπόμενοι ταῖς ἁγίαις οἰκουμενικαῖς ἓξ συνόδοις [...] ἐπακολουθοῦντες τῇ θεηγόρῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ τῇ παραδόσει τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, τοῦ γὰρ ἐν αὐτῇ οἰκήσαντος Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ταύτην γινώσκομεν» (Mansi 13, 376).

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς κατέχουσα τὴν ἀλήθεια δὲν ἐπιζητεῖ τὴν ἀνέρευση «κοινῶν στοιχείων τῆς χριστιανικῆς πίστεως» μετὰ τῶν αἱρετικῶν, ἀλλὰ τὴν ἀποδοχὴ ἐκ μέρους αὐτῶν τῆς ὅλης Εὐαγγελικῆς καὶ Πατερικῆς ἀληθείας. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, γράφοντας στὸν Τίτο καὶ ἀναφερόμενος στοὺς αἱρετικούς, ἐντέλλεται: «Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. 3, 10). Κι αὐτὸ γιατί, κατὰ τὸν **Θεοδώρητο Κύρου,** εἶναι ἀνώφελο - «ἀνόνητος ὁ πόνος» (PG 82, 869) - νὰ ἐπιδιώκωνται συνομιλίες μὲ ἤδη διεστραμμένους ἐκ τῆς αἱρέσεως νόες. Γι'αὐτὸ καὶ ὁ **Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας** ἐπιμένει: «Τοῖς γὰρ ἅπαξ ὁλοτρόπως ἀπονενευκόσι πρὸς ἀπάτην καὶ φενακισμόν, καὶ κεκρατημένοις τῷ ψεύδει περιττὸς που τάχα καὶ τῶν ὠφελεῖν εἰωθότων ὁ λόγος» (PG 70, 784).

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, σύμφωνα μὲ τὸν **π. Γεώργιο Φλωρόφσκυ,** δὲν εἶναι μουσεῖο νεκρῶν ἀποθεμάτων, ἀλλὰ οὔτε ἑταιρεία ἐρευνῶν. Κατὰ παρόμοιο τρόπο, οὔτε ἡ Ὀρθόδοξος πίστη εἶναι κειμήλιο τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ συνιστᾶ τὴν «μάχαιραν τοῦ πνεύματος» (Ἐφεσ. 6, 17. Βλ. Γ. Φλωρόφσκυ, Ἅγ. Γραφή, Ἐκκλησία, Παράδοση, Θεσ/νίκη 1976, σ. 43).

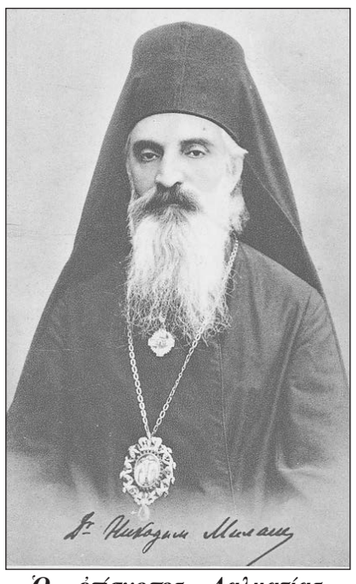

Ὁ ἐπίσκοπος Δαλματίας, Νικόδημος Μίλας (†)

Αὐτονόητο εἶναι ὅτι ἐπιδίωξη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶναι νὰ ἀγωνισθῆ γιὰ τὴν ἑνότητα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἀποκοπέντων ἀπ'αὐτὴν αἱρετικῶν καὶ ἡ ἐπανένταξή τους σ' αὐτήν. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποδεικνύει καὶ ἡ ὀντολογικὴ ἀγάπη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀγάπη, γιὰ νὰ εἶναι ὄντως ἀγάπη, ὀφείλει νὰ εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς ἀληθείας, ἀποκλείοντας κάθε πνεῦμα φιλαρεσκείας καὶ κοσμικότητος. Ἐκτὸς ἀληθείας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξη πραγματικὴ ἀγάπη. Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη δὲν ἐγκαταλείπει τὸν αἱρετικὸ στὴν πλάνη του, ἀλλὰ τὸν ἀνασύρει ἀπὸ τὸ βάραθρο τῆς ἀπωλείας, τείνοντας τὴν χεῖρα τῆς ἀληθείας. **Ὁ Ἅγιος Ἐφραὶμ ὁ Σύρος** προσδιορίζει τὰ ἀνωτέρω μὲ ἀκρίβεια: «Ἐὰν γὰρ τὴν ἀλήθειαν κρύψωμεν, οὐδὲν διαφέρομεν τῶν ψευδοπροφητῶν, οἳ ἐπλάνων τὸν λαόν, τὰ καταθύμια ἐκάστῳ λαλοῦντες. Οἱ δὲ τοῦ Θεοῦ Προφῆται, τὴν ἀλήθειαν κηρύσσοντες, ἐμισοῦντο καὶ ἀπεκτείνοντο» (Εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ, τ. 2, σ. 158).

Ἀποκατάστασις;

Σὲ ἄλλη παράγραφο τοῦ κειμένου τῆς ἀνακοινώσεως τῶν Προκαθημένων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναφέρεται ὅτι στόχος τῆς μελλούσης Συνόδου εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Ὁ ὅρος «ἀποκατάσταση» ἐνέχει τὴν ἀνασκευὴ τῶν ἀποφάσεων τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὅμως, ὁ 2ος κανόνας τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τονίζει: «Μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράτειν κανόνας, ἢ ἀθετεῖν, ἢ ἑτέρους παρὰ τοὺς προκειμένους παραδέχεσθαι κανόνας» (Ράλλη – Ποτλῆ, Σύνταγμα, τ. 2, σσ. 309-310). Ἑπομένως, ὁ ὅλος ἀγώνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ στὴν ἐπιστροφὴ τῶν αἱρετικῶν στὴν Ἀγιοπατερικὴ ἀλήθεια καὶ τὴν ἔνταξη αὐτῶν στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Τί σημαίνει «ἕν ὦσιν»;

Τέλος, τὸ πολλάκις χρησιμοποιούμενο ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς οἰκουμενιστικῆς συνυπάρξεως μετὰ τῶν αἱρετικῶν χωρίο «ἵνα πάντες ἓν ὦσιν» (Ἰωάν. 17, 21) δὲν ἀναφέρεται στοὺς ἀποκοπέντες αἱρετικούς, ἀλλὰ στοὺς ἰδίους τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς καὶ τοὺς μετανοοῦντες αἱρετικοὺς καὶ ἀλλοθρήσκους, οἱ ὁποῖοι, διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων τους, θὰ ἐντάσσονται στὴν Μητέρα Ἐκκλησία.

Γεώργιος Καρατζαφέρης καὶ Ὀρθοδοξία

Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς ἐξεδόθη τὴν 22αν Μαρτίου 2016 ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Ὁ Πρόεδρος τοῦ «ΛΑΟΣ» καὶ νῦν τοῦ ἐκκολαπτομένου «ΕΘΝ.ΟΣ» κ. Γ. Καρατζαφέρης, τὴν Κυριακὴ 20 Μαρτίου 2016 σὲ συγκέντρωσή του στὸ Βελλίδειο τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὴν παρουσία δυστυχῶς καὶ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, «ὕψωσε τὸ λάβαρο τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ νὰ τοῦ ἐμπιστευθεῖ τὶς τύχες του.

Ἐπειδὴ ὀφείλω ὡς Ποιμενάρχης νὰ ἐνημερώνω τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ κρίνῃ ἐλεύθερα τὰ δρώμενα, παραθέτω τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά, ποὺ καταδεικνύουν ἐναργέστατα τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τοῦ κ. Γ. Καρατζαφέρη.

Τρεῖς μῆνες πρὸ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 2015 μὲ ἐπεσκέφθη στὸ Γραφεῖο μου στὴν Ἱ. Μητρόπολη Πειραιῶς καὶ μὲ θερμοπαρεκάλεσε νὰ προσφέρω δωρεὰν στὸν τηλεοπτικό του σταθμὸ ART μία ἐκπομπὴ θρησκευτικοῦ περιεχομένου λέγοντάς μου ὅτι θὰ προβάλλεται κάθε Σάββατο βράδυ στὴν ζώνη ὑψηλῆς τηλεθεάσεως τῶν 8.00 καὶ κάθε Κυριακὴ στὶς 9 τὸ πρωΐ. Παρ' ὅλο τὸ μεγάλο φόρτο τῶν ὑποχρεώσεών μου ἀνέλαβα ἰδίᾳ δαπάνη γιὰ καθαρὰ λόγους ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς, τὴν παραγωγὴ καὶ παρουσίαση μιᾶς ἡμιώρου ἐκπομπῆς μὲ θρησκευτικὰ θέματα καὶ τὴν ἀνάλυση τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἐπομένης Κυριακῆς μὲ τίτλο «Ὕδωρ ἐκ πέτρας». Τρεῖς μῆνες μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 2015 καὶ συγκεκριμένα μετὰ τὴν ἐκλογικὴ ἀποτυχία τοῦ κόμματος τοῦ ΛΑΟΣ τὸ Σάββατο 14 Μαρτίου 2015 χωρὶς καμμία ἐνημέρωσή μου αἰφνίδια «κόπηκε» ἡ ἐκπομπὴ καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ μία ἐκπομπὴ γιὰ «κρεμμύδια, πατάτες καὶ ἄλλα ζαρζαβατικὰ» ποὺ διαφήμιζε ἑταιρεία παραγωγῆς καὶ πωλήσεως ἀλόης !!!

Κατόπιν αὐτοῦ βεβαίως διέκοψα ὁποιαδήποτε σχέση μὲ τὸν τηλεοπτικὸ σταθμὸ ART καὶ τὸν κ. Γ. Καρατζαφέρη γιὰ «πνευματικοὺς λόγους», ἄλλωστε δὲν εἶχα κάποιο προσωπικὸ ὄφελος παρὰ μόνον τὴν διακονία τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος.

Ἡ ἀνωτέρω ὑπόθεση ἀποδεικνύει αὐτὸ ποὺ ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Σωτῆρας μας εἶπε ὅτι δὲν «βάζουν νέο κρασὶ σὲ παλιοὺς ἀσκούς, γιατί οἱ ἀσκοὶ θὰ σπάσουν καὶ τὸ κρασὶ θὰ χυθεῖ» (Μάτθ. 9, 17).

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

Ἡ «πλεκτάνη» τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν

Εἰς τὴν ἐκπομπὴν τοῦ ΣΚΑΪ "Ἱστορίες", 15/3/16 ὡμίλησαν ὁ Πρόεδρος τοῦ τμήματος Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ Χρυσόστομος Σταμούλης, ὁ Γενικὸς Γραμματεύς Θρησκευμάτων Γεώργιος Καλατζῆς, ἡ Ἀναπληρώτρια Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Σία Ἀναγνωστοπούλου, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος, οἱ πρώην Ὑπουργοὶ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ἀνδρέας Λοβέρδος καὶ Μαριέττα Γιαννάκου καὶ ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης Γιάννης Μπουτάρης.

Ἡ κ. Ἀναγνωστοπούλου ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸ εὐρὺ κοινὸν ὅτι εἶναι καθαρὰ ἀπόφασις τοῦ Τμ. Θεολογίας. Ἀπεκαλύφθη λοιπὸν ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Καθηγηταὶ εἶναι ἀποκλειστικῶς αἴτιοι καὶ ὑπαίτιοι. Ὁ κ. Σταμούλης εἶπεν εὐθαρσῶς καὶ ἀνερυθριάστως ὅτι δὲν εἶναι Ὀρθόδοξοι αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι λέγονται ἁπλῶς Θεολογικαί, τοὺς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ διδάσκουν καὶ ἄλλας Θεολογίας π.χ. Ἰσλάμ! Ἐπίσης κατηγόρησε τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης ὅτι ἔβλαψε μὲ τὰ κηρύγματά του, διότι ἐπυροδότησε κλῖμα ἐντάσεων. Ὁ κ. Λοβέρδος ἐκατηγόρησεν ἐπίσης τὸν Σεβ. Θεσσαλονίκης διὰ δημιουργίαν «φοβικῶν σχημάτων» καὶ ὅτι αἱ θέσεις του προέρχονται ἀπὸ ἐπιρροὰς δεξιῶν. Τὴν ἔκπληξιν ἀπετέλεσεν ὁ Γ. Γραμματεύς Θρησκευμάτων κ. Καλατζῆς, ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωσε τὸ γεγονὸς ὅτι πρέπει νὰ μάθωμεν ὁπωσδήποτε τὴν θεολογίαν τοῦ Ἰσλὰμ μὲ τὸ ἀκόλουθον ἐπιχείρημα: «Φανταστεῖτε ἕνα Γ. Γραμματέα θρησκευμάτων, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει τί σημαίνει ἡ Κυριακὴ γιὰ τοὺς χριστιανούς»! Ὁ κ. Καλατζῆς ὅμως λησμονεῖ ὅτι ὅταν κατηργήθη ἡ ἀργία τῶν Κυριακῶν προκειμένου νὰ κρατήση τὴν θέσιν του δὲν διεμαρτυρήθη! Ἂν δὲν γνωρίζῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς Κυριακῆς τότε κατὰ τὰ ἴδια του τὰ λεγόμενα πρέπει νὰ παραιτηθῆ. Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται ὑποστηρίζουν τὸν κ. Σταμούλην καὶ τὸν κ. Καλατζῆν;

Σεβ. Σπάρτης: «Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν μᾶς ἀγαποῦν»

Εἰς συνέντευξιν τὴν ὁποίαν παρεχώρησεν ὁ Σεβ. Σπάρτης ἐξέφρασε τὸν φόβον ὅτι ὑπάρχει σχέδιον ἀλλοιώσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ βεβαίως ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι μᾶς ἐγκαταλείπουν. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ Notospress τῆς 27ης Μαρτίου 2016:

«Ὁ κ. Εὐστάθιος μιλᾶ καὶ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση ἐκτιμώντας πὼς δὲν θὰ ἀργήσει κάτι ποὺ ὁ ἴδιος φοβᾶται ἀπὸ χρόνια: Μία κοινωνικὴ ἀναστάτωση μὲ ρίζα στὴν δολερὴ διχόνοια ποὺ γεννᾶ ἡ τεράστια ἀνεργία κυρίως τῶν νέων ἀνθρώπων. Θεωρώντας περίπου βέβαιη αὐτὴν τὴν ἐξέλιξη καθηλώνει ὅταν εὔχεται «τουλάχιστον ἂς εἶναι ἀναίμακτη». Τέλος, ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ἀναφέρεται καὶ στὸ προσφυγικὸ παρουσιάζοντας τὴ δική του ἐκτίμηση γιὰ τὸ θέμα. Δὲν πρόκειται, λέει, τόσο γιὰ θύματα πολέμου ποὺ φτάνουν ἐδῶ διωκόμενοι καὶ φοβούμενοι μὴ πεθάνουν στὴν πατρίδα τοὺς ἀλλὰ γιὰ ὄργανα ἑνὸς σχεδίου ἀλλοίωσης τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πληθυσμοῦ ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν Ἑλληνικό. «Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν μᾶς ἀγαποῦν», συνεχίζει. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ φτιαγμένη νὰ δίνει τὰ φῶτα, γι' αὐτὸ θέλουν νὰ τὴ σβήσουν, καταλήγει».

Σεβ. Σάμου: «Ἀντιστεκόμαστε εἰς τὸ Σύμφωνον»

Παραθέτομεν δηλώσεις τοῦ Σεβ. Σάμου διὰ τὸ «σύμφωνον»:

«Ἀπό τήν στιγμή κατά τήν ὁποία ἡ Ἱερά Σύνοδος ἤδη ἀπό τόν Ἰούνιο εἶχε ἀποστείλει διά τεκμηριωμένης ἐπιστολῆς Της, τόσο τίς θέσεις της, ὅσο καί τούς προβληματισμούς της, οἱ ὁποῖοι ἐπικαιροποιήθηκαν καί στήν πρόσφατη συνεδρίαση τῆς Δ.Ι.Σ. τοῦ Δεκεμβρίου καί πού δέν περιορίζονται σέ μία στεῖρα νομικιστική θεώρηση τοῦ ζητήματος, ἀλλά ἐπεκτείνονται στίς συνέπειες τῆς κινήσεως αὐτῆς τόσο σέ ἠθικό, ὅσο καί σέ κοινωνικό ἐπίπεδο, μᾶς λυπεῖ ἡ ἐμμονή τῆς Πολιτείας νά παραβιάζει διά νόμου πλέον τήν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλά καί τόν νόμο τοῦ Θεοῦ.

Πέρα ἀπό αὐτό ἕνα τέτοιο νομοσχέδιο δείχνει καί τήν ἀδιαφορία, ἀλλά καί τήν ἀδυναμία τῆς Πολιτείας νά ἐνθαρρύνει τήν σταθερότητα τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων μεταξύ ἑτεροφύλων ζευγαριῶν, τήν πιστότητα καί τήν ὑποστήριξή τους ἀκόμη καί διά τῆς πολυτεκνίας, κάτι πού ἰδιατέρως μᾶς πονᾶ στά παραμεθόρια, ἀκριτικά μας Νησιά. Δυστυχῶς ἡ Πολιτεία, ὡς μή ὤφελε, καταφέρει στήν πολύπαθη Ἑλληνική οἰκογένεια ἕνα μεγάλο ἠθικό χτύπημα καί μάλιστα μέ πρόσχημα τήν ἐλευθερία.

Ὡς γνωστόν παναθρωπίνως, καί ἰδίως στήν Πατρίδα μας ἡ οἰκογένεια εἶναι τό ὑγιές, ἠθικό καί ἐθνικό κύτταρο τῆς κοινωνία μας.

Ὅσοι ψήφισαν τό σύμφωνο, πού παραβιάζει τήν ἀνθρώπινη φύση καί τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί στέργουν στήν παραμονή του ὡς νόμου τοῦ Κράτους μας, φέρουν ἀκεραία τήν εὐθύνη γιά τίς συνέπειες.

Ὅλοι μας ἀντιστεκόμαστε μέ ἀποφασιστικότητα. Παραμένουμε πιστοί στόν νόμο τοῦ Θεοῦ, τά θέσμια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπ' ἀρχῆς θεώρηση τοῦ γάμου ὡς «ἀνδρός καί γυναικός συνάφειαν, συγκλήρωσιν τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία» κατά τόν ὁρισμό τοῦ Ρωμαίου νομοδιδασκάλου Μοδεστίνου».

Σεβ. Φλωρίνης: «πολεμοῦν τὴν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα»

Μήνυμα ἀντιστάσεως, αὐτοθυσίας, πιστότητος εἰς τοὺς προγόνους μας ἀλλὰ καὶ χρέους πρὸς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἔστειλεν ὁ Σεβ. Φλωρίνης. Μὲ τὸ μήνυμα αὐτὸ διαχωρίζει τὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ δεικνύει τὸν μαρτυρικὸν δρόμον τῶν Ἑλλήνων, ποὺ πάντοτε ἦσαν ὀλίγοι ἀριθμητικῶς, ἀλλὰ μὲ ἀποφασιστικότητα. Ὡς ἀναφέρει εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς 25ης Μαρτίου 2016:

«Οἱ γραπτὲς σὰν συναξάρια ὁμολογίες τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21 δείχνουν τὴν ἀκράδαντη πίστι τους στὸν Θεό. Δείχνουν ὅτι ὁ ἀγώνας τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶχε κανένα κοινὸ σημεῖο μὲ τὶς διαφωτισμένες ἐπαναστάσεις τῆς Εὐρώπης, ποὺ κατέληξαν σὲ κυριαρχία τῆς ἀθεΐας…

Γράφει ὁ ἀγνὸς Μακρυγιάννης. «Τότε οἱ Ἕλληνες ὁρκίστηκαν νὰ δουλέψουν διὰ θρησκεία καὶ πατρίδα καὶ δὲν τοὺς κόλλαγε μολύβι, οὔτε σταθί». «Κι ὁ περίφημος γενναῖος Διάκος, ἀφοῦ τελείωσε τὰ βόλια, καταπληγωμένον καὶ μισοσκοτωμένον τὸν ἔλαβαν οἱ Τοῦρκοι καὶ τὸν παλούκωσαν. Στὴν θέσιν ὁπού ἐπέθανες ἐσύ, Λεωνίδα, μὲ τοὺς τρακόσους σου, πέθαναν κι αὐτεῖνοι διὰ τὴν θρησκείαν καὶ πατρίδα». «Τότε δουλεύαμε ἀπαθεῖς ὡς ἀδελφοὶ διὰ τὴν θρησκείαν, διὰ τὴν πατρίδα»...

...Μὲ τὰ λόγια τοῦ ἥρωα Μακρυγιάννη κλείνω τὸν παρόντα λόγο ὑπογραμμίζοντας τὰ τελευταῖα. Μᾶς χρειάζονται, γιὰ νὰ ἀντλήσουμε τὴν ἐλπίδα, ποὺ χρειαζόμαστε. Δυστυχῶς εἶναι φανερό, ὅτι ὅλα τὰ θηρία πολεμοῦν νὰ διαλύσουν τὴν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα. Ὅμως παραμένει καὶ ἡ ἀγία Ὀρθόδοξη μαγιά μας. Αὐτὴν ἔφερε ὁ φιλάνθρωπος Κύριός μας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αὐτὴν τὴν μαγιὰ εἶχαν καὶ οἱ ἀείμνηστοι πρόγονοί μας. Αὐτὴν ἔχουμε ἱερὸ χρέος νὰ κληρονομήσουμε καὶ στὰ παιδιά μας. Γιὰ νὰ ἀντέξουν στὸν συνασπισμὸ ὅλων τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων τοῦ καιροῦ μας. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ».

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: «Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν θὰ ἔχουν μέλλον»

Ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἰς τὸν κ. Πάνον Χαριτάτον τῆς ΕΡΤ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησε διὰ τὰ φλέγοντα ζητήματα καὶ ἐδήλωσε δυσαρεστημένος μὲ τὴν κατάστασιν ποὺ ἐπικρατεῖ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐπέτυχε τὰ ὁράματά του. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Δημητρίου Ἀλεξοπούλου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΑΞΙΑ» τῆς 24ης Μαρτίου 2016:

«Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπιδιώκει τῶν διαχωρισμὸ Κράτους Ἐκκλησίας τόνισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ στὸ Facebook ἔχει ξεκινήσει ἀμφίβολης σοβαρότητας διαδικασία ψηφοφορίας γιὰ τὸν διαχωρισμὸ Κράτους-Ἐκκλησίας («ναὶ» ἢ «ὄχι»), ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, κ. Ἱερώνυμος Λιάπης, παραχωρώντας συνέντευξη στὴν κρατικὴ τηλεόραση καὶ μιλώντας στὰ ἐγκαίνια τοῦ Κοινωνικοῦ Ὀδοντιατρείου τοῦ Γενικοῦ Φιλόπτωχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἀναφερόμενος στὸν διαχωρισμὸ Κράτους Ἐκκλησίας ἐπισήμανε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν τὸν ἐπιδιώκει. «Δὲν πρόκειται νὰ θέσουμε θέμα χωρισμοῦ, διότι εἶναι θέμα ἐθνικὸ» εἶπε χαρακτηριστικὰ καὶ ἔκανε λόγο γιὰ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης μεταξὺ πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας. «Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ λυθεῖ», ὑπογράμμισε μὲ ἔνταση.

Διὰ τὸ σύμφωνον

«Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ρωτήθηκε καὶ γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης, γιὰ τὸ ὁποῖο μητροπολίτες καὶ ἐκκλησιαστικὲς ὀργανώσεις ἔχουν προσφύγει στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, παρὰ τὸ ὅτι ἤδη ἐφαρμόζεται καὶ δεκάδες συμπολίτες μας σὲ ὁλόκληρη τὴ Χώρα τὸ ἐπιλέγουν ὡς νομικὴ μορφὴ ἐπισημοποίησης τῆς συμβίωσής τους. Ὁ κ. Ἱερώνυμος τὸ κατέκρινε μιλώντας ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, ὡστόσο ὑπῆρξε πολὺ προσεκτικὸς στὶς δηλώσεις του καὶ τόνισε ὅτι εἶναι δικαίωμα τῶν πολιτῶν νὰ ἐπιλέγουν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας νὰ κανονίζει τὰ τῶν πιστῶν της... Ὑπῆρξε ἀρνητικὸς στὸ ζήτημα τῆς τεκνοθεσίας ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια καὶ προκάλεσε ἐντύπωση ἡ ἐμμονή του σὲ ἐπανειλημμένη ἐρώτηση τοῦ δημοσιογράφου, ὑποστηρίζοντας ὅτι εἶναι προτιμότερο γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ νὰ μεγαλώνουν στὶς κοινωνικὲς δομὲς ἀπὸ τὸ νὰ υἱοθετοῦνται ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια».

Εὐρώπη εἶναι οἱ Ἕλληνες

«Οἱ Ἕλληνες δείχνουν τὴν ἀγάπη καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς Εὐρώπης» τόνισε ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἐγκαινιάζοντας τὸ Κοινωνικὸ Ὀδοντιατρεῖο τοῦ Γενικοῦ Φιλόπτωχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Ἱερώνυμος, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ βῆμα, ἀναφέρθηκε στὶς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς, μὲ τὴν ἐπισήμανση ὅμως: «Μέσα στὶς δυσκολίες καὶ στὰ προβλήματα ὁ Θεὸς μᾶς χαρίζει ἐκπλήξεις». «Γι' αὐτό», ὅπως ὑποστήριξε, «κάποτε ποὺ θὰ γραφτεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία γιὰ τὶς περιπέτειες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τότε θὰ ἐκπλαγεῖ κανεὶς ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λεπτότητας. Τότε θὰ φανεῖ ἡ διαφορὰ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πολίτη ἀπὸ τοὺς πολίτες τῶν ἄλλων χωρῶν». Μίλησε ἐπίσης γιὰ τὴν ἀξία τοῦ νὰ ἀσχολεῖται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν συνάνθρωπό του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ τεράστιο φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν παροχὴ δωρεὰν γευμάτων σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπέκταση τοῦ προγράμματος μὲ συσσίτια καὶ τὴν προσφορὰ ἰατροφαρμακευτικῆς περίθαλψης. Σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο, ἔκανε λόγο γιὰ τοὺς Ἕλληνες ποὺ ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «Εἴδαμε ἀνθρώπους νὰ ἀνοίγουν τὶς πόρτες τους στοὺς πρόσφυγες. Τὰ προβλήματα εἶναι πολλὰ καὶ ὁ κόσμος διχάζεται, ἀλλὰ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ δώσουμε ἕνα πιάτο φαγητὸ καὶ ζεστασιὰ σὲ ὁποιονδήποτε εἶναι πλάϊ μας καὶ ἔχει ἀνάγκη» τόνισε. «Ἡ Εὐρώπη ἔγινε τῶν συμφερόντων μὰ ὄχι τῆς ἀγάπης».

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος σχολίασε, ἀκόμη, ὅτι ἡ Χώρα μας δυσκολεύεται νὰ σηκώσει τὸ βάρος τοῦ προσφυγικοῦ ζητήματος, μὲ τὴν ἐπισήμανση ὅμως ὅτι οἱ πρόσφυγες εἶναι ἄνθρωποι, «εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ τοὺς βοηθήσουμε». Πρόσθεσε, ἐξάλλου: «Κανεὶς δὲν ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι του εὐχάριστα. Ἄλλοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους: οἱ πολιτισμένοι. Οἱ πολιτισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ τοὺς βομβάρδισαν, γιατί ἄλλοι θέλουν πετρέλαια, ἄλλοι ὑπόγεια εὑρήματα, καὶ ξαφνικὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βρέθηκαν στοὺς δρόμους. Καὶ ἐνῶ περίμεναν νὰ βροῦν ἀνταπόκριση ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους, αὐτοὶ τοὺς ἔφραξαν τοὺς δρόμους, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ πλησιάσουν. Οἱ Ἕλληνες ὅμως, οἱ φτωχοί, δείχνουν τὴν ἀγάπη καὶ τὸν πολιτισμό. Ἡ ἀνθρωπιὰ καὶ ὁ πολιτισμὸς χάθηκε στὴν Εὐρώπη, κι αὐτὸ εἶναι τὸ τραγικὸ ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχεῖ καὶ διερωτώμεθα ἂν ἔχουμε μία Εὐρώπη, ὅπως ξεκίνησε, ὅπως ἦταν ἀπὸ τοὺς θεμελιωτές της. Μετακινήθηκαν οἱ βάσεις. Ἔγινε ἡ Εὐρώπη τῶν συμφερόντων καὶ ὄχι τῆς ἀγάπης».

Μυστικὴ συνάντησις Ἀρχιεπισκόπου - Φίλη!

Ὑπῆρξε συνάντησις μετὰ ἀπὸ παρέμβασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ ὁ κ. Φίλης ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήση. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» τῆς 26ης Μαρτίου 2016:

«Μὲ παρέμβαση τοῦ ἴδιου τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀλέξη Τσίπρα ἀποτράπηκε ἡ σύγκρουση μὲ τὴν Ἐκκλησία, τὴν ὥρα ποὺ τὰ σύννεφα εἶχαν συσσωρευτεῖ ἀπειλητικά. Αἰτία, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας Νίκου Φίλη νὰ καταργήσει τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσει μὲ τὸ μάθημα τῆς θρησκειολογίας. Καὶ ἐπίσης ἡ ἀπόφαση νὰ ἀπαγορευθεῖ στοὺς Μητροπολίτες νὰ ἐπισκέπτονται τὰ σχολεῖα καὶ νὰ μπαίνουν στὴν τάξη καὶ νὰ συνομιλοῦν μὲ τοὺς μαθητές. Ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερώνυμου ἦταν σκληρή, ὅπως καὶ ὅλης τῆς Ἱεραρχίας, χαρακτηρίζοντας τῆς ἐπιλογὲς τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας casus belli. Στὸ μεταξύ, οἱ σχέσεις Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὑπουργοῦ Παιδείας εἶχαν ὀξυνθεῖ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κ. Φίλης εἶχε προχωρήσει σὲ ὑλοποίηση τῶν ἐπιλογῶν του. Σύμφωνα μὲ πολὺ καλὲς πηγὲς τοῦ «Π», μὲ παρέμβαση τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ Φίλης ζήτησε συνάντηση μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε στὴ 1 τὸ μεσημέρι τῆς προπερασμένης Παρασκευῆς στὴν Ἀρχιεπισκοπή. Ὁ κ. Ἱερώνυμος τὰ ἔψαλε σὲ ἤχους πλάγιους στὸν ὑπουργό, ἐπισημαίνοντας ὅτι οἱ ἀλλαγὲς ποὺ θέλει νὰ κάνει ἀποδομοῦν καὶ ὑπονομεύουν τὸ ἔργο ποὺ ἔχει νὰ κάνει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ συνάντηση ἔληξε σέ... συναινετικὸ κλῖμα, μὲ τὸν Ν. Φίλη νὰ ὑποχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐξαγγελία του. Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ἦταν, ὅπως δηλώνουν καλὰ πληροφορημένοι κύκλοι, ἀποτέλεσμα τῆς παρέμβασης τοῦ πρωθυπουργοῦ, ποὺ δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἔχει ἄλλο ἕνα μέτωπο ἀπέναντί του. Ἀπομένει νὰ φανεῖ ἡ στάση τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Τὴν ἐνόχληση τῆς Ἐκκλησίας μετέφερε στὸν πρωθυπουργὸ ὁ κ. Ἱερώνυμος, ζητώντας του νὰ παγώσουν οἱ αὐθαίρετες πρωτοβουλίες τοῦ Ν. Φίλη, νὰ ὑπάρξει διάλογος, νὰ κατατεθοῦν οἱ ἀπόψεις-προτάσεις τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐκεῖ νὰ προκύψει ἂν πρέπει νὰ γίνουν κάποιες ἀλλαγὲς καὶ πῶς».

Ἡ Κυβέρνησις δὲν γνωρίζει τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐγκυμονεῖ ἡ Μεγάλη Σύνοδος

Ἡ Κυβέρνησις βλέπουσα ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συγκατατίθεται διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου προχωρεῖ μὲ πυρετώδεις προετοιμασίας εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν πραγματοποίησίν της. Κανεὶς ἐκ τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ ὅτι εἰς περίπτωσιν ποὺ εἰς τὴν Μ. Σύνοδον δημιουργηθῆ μεῖζον ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, αὐτὸ δύναται νὰ ἐμβάλῃ εἰς περιπετείας τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Μία σύγκρουσις Φαναρίου καὶ Μόσχας; Ἡ ὕπαρξις τουρκικῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ θὰ συνοδεύουν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως; Πιθανὸν ζήτημα τὸ ὁποῖον θὰ δίγη τὴν Βόρειον Ἑλλάδα; Κίνδυνος διχασμοῦ τοῦ λαοῦ ἀπὸ σχίσμα; Συμφώνως πρὸς τὴν neakriti.gr τῆς 24ης Μαρτίου 2016:

«Στὸ πλαίσιο τῶν ἑτοιμασιῶν, ὁ Κρητικὸς ἀναπληρωτὴς Γενικός τῆς ΓΓΑΕ κ. Δημήτρης Πλευράκης ἐκπροσώπησε τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδας κ. Νίκο Κοτζιᾶ στὸ Συνέδριο, ποὺ διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἀκαδημία, τὴν Κοπτικὴ Εὐαγγελικὴ Ὀργάνωση Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν ποὺ ἑδρεύει στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸ Δίκτυο Εὐρωπαϊκῶν Ἀκαδημιῶν OIKOS-NET, τοῦ ὁποίου ἡ γραμματεία ἑδρεύει στὴ Σουηδία. Τὸ Συνέδριο πραγματοποιήθηκε στὸ πλαίσιο τοῦ Εὐρω-Ἀραβικοῦ Διαλόγου Πολιτῶν μὲ θέμα «Societies in Transition. Active Citizenship - where can it make a difference?» στὴν Ὀρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης στὶς 10 Μαρτίου, ἐνῶ τὸ ἀντίστοιχο Συνέδριο τοῦ 2014 πραγματοποιήθηκε στὶς Βρυξέλλες καὶ τοῦ 2015 στὸ Κάϊρο.

Ὁ Ἀν. Γενικὸς τῆς ΓΓΑΕ κ. Δημήτρης Πλευράκης ἔκανε ἐπαφὲς μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τῆς Κρήτης καὶ συζήτησε μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης καὶ Ἔξαρχο Εὐρώπης, Σεβασμιώτατο κ. Εἰρηναῖο, τὰ ἐξόχως σημαντικὰ θέματα γιὰ τὴν «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος καθὼς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ τὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδας δίνουν προτεραιότητα στὴν διοργάνωση τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου, γιὰ τὴν προώθηση τῶν θεμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ γιὰ τὴν τόνωση τῆς πολιτιστικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανοσύνης καὶ τῆς Κρήτης. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Εἰρηναῖος μαζὶ μὲ τὸν κ. Πλευράκη συζήτησαν τὸ θέμα στὴν ἐκπομπὴ «Πατερικὸς λόγος» στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης «Τὸ Φῶς»…

Ἐμπλεκομένη καὶ ἡ Χρυσοπηγὴ

«Οἱ ἐργασίες τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου θὰ λάβουν χώρα στὴν Ὀρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης καὶ στὴν εὐρύτερη περιοχή, ἐνῶ σημαίνοντα ρόλο θὰ διαδραματίσει καὶ ἡ Ἱερὰ Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ